

Helhetens och delarnas mysterium

Stefan Hlatky

2004

Innehåll

Mysteriet skapar vi själva via språket.....	4
Två begränsade uppfattningar.....	4
Missvisande grunduppfattning.....	4
Behovet att veta och behovet att tro.....	4
De tre grundläggande, varandra uteslutande forskningsfälten.....	5
Esoterisk, bara för invigda fattbar och exoterisk, allmänfattlig språktradition.....	6
Härkning.....	7
Problemet med inläringen av det allting täckande språket.....	7
Varje naturbestämt behov har en för behovet typisk tillfredsställelse.....	8
Talförmågan skiljer människan kategoriskt från de andra arterna.....	9
Trotsåldern – först medveten tillämpning av den filosofiska logiken, sedan omedveten utveckling av en språkbaserad, traditionell skilsmässa mellan det mentala och det emotionella förståndet.....	11
Könsmognaden – det första stormiga, i grunden kärlekssjuka, på ytan maktmedvetna försöket att förena den nyligen med stor fascination utvecklade åtskiljningen av ratio och känsla.....	13
Egoism, altruism, empati och ömsesidighet.....	13
Kärlekens speciella, med andra behov ojämförbara natur.....	15
Det begränsade behovet av revir och det obegränsade behovet av ägande.....	15
Införandet och etableringen av den historiska mysticismen.....	16
De självklara problemen med mysticismens etablering.....	17
Filosoferandets historiska fallgrop är frågan om prioritering – valet av vad som är orsak, utgångsläge, början, begynnelse, och vad som är verkan, följd eller slut.....	20
Två från grunden olika, på ord resp. siffror baserade, språk med var sitt olika bruk.....	21
Problemet med prioriteringen av de i grunden två på ytan oräkneliga, överskådliga språktraditionerna.....	21
Prioriteringen av den smala vägen framför den breda.....	22
Den s.k. religiösa gudstron och den spontana barnatron.....	24
Tro och vetenskap, det goda och onda, reservationer och reservationslöshet.....	26
Den tudelade helhetsupplevelsen och den tudelade upplevelsen av makt.....	28
Det typiskt mänskliga problemet med reservationslös tro på självklarheter.....	30
Axiom 1 angående ordet orsak.....	32
Axiom 2 angående ordet verkan.....	33
De systematiskt sammanhängande åtta som självklarheter styrande behoven.....	34
Alternativet till teorin om obegränsad makt.....	39
Språktraditionens tudelning.....	41
Den skapade kroppen tillvända resp. frånvända verklighetssynen.....	42

Maktbaserat, teknologiskt och livsbaserat, biologiskt tänkande.....	43
Det typiskt mänskliga problemet med ansvar.....	43
Makten kan omöjligt vara motivationen för skapelsen.....	44
Det är skapelsen som förklarar orsaken till allt gåtfullt, inte människor.....	45
Den praktiska tillämpningen av alternativet till teorin om obegränsad makt.....	48
Två absolut ojämförbara former av vetenskap och makt, skaparförmåga.....	50
Förhållandena i verkligheten är inte maktbaserade, vare sig hierarkiska eller demokratiska.....	55
Nyckeln till sanningen och sanningen är två helt skilda saker.....	57
Idén om en obegränsad urbanisering och en obegränsad, global hushållning.....	61
Absolut frihet, parat med absolut beroende.....	65
Den obefogade, frivilligt valda ansvarslösheten.....	67
Slutord.....	75

Mysteriet skapar vi själva via språket

Helhet och delar är två oskiljbara sidor av samma sak. Här inte tänkta i ett ytligt avseende som t.ex. två sidor av ett mynt eller sex sidor av en tärning, utan så som vi möter helheter med sina delar i samband med **alla** levande kroppar: **ett meningsfullt samordnat förhållande mellan en överordnad helhet och inordnade delar.**

Två begränsade uppfattningar

Vanligen använder vi ordet helhet på ett rättvisande sätt bara med tanke på levande kroppar och sådana föremål, t.ex. mynt, tärning, kaffekopp, bil, fågelbo, bivaxkakor samt andra konstverk, som är meningsfullt tillverkade av levande väsen och därför bara kan bli förstådda med utgångspunkt från tillverkarnas meningar, avsikter och mål. I en delvis missvisande s.k. överförd mening talar vi dock om helheter även i samband med icke-levande kroppar, s.k. föremål trots att sådana helheter, t.ex. sten, berg, metaller, himlakroppar, inte, som de levande helheterna, visar ett ändamålsenligt bestämt två-förhållande mellan helheten och dess delar, utan bara en sammanhållning mellan delar, en ifråga om mening obestämd s.k. summa.

Missvisande grunduppfattning

På ett liknande sätt talar vi om *Alltet* som "hela" verkligheten, alltså så som en helhet, men eftersom vi inte ser den totala helheten, bara förstår att Alltet, mångfalden måste vara en odelad helhet, har vi i detta fall inte någon realistisk, formell, saklig, objektiv föreställning om helheten; vi ser bara delar, föremål resp. levande delar, inte helheten. Vi konstaterar mycket riktigt att den osynliga, totala helheten inte går att förstå som summan av alla synliga delar, men vi tänker inte vidare. Antingen försöker vi nöja oss med denna negativa, nekande slutsats, "inte", eller så fördjupar vi oss i människornas historiska idévärld, språktraditionerna, för att där finna någon godtagbar helhetsförklaring och glömmar då att tänka på möjligheten att helheten faktiskt skulle kunna vara en utifrån sig själv aktiv, verkande helhet, och att det i så fall gäller att förstå hela aktivitetens mening, avsikten och målet med hela den från allting utgående verksamheten, och hela mångfalden då tolkad som en sinnrik skapelse. Detta istället för det allmänt vedertagna, motsägelseaddade, irrationella antagandet om i grunden oordnade, obestämda, därför obegripliga eller kaotiska, slumpmässigt uppkommande förhållanden.

Behovet att veta och behovet att tro

Helhet och delar kan omöjligen tänkas som två av varandra praktiskt oberoende begrepp utan att båda förlorar sin ursprungliga mening. Ordet *helhet* förutsätter ovillkorligen delar som den omfattar och ordet *del* en helhet som den ingår i. Det

betyder att helheten och delarna i praktiken omöjligen kan lämna varandra eller byta betydelse, alltså plats och roll i deras förhållande, så att helheten blir en del och en del, eller i ett kollektiv alla delar, övertar rollen som helhet. Det enda problemet med den typiskt mänskliga förståelsen av den yttersta orsaken är att helheten påtänkt som kroppsligt existerande för våra sinnen är både osynlig och opåtaglig. Ändå har mänskligheten mycket riktigt alltid förutsatt att den måste finnas, bestå, existera, och just på grund av dess sinnesbaserade otillgänglighet betraktat helhetens problem som en trosfråga och inte som ett utifrån betraktat, "dissekerbart", i sina beståndsdelar nedbrytbart, vetenskapligt problem för analys och syntes. Detta ifråga om helheten annorlunda, enbart på tro baserade betraktelse- och behandlingssätt måste mänskligheten ursprungligen ha menat med förståelsens filosofiska tillvägagångssätt. Mänskligheten måste ursprungligen haft en klar insikt om att den osynliga helhetens och de synliga delarnas förhållande omöjligen kan behandlas, så som vetenskapliga antaganden, s.k. hypoteser. Det betyder i praktiken att det är omöjligt att omvandla den yttersta trosfrågan till en sinnligt verifierbar insikt, med ett därmed sammanhängande påtagligt, utifrån tillgängligt, tekniskt, mekanistiskt förhållande till helheten.

De tre grundläggande, varandra uteslutande forskningsfälten

Det som ifråga om den yttersta orsaksfrågans resp. helhetsfrågans lösning alltid har fört bort mänskligheten från det filosofiska tillvägagångssättet, över till det intresset för olika, av utvecklingsbara utbildningar beroende, vetenskapligt, alltså utifrån, beskrivbara modeller, är det faktum att det, när det gäller praktisk tillgänglighet, finns tre varandra uteslutande möjligheter att utifrån, alltså på ett vetenskapligt sätt, erfara den ytterst av ljuset, ytligt uppenbarade verkligheten:

1. den ursprungliga, alltid närvarande, vanliga, vardagliga, allmänna **vetskapen** om hela alltet,
2. den genom den ytliga, för alla människor synliga, på jordytan påtagliga bildens nedbrytning, s.k. dissekering, uppenbarade, i det dagliga livet osynliga **vetenskapen** om de av kropparnas ytor dolda detaljerna,
3. den genom s.k. meditation eller kontemplation s.k. inåtriktade, egentligen kroppsfrånvända, och därav följande, helt plötsligt uppenbarade som utifrån kommande och väsentligen annorlunda s.k. transcendent helhetsupplevelsen, som allmänt är tolkad som en på ett mystiskt sätt synlig, föränderlig, men utifrån opåtaglig vetskap.

Såväl vår ursprungliga, konkreta som den opåtagliga, kroppsfrånvända verklighetsupplevelsen uppenbarar helhetens frånvaro för den, till skillnad från de andra arterna, om allting talande människan, såsom ett rent teoretiskt problem, därför som en ren trosfråga. Den ursprungliga helheten kan nämligen omöjligen, som en

skapad vetenskap, således som en del, vara utifrån uppenbarad, helt enkelt därför att om helheten vore i skapelsen synlig, då skulle vi inte kunna komma på idén att det måste finnas en ursprunglig verklighet bakom de i skapelsen ingående delarna. Om vi, såsom människoartens levande representanter på jordytan, på samma sätt som de historiskt kända tidigare generationerna enligt traditionens vittnesbörd också har gjort, missar möjligheten att med utgångspunkt från vår ljusbaserade, första, ursprungliga erfarenhet av hela den skapade tillvaron komma överens om varför helheten inte kan som vetenskap, utifrån vara uppenbarad, så finns bara en enda tänkbar alternativ möjlighet. Det enda alternativet är då tron att frånvaron av den yttersta orsaken beror på en brist i naturens samtidigt från två håll, inifrån och utifrån, uppenbarade information om hela tillvaron. Denna tro på naturens bristfällighet skapar sedan den som en naturlig självklarhet upplevda uppfattningen att vi måste även när det gäller det typiskt mänskliga behovet att förstå den yttersta orsaken till allt synligt förfara på samma sätt som vid tillfredsställelsen av våra praktiska behov som tvingar oss att utveckla förståelse av och makt över de av skapelsen visade, begränsade förhållanden mellan orsak och verkan.

Denna från början irrationella, dock allmänt vedertagna "övertygelses" första, självklara konsekvens måste vara att människans möjlighet att uppleva ostörd kärlek till hela tillvaron som skapelse, och då såväl till skaparen som till varandra, omöjliggörs, eftersom det är omöjligt att älska något som i praktiken är påtänkt dels som obefintligt, dels som bristfälligt. Denna omöjlighet införs från första början av språkinläringen till alla människor, men då till nyfödda och med bakgrunden av den sedan urminnes tider förhärskande uppfattningen att förhållandena i skapelsen i grunden är kaotiska, slumpstyrda. Av denna tro följde redan i den historiska tidens början problemet huruvida förståelsen av alla orsakssammanhang ska ske via nedbrytningen av de synliga delarna, eller genom utforskning av de för allmänheten osynliga men för invigda också utifrån uppenbarade, men då bara av var och en enskilt upplevbara, s.k. **transcendent** **förhållanden** orsakssammanhang och påverkbarhet.

Esoterisk, bara för invigda fattbar och exoterisk, allmänfattlig språktradition

Ett historiskt helt uppenbart faktum är att den nedbrytande, s.k. dissekerande vetenskapen ända fram till 1600-talet var förverkligad fram till syn- och känslens naturliga gränser. Den därav följande detaljvetenskapen blev också för intresserade förmedlad och överförd (lat. traderad) från generation till generation. Ett historiskt lika uppenbart faktum är att fram till 1600-talet var förehavandet att förverkliga förståelsen av hela orsakssammanhanget helt dominerat av undersökningen av orsakssammanhangen i den exklusiva, kroppsfrånvända, bara av ett fåtal kända, transcendent helhetsupplevelsen. Den helhetsupplevelsens tolkning

som erfarenhet av de yttersta förhållandena, den s.k. mysticismen, är missvisande. De därav följande panteistiska och polyteistiska teorierna, var därför inför allmänheten absolut oförsvarbara, därför auktoritärt förkunnade. Detta vid sidan om den också utan logiskt försvarbar bakgrund förkunnade, men självklara, av varje barn spontant uppfattbara tron på bara en Gud. De två svaren – Gud resp. gudar – var, trots den absoluta motsägelsen dem emellan, av sina resp. anhängare allmänt vedertagna som förklaring av den yttersta orsaken till det som konkret, alltså som bestående, utifrån, dels som synligt, dels som påtagligt, upplevda hela allt. Av mysticismens anhängare ansedd som en **vetenskapligt grundad erfarenhet av, alltså de invigas vetenskap om, och makt över den yttersta orsaken till hela skapelsen.**

Härkning

Hos de andra arterna är den grundläggande kommunikationen ombesörjd av ljuset, som visar deras beteende för andra. Om de inte vill vara kommunicerade räcker det inte för dem att vara tysta, de måste också gömma sig. Överföringen och inläringen av rätt, i meningen ändamålsenligt, beteende till avkommorna sker i grunden via härkning av de vuxnas beteenden. På grund av sin gemenskapsupplevelse med den egna arten, härmar avkommorna bara sin egen arts beteende och då inbegripen den för arterna typiska, via läten pågående ljudkommunikationen. Lätena är då dels till avkommorna riktade, vägledande, uppmuntrande, betryggande, mjuka, resp. varnande, hårdare toner, dels vid revirförsvar även till andra arter riktade ihärdiga, mer aggressiva toner, ofta parat med ett aggressivt kroppsspråk. I samband med reproduktionen används lockande toner, parat med eggande kroppsspråk. Genom att varje enskild individ bara härmar sin egen art upprätthåller den inte bara aktivt informerande, utan också aktivt samordnande naturen för de medvetna deltagarna både i utgångsläget och i samlevnadens praktiska förlopp, de klara gränserna mellan arterna. Gränserna upprätthålls dels i grunden genom att reproduktionen enligt naturen i regel, med få klart motiverbara undantag, bara fungerar inom samma art. Dels på ytan, genom att det av naturen på ytan, trots alla olikheter ifråga om utseende och beteende, även bland artens individer, finns klart urskiljbara gemensamma drag för varje art, som svarar för ett tveklöst igenkännande av individernas arttillhörighet.

Problemet med inläringen av det allting täckande språket

Den allmänna, typiskt mänskliga språkinläringen kännetecknas traditionellt av en grundläggande ömsesidig, såväl givarna – talarna – som mottagarna – lyssnarna – omfattande, obetänkthet. Obetänktheten beror på att mänskligheten, såvitt vi vet av historien, aldrig har tagit upp, aktualiserat frågan:

Vad kan den uppenbart skapande och allting aktivt omfattande, enhetliga, av

självklara orsaker (se #) osynliga naturens mening vara med den typiskt mänskliga talförmågan?

Även om det med all sannolikhet i alla tider har funnits människor som har tänkt på denna fråga, eftersom frågan står lika nära till hands för varje människa, så har den aldrig blivit via språket aktualiserad och på så sätt avancerat till ett allmänt ställningstagande.

Däremot har inte någon tillkommande generation, oberoende av vilket av de tusentals olika språken som den från och med födelsen blivit tvingad att lära sig som sitt modersmål och vilken av de, av modersmålet förmedlade, olika kulturerna den fått växa upp i, kunnat undvika att "på nytt", i praktiken sedan urminnes tider, på samma sätt ständigt återkommande, ställa de två grundläggande frågorna: frågan om (1) den yttersta orsaken till och (2) meningen med allting, dels livet, dels hela tillvaron, vilka de andra arterna inte kan ställa. På så sätt har allt mänskligt tal och all skrift, vid sidan om den praktiska överlevnads- och samlevnadsproblematiken, varit koncentrerad på alla andra tänkbara frågor om relativa orsakssammanhang, utan att någon språktradition kan uppvisa ett enhetligt, för alla människor lika tillfredsställande svar på de två yttersta, typiskt filosofiska frågorna. Samtidigt har alla kulturers vuxna representanter, med början från föräldrarna, varit tvungna att ge de nyligen födda något svar, eftersom alla barn spontant, som en självklarhet, ställer de två grundfrågorna, i och med att de hör de vuxnas aldrig sinande diskussioner om alla tänkbara orsakssammanhang, och då även om de två grundläggande frågorna.

Varje naturbestämt behov har en för behovet typisk tillfredsställelse

De vuxna upplever och ställer aldrig de två grundfrågorna som en naturlig, självklar, alltså av naturen själv skapad, och även besvarad, fråga. Frågan ställs bara som en av oss människor skapad fråga, aldrig som ett ofråkomligt, naturligt, med en absolut meningsfull bakgrund skapat problem för sig, vid sidan om alla de tekniska problem vi upplever i samband med de livsbevarande behoven. De livsbaserade behoven upplever vi allmänt som av naturen själv på alla levande väsen, även på oss, inifrån, därför osynligt, ändå ofråkomligen och klart och tydligt påtvingade, meningsfulla problemställningar. Att vi inte kan ena oss om ett tillfredsställande svar på barnens grundläggande frågor beror helt enkelt på att möjligheten att lösa den grundläggande trosfrågan, bara har varit prövad på de två, kroppstillvända och kroppsfrånvända, lika utifrån betraktande kunskapsvägarna, alltså på samma, vetenskapligt tillfredsställande sätt som det går att lösa de livsbevarande, naturliga behovens problem, vilka aktualiserar behovet och upplevelsen av makt över omständigheterna, med den för makten typiska tillfredsställelsen. Eftersom den yttersta orsaksfrågan inte är ett livsbevarande problem, ställs denna fråga av alla barn först i samband med språkbrukets inläring. På så sätt aktualiserar barnen, omedvetna om att de två

filosofiska frågorna är ett ofrånkomligt men bara för människan gällande behov, oavbrutet på nytt det problem som de vuxna innerst inne alltid har insett, men traditionellt låsta till viljan att utveckla obegränsad maktmedvetenhet aldrig velat tänka på: att den yttersta orsaken omöjligens kan som vetenskap, i en utifrån synlig eller påtaglig, alltså konkret form vara närvarande i sin skapelse (se s. 4:10-12).

Med dessa två, sedan urminnes tider, av varje nyfödd, redan i samband med språkinläringen konsekvent aktualiserade frågor efter orsaken till och meningen med allting, alltså svaret på den typiskt mänskliga filosofiska frågan, hindrar barnen helt omedvetet både att en allmän förträngning av de två frågorna ska kunna bestå och att irrationella svar ska överleva oemotsagda.

Talförmågan skiljer människan kategoriskt från de andra arterna

Bara den om allting talande människan kan studera, diskutera allting – alla ting – genom att vi lär oss att förknippa föremålens och de levande arternas ytliga olikheter med olika ord. Varje ord utgör en från olika alfabeterna hämtad ljudkombination. Vi lär oss sedan att på olika sätt kombinera orden till s.k. satser och meningar. Ordkombinationerna representerar människornas tolkningar av de oräkneliga sammanhangen mellan allting. Genom ordkombinationernas olikheter gör sig den i grunden lika människan på ett vetenskapligt sätt olika, genom att var och en börjar tänka sig sammanhangen utifrån valet av olika, pluralistiska, oräkneliga utgångslägen och kommer då fram till olika uppfattningar om de oräkneliga, relativa sammanhangen mellan allting. Problemet med denna vetenskapliga och utvecklingsbara mänskliga olikhet är att den i början blir förknippad med ett av människorna givet, personligt namn och något senare med det inlärdas ordet *Jag*. Därmed börjar människans medfödda, ursprungliga medvetenhet att betraktas som utvecklingsbar omedvetenhet och inte som en i början självklar, praktisk, alltså teknisk, okunnighet om de av födelsen aktualiserade omständigheterna. Med denna bedömning av människans identitet, grundegenskap, som *ursprunglig omedvetenhet* skapar vi en missvisande, ursprunglig skillnad mellan de nyfödda och de vuxna, trots att den minskar och egentligen helt upphör i och med att barnen blir vuxna. Denna missvisande, som en klyfta mellan barn och vuxna bedömda skillnad blir sedan allmänt betraktad som livet ut bestående klyftor mellan alla tekniskt olik bildade vuxna människor. Det som förvillar är att liknande "klyftor", skillnader ifråga om teknisk kunskap, är livet ut bestående mellan de andra arterna. Så länge talförmågans mening är tolkad som människans möjlighet att utveckla fullkomlig, teknisk makt, är olikheter ifråga om utbildning bara hos de andra arterna betraktade som av naturen meningsfullt bestämda. Människans arttillhörighet är av människor betraktad som obestämd, föränderlig, i praktiken som obefintlig, fritt utvecklingsbar, med påföljd att vi studerar varje människa som olika, fritt utvecklingsbara arter för sig.

Tolkningen av den medfödda medvetenheten som obegränsat utvecklingsbar omedvetenhet försätter definitivt hela mänskligheten i en undantagslöst, allmänt vedertagen men tyst, aldrig klart uttalad, därför inte heller angräpbar, missvisande övertygelse. Den missvisande övertygelsen är att det allting täckande språkets självklara, naturliga mening är att människorna ska utveckla makt, alltså möjlighet att ensidigt kunna bestämma över alla aktuella förhållanden, istället för att vara eniga om dem, och på ett meningsfullt sätt, ändamålsenligt förhålla sig till dem som kända. En vetenskaplig, ljusbaserad, utifrån betraktande utbildning är ofrånkomligen nödvändig. Den är av naturen påtvingad för att de levande deltagarna på ett meningsfullt sätt ska kunna tillfredsställa sina ofrånkomliga, livsbevarande behov. Även alla andra arter måste av samma anledning utveckla en viss naturbestämd vetenskap om orsakssammanhang och därmed sammanhängande, av deras behov bestämd, begränsad makt över de tillgängliga förhållandena. Den med maktfullkomlighetens tanke identifierade mänskligheten anser att samma makt över de närvarande förhållandena som alla levande väsen av samma livsbevarande skäl måste utveckla, av människor kan utvecklas på ett obegränsat, s.k. fullkomligt sätt. Den fortsatta maktutvecklingen blir då upplevd oberoende av de ofrånkomliga, livsbevarande nödvändigheterna, och avser då som ett icke rationellt motiverbart ändamål för sig gränslös makt över alla tänkbara förhållanden. En självklar, på så sätt naturlig följd av denna traditionellt allmänt vedertagna uppfattning om det mänskliga språkets maktutvecklande mening är att den klyfta, egentligen meningsfulla begränsningar, som med tanke på vetande och makt finns mellan olika arter, via talförmågan traditionellt införs för alla barn som klyftor mellan varje enskild människa. Den tolkningen av skillnaden har självfallet en nedbrytande verkan på känslan av artgemenskap, alltså på den ömsesidiga likhetens upplevelse. Den av naturen på ett meningsfullt sätt bestående skillnaden mellan arterna och mellan arternas individer är inte i sin helhet föränderlig, annat än som det slutna, enhetliga, biologiska systemets anpassning till radikalt förändrade, tekniska förhållanden i omgivningen.

Barnen reagerar emotionellt när de börjar inse – vilket de gör rätt snabbt – att för de vuxna gäller de bildningsberoende, kunskapsmässiga olikheterna inte bara som en oväsentlig och tillfällig skillnad utan som en grundläggande, praktiskt taget oförändrat bestående klyfta mellan människor. Barnen märker detta emotionellt eftersom de inte kan verbalisera den likhet som av naturen består mellan dem själva och de vuxna, och de vet, vilket de vuxna vanligen inte räknar med, att den skillnaden inte är någon klyfta utan minskar och upphör i och med att de blir vuxna. Den klyfta som är grundad på olika, godtyckliga utbildningar, förblir då upplevd som en oförändrat bestående klyfta därför att den tvingar människorna hela tiden och oavbrutet att uttrycka och försvara skillnaderna ifråga om kunskaper, s.k. färdigheter,

betraktade som olika makter, roller, grundegenskaper, typiskt mänskliga, olika identiteter.

Trotsåldern – först medveten tillämpning av den filosofiska logiken, sedan omedveten utveckling av en språkbaserad, traditionell skilsmässa mellan det mentala och det emotionella förståndet

Barnen tror av självklara skäl till en början på sin ursprungliga erfarenhet av tillvaron. De ser därför kritiskt på de av människorna språkförmedlade tolkningarna, som barnen då upplever som andrahandsinformationer. Barnens första reaktion är egentligen en ogenomtänkt, spontan opposition mot alla onaturliga verklighetsupplevelser som de vuxna uttrycker genom sitt tal och i form av de mänskliga konsterna. De reagerar först genom att riva sönder och riva ner allting som de inte kan, i deras ursprungliga medvetenhet om tillvaron, betrakta som naturligt, ändamålsenligt, dvs. logiskt tillhörande den ursprungliga verkligheten. De vuxna, som har lärt sig att i första hand tro på språktraditionen, som representerar av människorna på olika sätt konstruerade verkligheter, och bara i andra hand på den av naturen producerade verkligheten, betraktar spontant, omedvetna om barnens bakgrund, barnens denna första spontana aktivitet som obegriplig och naiv. De bemöter därför barnen först genom att så gott det går inskränka deras möjlighet till en sådan destruktiv verksamhet. Något senare lär de vuxna barnen att t.ex. med hjälp av enkla byggklossar vara konstruktiva istället. I detta sammanhang erfar sedan alla vuxna att barnen efter att de mödosamt och helt engagerat lyckats bygga upp ett stort bygge i nästa ögonblick, när de ser att de vuxna beundrar deras verk, med en enda handrörelse kan få hela bygget att rasa och då skrattande uppleva, enligt de vuxnas syn, sin glädje över sina destruktionsförmågor, medan de i själva verket demonstrerar, sin då ännu absoluta obundenhet av människans självständiga, varaktiga konst, oberoende av om det är deras egna eller andras produktioner.

Egentligen är det inte heller någon obundenhet som de demonstrerar utan deras ursprungliga insikt om de två konstruktionsprincipernas för dem ännu uppenbara, grundläggande väsensskildhet, att de mänskliga konstruktionerna på intet sätt går att jämföra med naturens konstruktionssätt. De upplever redan då den avgörande skillnaden, om inte annat demonstrerad av deras egen med ofattbar ändamålsenlighet konstruerade och växande kropp. Detta gör att de betraktar alla konstverk som inte är anslutna till den ändamålsenligheten, så som en visserligen roande, men absolut meningslös lek, ett tidsfördriv, liksom allt annat som barn, vid sidan om sina behovstillfredsställelser, håller på med att lära sig och som kallas *lekar*, alltså ingenting att ta på allvar.

Något senare inser barnen språkets ambivalenta natur, att det är ett lika lämpligt verktyg för att kommunicera verklighetsförankrade sanningar som för motsatsen, att

sprida språkbaserade, verklighetsoberoende, lekfullt påhittade fantasiprodukter och även medvetna osanningar, lögner. Samtidigt blir barnen lärda att människan har en egen, från de naturliga behoven fri vilja att bestämma, utan att det då är sagt vad det är som människan kan bestämma. Därmed utlöses barnens nästa, för de vuxna svårbegripliga, reaktionssätt: den andra fasen av trotsåldern. Det innebär i praktiken att barnen tekniskt helt konsekvent, alltså logiskt, med uppstånd av hela sin fantasi, men biologiskt helt urskillningslöst, börjar att i förhållande till andra tillämpa det som de nyss har lärt sig om människans möjlighet att bestämma.

Urskillningslösheten beror då på den dittills okända tanken på språkbaserad frihet som uppstår av att det inte är sagt vad människor kan bestämma. Då har barnen ännu inte någon erfarenhet av den fria viljan som de vuxna också bara omedvetet är identifierade med, och inte heller av den typiskt mänskliga, med tanken på den fria viljan sammanhängande, psykiska, typiskt mänskliga "självbevarandedriften", vid sidan om livsbevarandet. Det psykiska självbevarandet aktualiseras av försvaret av varje människas ospecificerade frihet att bestämma. Inte någon av de med frihetens föreställning utbildade vuxna vill emellertid gå med på att gemensamt specificera, alltså bestämma vad meningen med den fria viljan är och på så sätt börja betrakta den mänskliga friheten inte som obegränsad, utan som meningsfullt naturbestämmd.

I samband med att barnen prövar sina egna viljor i förhållande till de vuxnas börjar de också märka att deras envisa provande i praktiska förhållanden är för de vuxna bara irriterande. När barnen urskillningslöst börjar leka med sin fantasi i teoretiska förhållanden blir det däremot på ett förtjust sätt uppskattat som konstruktiv fantasi, alltså som teoretiska konstverk, på samma sätt som deras meningslösa praktiska byggkonster tidigare av de vuxna blev uppmuntrade och uppskattade. De tillhandahålls då även nya medel, som blyertspennor och färgkriter, formbara plastiska föremål, bollar, och, med tillväxten av barnens urskillning, nya, i dagens läge på löpande band tillverkade, mer och mer avancerade leksaker. Användningen av dessa medför nya och åter nya möjligheter till allmänt accepterade, obegränsbara, fascinerande tävlingar om makten, till att överglänsa, bekämpa och besegra varandra, alltså den i grunden meningslösa, som ett ändamål för sig bedrivna, därför till slut ödeläggande tävlingsandan.

Att den av de vuxna enhetligt uppmuntrade tävlingsandan då blir motståndslöst anammad av alla barn som entydigt stimulerande och roande, beror på att de, i sin ursprungliga, fortfarande klara medvetenhet om de gemensamma behoven och den därav självklara artgemenskapen, till en början inte heller upplever de konstlade lekarna på allvar, på något sätt inkräktande på deras grundupplevelse av likhet, gemenskap, alltså ömsesidighet.

Könsmognaden – det första stormiga, i grunden kärlekssjuka, på ytan maktmedvetna försöket att förena den nyligen med stor fascination utvecklade åtskiljningen av ratio och känsla

När barnen efter alla godkända och påbjudna lekar kommer upp i den s.k. puberteten, som påminner dem och även de vuxna om det snart förestående tillståndet att vara vuxen, alltså självständig, med ett därav följande eget ansvar för sitt livs verklighetsanknytning, börjar de vuxna plötsligt kräva att de vid sidan om all godtycklig lek med fantasin anknyter sin fantasi till de vuxnas praktiska verklighetsupplevelse, till en början åtminstone så långt att de håller ordning på sina leksaker, kläder o.d.. De vuxnas krav ställs då, helt omedvetet om att barnen fortfarande lever kvar i sin ursprungliga, primärt, som behov, inifrån kommande och sekundärt, som tillfredsställelser, utifrån kommande, naturbaserade information om verkligheten. De vuxna tolkar med tanke på alla människor, den inifrån kommande informationen inte som naturförmedlade, ofrånkomliga grundvillkor utan som olika begåvningar med tanke på möjlighet att utveckla makt över naturens både inifrån och utifrån kommande information. De fattar inte att barnen efter all uppskattning av sin obegränsade vilja måste uppleva de plötsligt tillkommande kraven som kontroversiella, som inskränkning av deras viljefrihet och med därav följande olust. De praktiska kraven fortsätter emellertid, oavsett barnens olust, att växa, t.ex. med krav på mera städning, matlagning, tillsyn av yngre syskon, och slutar med det teoretiska kravet på full insikt i de vuxnas verklighetsupplevelse. Detta utlöser, fortfarande utifrån barnens ursprungliga verklighetsupplevelse, deras nästa och samtidigt sista gemensamma motreaktion, opposition. De börjar då stormigt, fränt, aggressivt anklaga de vuxna för att de vuxna själva skapar klyftan mellan barn och vuxna och att de själva är i grunden desorienterade, bortkomna, naiva, att de inte alls är som de lär, fria, självständigt tänkande, utan traditionsbundna, gammalmodiga, försoffade, oresonabla m.m., alltså representerar raka motsatsen till det som de lär.

Egoism, altruism, empati och ömsesidighet

När stormen har lagt sig och barnen till slut börjar känna sig vuxna, i stort sett färdiga att lämna hemmet, märker de ofrånkomligen, om de inte har lagt märke till det redan innan, två nya och då för hela framtiden avgörande inslag i deras relation till den vuxna världen. Det ena, först uppmärksammade, är att det med könsmognaden **av enbart naturliga skäl** uppstår ett, jämfört med den tidigare upplevda skillnaden mellan pojkar och flickor, helt nytt förhållande till det andra könet. Det upplevs dock som ett underligt, kontroversiellt, både hett önskat och klart förenligt och samtidigt oppositionellt maktbaserat, psykiskt oförenligt mellanhavande, likt den klyfta som upplevs i den allmänna samlevnaden med s.k. främmande människor. Klyftan mellan könen blir inte heller upplevd som via talförmågan kommunicerbar, utan på samma sätt som i den allmänna samlevnaden

mellan människor bara genom utstuderade, oerhört komplicerade s.k. manipulationer hanterbar. Det andra i samband med lämnandet av hemmet fullt uppmärksammade förhållandet är **det absolut inte som naturligt acceptabla**, också likt en klyfta, psykiskt lika svårbegripligt etablerade faktumet, att det inte finns någon plats som inte är ägd av människor, som är fritt för barnens etablering av ett hem, ett självständigt boende, och då vare sig för ens eget vidkommande eller med tanke på en blivande familj. Undantagslöst allt är ägt, individuellt eller kollektivt, och då inte bara jordytan i varierande storlekar, utan även de obegränsbara vattenytorna och, sedan flyget tillkom, även luftrummet. Eftersom det är omöjligt att förklara det totala ägandet som naturligt, måste människorna själva markera ägandet så som ett bestående, existerande tillstånd, genom på kartor inritade gränser, låga, genomskinliga staket, höga, bara insynsskyddande eller mer och mer befästa, svårforcerbara murar, fästningar, borgar m.m., och sedan också organisera försvar av sina markeringar. Detta sker som alla vuxna vet genom teoretiskt överenskomna lagar, förstärkta med av domstolar utmätta straff i form av böter, fängelse, dödsstraff eller deportation, och vidare genom med relativt lätta vapen utrustade s.k. ordningsvakter, poliser, gendarmeri, och i internationella förhållanden genom med så effektiva vapen som möjligt utrustade militära s.k. försvarsmakter.

Upplevelsen av de sedan urminnes tider oförändrat bestående tre klyftorna i relationen till vår egen art, först mellan vuxna och barn, sedan mellan män och kvinnor och sist men inte minst mellan alla med sin bestämmande- och äganderätt lika identifierade människor, beror på att vi inte har en mental, alltså språkbaserad, naturlig, utan reservationer begriplig, traditionell upplysning om den yttersta orsaken till och meningen med allting, hela skapelsen. På så sätt saknar vi mental erfarenhet av hur språkkommunikation skulle fungera om vi hade en sådan upplysning. Därmed saknar vi också erfarenhet av att en sådan upplysning skulle kunna medföra en reservationslös, både mentalt och emotionellt godkännbar överenskommelse om den avgörande skillnaden mellan den på likhet baserade, ömsesidiga kärlekens styrning och den maktbaserade, alltid ensidiga styrningen av vårt tänkande och beteende. Den avgörande skillnaden är att den på ömsesidighet baserade kärleken är alltid lika självisk som osjälvisk. Den ensidiga, maktbaserade styrningen är däremot alltid antingen självisk eller osjälvisk. Desorienterad om skapelsens orsak och mening blir den ofrånkomliga medvetenheten om skillnaden mellan ett på likhet och ett på makt baserat förhållande utestängd från språkkommunikationen förträngt till vårt i grunden gemensamma, men inte som gemensamt utan som enskilt och som okänt upplevda samvete. Samvetets inifrån kommande därför ohörbara, allmänt som mystisk betraktade röst kan aldrig utsläckas men är för människan lätt att tysta ned, dock inte utan omedvetna, icke förutsedda, negativa konsekvenser för hälsan, som i praktiken är bestämd av en obegränsad bedömning av vår medvetenhet om hela skapelsen.

Vanligen omtalas skillnaden mellan kärlekens och maktens upplevelse i vår samlevnad på ett missvisande sätt som *egoism*, själviskhet, resp. *altruism*, osjälviskhet, eller *empati*, medkänsla.

Kärlekens speciella, med andra behov ojämförbara natur

Det missvisande med de tre benämningarna av människans emotionella grundtillstånd består i att kärlekens upplevelse **för alla levande väsen** är det mest efterlängtrade behovet och därför egentligen det mest själviska behovet. Behovet av kärlek är dessutom, till skillnad från de andra behoven, oavbrutet på samma sätt, utan början och slut njutbart, utan att njutningen behöver ske på någons bekostnad och utan att den njutningen kan medföra känslan av mättnad och därav följande tillfredsställelse eller behöver medföra lidande beroende på brist på möjlighet att kunna uppleva det. I samband med kärlek kan därför aldrig problemet med avhållsamhet, ägande, givande, tagande, ransonering, fördelning och därmed sammanhängande osjälviskhet bli aktuell. Kärlek måste på så sätt vara det medvetna deltagandets **villkorlösa grundtillstånd**. Det kan inte åstadkommas med makt, vare sig genom befallning, sofistikerad eller grov manipulation, eller via ytlig förening, genom förverkligande av parningsakten, samboende resp. äktenskap. Utan självklar, reservationslös kärlek till hela skapelsen och dess skapare kan omöjligen ostörd kärlek bli aktuell för den med talförmåga utrustade människan, annat än innan den om orsaken mentalt desorienterade språktraditionen börjar störa människans psykiska hälsa.

Det begränsade behovet av revir och det obegränsade behovet av ägande

Idén bakom människans besittande av hela jordytan sammanhänger ursprungligen med det som också kallas *revir*. I sin ursprungliga betydelse betyder ordet *revir* att allt som lever, måste på olika, begränsade sätt ovillkorligen kunna förfoga, ha en viss makt över den närmaste omgivningen. Detta naturbestämda, begränsade behov av makt beror på att alla de i grunden principiellt gemensamma och lika ofrånkomliga, livsbevarande behovens tillfredsställelse för varje levande art tillhandahålls av den i grunden odelbara omgivningen. På så sätt är varje enskild levnad i praktiken ofrånkomligen absolut samlevnad. Människans idé om ägandet har varit grundad på en misstolkning av den yttersta orsakens grundegenskap grundad på den självklara föreställningen om denna orsaks maktfullkomlighet resp. allmakt. Denna tolkning utesluter emellertid det som ovillkorligen måste föregå tanken på all makt, det som människan, vanligen omedveten om vad ordet betyder, kallar *etik*, tanken på motivationen, nämligen avsikten och målet, alltså meningen med maktens tillämpning. Maktfullkomlighet har genom hela historien varit påtänkt som möjlighet och en beredskap till vad som helst: att obegränsat, dvs. utan motstånd, s.k. hinder,

alltså utan tanke på någon hänsyn helt fritt kunna förverkliga vilken mening som helst. Därav följer den allmänt vedertagna bedömningen att för Gud, alltså den yttersta skaparen, är förverkligandet av vad som helst, även det uppenbart irrationella, möjligt.

Av denna missvisande tolkning av den yttersta orsakens grundegenskap som maktfullkomlighet, i meningen allsmäktig, följer oklarhet om skillnaden i konsekvenserna mellan de **två ofrånkomligen nödvändiga men kategoriskt skilda formerna av hänsynstagande som följer av egenskapen kärlek resp. makt**. Den maktbaserade, alltså den enbart tekniska, utifrån betraktande hänsynen, aktualiseras med tanke på de icke levande, behovs- och viljelösa stellära resp. jordiska kropparnas oräkneliga egenskaper, på deras förhållande till varandra och på vårt förhållande till dem. Den på kärlek baserade hänsynen aktualiserar förutom makten även den biologiska, alltså livsbaserade hänsynen till de ofrånkomliga och lättträknade, i grunden gemensamma behoven hos de oräkneliga, olika levande kropparna. Deras behov är i grunden lättträknade pga. att de utgår från den även för människoarten gemensamma behovsstyrningen, men framför allt därför att de andra arterna i grunden är styrda av en oreserverad kärlek till hela tillvaron. Det är denna i grunden entydiga styrning – kärlek – som vi upplever som ett i grunden etiskt tillvägagångssätt, dock utan en mental överenskommelse om vad vi egentligen menar med ordet *etik*.

Införandet och etableringen av den historiska mysticismen

Pga. denna oklarhet, egentligen brist på verbaliserad enighet, måste vissa människor, som på basis av samvetets röst hade eller av annan anledning ansåg sig ha den grundläggande insikten om ett etiskt tänkande och tillvägagångssätt, ha börjat anse att de måste organisera samlevnaden för de enbart utåtriktade, maktmedvetna människorna, som inte lever i enlighet med den levande naturens inifrån kommande, därför ohörbara och opåtagliga information om den gemensamma behovsstyrningen. Den ursprungliga avsikten med samlevnadens organisation måste ha varit tanken på att människorna inte ska felbedöma och då omedvetet missbruka det maktbaserade förfarandet, som alla levande väsen på olika, begränsade sätt måste utveckla för att kunna överleva.

Missbruket har sin upprinnelse i att människorna, som även via språket blir medvetna om allting, och då bland alla andra, tusentals begrepp även lär sig de två med varandra sammanhängande, vanligen obetänkta och då för hela tänkandet förvillande motsatserna till begreppet *liv*. Den ena motsatsen är begreppen **död** resp. **dött** och den andra det därav följande begreppet **makt**. Förvillad av det språkbaserade begreppet *död* resp. *dött* börjar nämligen människan spontant att tillämpa det maktbaserade förfarandet, inte bara i relativ, alltså behovsbestämd mening i samband med

kroppssbevarandet, utan som ett obegränsat ändamål för sig med avsikten att komma fram till orsaken till den ångestladdade tanken på alltings förstörbarhet och livets förgänglighet.

Även djur konstaterar dödens förekomst i omgivningen, att allt som en levande deltagare har lärt sig att uttrycka genom sin kropp, plötsligt upphör att uttryckas. I brist på en alla erfarenheter täckande talförmåga kan dock djur omöjligen göra sig några minnesbaserade föreställningar om, alltså tänka sig och grubbla, fantisera över sådana erfarenheter som de själva aldrig har upplevt, alltså tänka på, befatta sig med vad ett dött tillstånd kan innebära, föra med sig. Däremot blir den frågan för varje människa, vid sidan om alla praktiskt lösbara problem, det mest angelägna problemet fr.o.m. att de som barn fattar vad de vuxna menar med ordet *död* resp. *dött*. Dessa utan bakgrund, alltså utan en praktisk hänsyn till något, därför i från grunden helt meningslösa men oräkneliga irrationella, rationellt lika oförsvarbara teorier och trosformer utmynnande spekulationer, egentligen grubblerier, över alltings förgänglighet hindrar tanken på alternativet. Alternativet vore insikten och överenskommelsen om att ett dött tillstånd utan någon aktivitet omöjligen kan finnas och ännu mindre vara orsak till någonting.

Dessutom hindrar grubblerierna hågkomsten av och talet, spørsmålet om den för alla människor lika uppenbara insikten att döden har två kategoriskt skilda men oskiljbara anledningar. Den ena är den ofrånkomligen **inifrån kommande** orsaken till döden via åldrandet, som ytterst inte har något med vår makt att göra. Den andra anledningen till döden är utifrån kommande, förorsakad av olycksfall, brist på omdöme, naturkatastrofer eller av s.k. ekologiska, i dess relativt beräknliga form kallade ekonomiska, skäl inträffande omständigheter, som gör att döden blir förorsakad av brist på nödvändiga tillgångar. De senare anledningarna aktualiserar vår och alla andras begränsade makt över omständigheterna och tanken på maktens utveckling.

De självklara problemen med mysticismens etablering

Vid tillkomsten av samlevnadens organisatörer måste alla spår av den ursprungliga, självklara gudsmedvetenheten ha försvunnit ur språktraditionen och blivit ersatt av grundlösa, från intrycket av den ytliga föränderligheten utgående, språkbaserade vittnesbörd om mänsklighetens möjlighet att utveckla obegränsad makt. Av maktens obegränsade utveckling följer emellertid växande, oförutsedda, icke önskade, onaturliga, till slut outhärdliga konsekvenser, såväl i relation till varandra som i relation till omständigheterna.

Med tanke på sitt tillvägagångssätt måste den första samlevnadsorganisatören också haft klart för sig det egentligen självklara förhållandet att det är omöjligt att genom

övertalning eller andra maktmedel återställa den ursprungligen självklara gudstron. Omöjligheten beror på insikten att människorna en gång, kanske t.o.m. flera gånger, tidigare måste medvetet, helt av egen fri vilja, gemensamt men lika omedvetna om konsekvenserna, ha lämnat den självklara gudstron, för att istället, som det enda tänkbara alternativet till att behöva tro, själva utveckla maktfullkomlighet. Människans maktfullkomlighet måste till en början ha varit påtänkt med tanke på den maktmedvetenhet som följer av människans möjlighet att i vaket tillstånd kunna uppleva fullständig kroppsfrånvändhet. Av den följer nämligen en synlig, men absolut opåtaglig verklighetsupplevelse. Den medför spontant tolkningen att människan när som helst kan vara medveten om det ursprungliga, levande tillståndet bakom sömnen och den påtagliga, konkreta skapelsen, och då frigöra sig från den missvisande föreställningen om existensen av ett i grunden dött tillstånd, som skapas av det dagliga intrycket av den konkreta skapelsen. Bytet mellan de två helhetsupplevelserna kan människan även själv utlösa med hjälp av spontana eller av s.k. invigda föreslagna koncentrations-, meditations- resp. kontemplationsförfaranden. Dessa avser, som grundvillkoret för att bytet ska kunna inträffa, människans totala frigörelse från all s.k. jordisk vilja, i praktiken från minnet av alla med den konkreta skapelsen sammanhängande tankar, behov och förväntningar. Det då spontant inträffande bytet till den annorlunda, s.k. transcendentala verklighetens upplevelse medför faktiskt en total frigörelse dels från all känsla, förnimmelse av en egen kropp, dels från förnimmelsen av vårt vanligen solbelysta intryck av allting, som vid bytet från grunden radikalt omvandlas genom att alla företeelser i den transcendentala, också gränslösa omgivningen framträder på ett oförklarbart sätt icke som belysta utan som självlysande och absolut opåtagliga, för känselsinnet otillgängliga. Denna faktiska frigörelse, dels från intrycket av mörker och skuggspel, dels från minnet, således från alla minnen av filosofiska och praktiska bekymmer som sammanhänger med vår konkreta, solbelysta helhetsupplevelse, utlöser en egentligen självklar men oväntad, därför överraskande och överväldigande lyckokänsla. Den är omtalad som *hänryckning*, *extas*, *lycksalighetsmedvetande*, *frälsning*, en *mystisk förening* med ursprunget (lat. *unio mystica*) m.m..

När denna överväldigande upplevelse av den enbart ljuspräglade erfarenheten förklingar är de initierade tvungna att konstatera att inte heller denna helhetsupplevelse uppenbarar sitt ursprung, alltså helheten bakom alla de synliga företeelserna. Konstaterandet har dock aldrig lett till uppfattningen att den annorlunda helhetsupplevelsen måste vara en annorlunda upplevelse av samma skapade verklighet som vi dagligen upplever. Istället har den sedan urminnes tider tolkats som intryck av de ursprungliga förhållanden som är styrda genom indirekta, av viljan direkt påverkbara, s.k. magiska kausalitetsförhållanden, vilka enligt den

verklighetssynen anses råda i den transcendentala helhetsupplevelsen. Viljans indirekta, osynliga, opåtagliga, därför som gåtfull betraktade verkan, till skillnad från de uppenbara, tekniskt verksamma krafternas, medförde för de invigda nödvändigheten att etablera en särskild språktradition och inom ramen av den försöka i en inbördes tävlan med varandra utveckla den magiska kraftens resp. maktens alla tänkbara möjligheter som till slut skulle ge dem fullkomligt herravälde över alla förhållanden, och en därmed sammanhängande insikt om maktens etiska tillämpning. Denna s.k. esoteriska språktradition har, vad vi kan se, från början varit splittrad genom att vissa invigda har hävdat att den mänskliga talförmågans mening är att komma fram till en fullständig klarhet om etiken, alltså avsikten och målet med maktens tillämpning, och då såväl med tanke på skaparens som människans makt, medan andra har hävdat att en sådan klarhet bara kan tillkomma som en successiv följd av den magiska maktens successiva utveckling och tillämpning.

Alla successivt tillkommande tidsödande misslyckanden med denna från början missriktade målsättning att utveckla fullkomlighet medförde inte någon omvärdering av tanken på makten och dess obegränsade utvecklingsmöjlighet och en allmän återgång till den ursprungligen självklara gudstron. Istället medförde misslyckandena och de därav följande, icke önskade, vidskepliga föreställningarna bara en återgång till tanken på den ursprungliga, direkta makten och den därmed sammanhängande möjligheten teknologins gränslösa, obegränsade, också som ett självändamål påtänkta utveckling. Antagligen blev den påtänkt med en liknande filosofisk bakgrund som det skedde i början av 1600-talet. De långt tidigare tillverkade, och på den tiden allmänt önskade, ödeläggande tekniska produkterna av människans på den direkta makten grundade verbala och tekniska destruktions- och konstruktionsförmåga var antagligen då redan för länge sedan av naturens destruktiva krafter – erosion, jordbävningar, översvämningar, avlagringar – förstörda resp. övertäckta av naturens konstruktiva skaparförmåga – växtligheten – eller av människorna själva genom filosofiska motsättningar och därav följande krig successivt förstörda. Därmed blev också det allmänna minnet av de ursprungligen önskade tekniska produkternas icke önskade konsekvenser förstört.

Något som aldrig har omtalats i samband med övergångarna mellan tillämpandet av den direkta, konkreta, tekniska viljan och den indirekta, magiska är att alla andra levande deltagare på ett omedvetet sätt oavbrutet upplever båda, och som kompletterande och inte på något sätt kontroversiella, alltså inte, såsom människan, upplever dem som åtskiljbara och som var för sig obegränsat utvecklingsbara. Likaså är det aldrig omtalat att människans uppdelning och skilda tillämpning samt den allmänt vedertagna föreställningen om möjligheten av deras obegränsade utveckling måste vara en visserligen allmänt önskad men omöjlig och därför i längden ödeläggande målsättning. Inte heller har det sagts att den obegränsade utvecklingens

målsättning måste ha varit en konsekvens av att människan en gång i tiden via språket kommit överens om att för maktens skull, påtänkt som alternativet till trons nödvändighet, lämna den ursprungliga, självklara gudstron, alltså den spontana insikten om en osynlig skapare och den därmed sammanhängande, också självklara, insikten om skaparens mening med vårt deltagande i skapelsen.

Filosoferandets historiska fallgrop är frågan om prioritering – valet av vad som är orsak, utgångsläge, början, begynnelse, och vad som är verkan, följd eller slut

Teoretiskt, som ett antagande om förhållandet mellan orsak och verkan påtänkt, är nämligen frågan om prioritering, alltså vad som är eller borde vara först, dvs. orsak, olösbar därför att själva frågan, som då är ställd med tanke på skapelsen, från början utesluter tanken på det självklara svaret som är tanken på en osynlig, icke skapad helhet, och då påtänkt inte som en egenskapslös utan som en om sig själv medveten helhet (se s. __: __ - __). Frågan aktualiserar istället kravet på ett vetenskapligt resp. filosofiskt **bevis** av orsaken, och då med utgångspunkt från något i skapelsen, något av det synliga allting eller från tomrummet. Kravet på bevis medför i praktiken den av detta krav följande omöjliga därför olösbara bevisbördan. Den från början feltänkta, antingen som sökare självpåtagna eller till andra överlåtna bevisbördan har sysselsatt hela mänskligheten sedan urminnes tider, det betyder genom den tidlösa, utan början och slut pågående historien.

Historien utgör den i grunden från människorna utgående språktraditionen som bland allt annat inrymmer det aldrig avslutade spørsmålet angående den för människan genom språket indirekt påtvingade frågan om orsaken till hela skapelsen. Kravet på orsakens, ursprungets, begynnelsens bevis medför också det för människan typiska, från dagarnas och årstidernas växelverkan frikopplade öppna, ändlösa, alltså utan början och utan slut pågående tidsbegreppet. Visserligen är det grundat på det närvarande s.k. nuets upplevelse, men är med början från språkinläringen allmänt upplevt, tudelat i två olika, lika irrationella, lika överkliga, teoretiska verklighetsupplevelser, vid sidan om den ofrånkomliga, praktiska låstheten till den aktuellt närvarande verkligheten:

1. en ändlös, dels minnes-, dels språkbaserad, av alla människor som mer och mer förfluten upplevd verklighet. Denna förflutna alltmer avlägsna verklighet upplevs av olika människor, beroende på olika teoretiska, verbaliserade utbildningar, på olika sätt, dock av alla människor som den enda av dem själva som känd upplevda verkligheten
2. en på ett annat sätt ändlös, oavbrutet tillkommande, mindre och mindre avlägsen, av alla människor som den lika okända framtiden upplevda verkligheten.

Två från grunden olika, på ord resp. siffror baserade, språk med var sitt olika bruk

Den verbala kopplingen av de nyfödda generationernas medfödda, livsbaserade medvetenhet till en prioritering av de för språket ofrånkomliga, två i grunden lika betydelselösa personliga namnet och det opersonliga pronomenet *jag* (lat. *pro nomen*, istället för namn) är helt jämförbart med barnens koppling till det meningsfulla, ordbaserade och den i stort sett samtidigt påbörjade kopplingen till det meningslösa, matematiska språkets två grundbegrepp. Kopplingen till matematiken sker först till det såväl ifråga om utseende som innehåll absolut betydelselösa ordet *ett* resp. symbolen, siffran **1**, och sedan till ordet *noll* resp. symbolen **0**. Nollan är då redan tidigare indirekt omtalad för barnen som *ingenting* eller som *tomhet* och senare i en obegränsad form som *oändlighet* resp. symbolen ∞ .

Liksom ordet *jag* inte säger någonting vare sig ifråga om utseende eller om innehåll förrän ordet är förknippat med ett personligt manligt eller kvinnligt förnamn med ett tillfogat efternamn, så säger inte heller ordet *ett* någonting förrän det blir förknippat med utseendet och den därav framgående egenskapen hos ett synligt föremål eller med arbeteckningen för en känd, levande kropp. Barnen fattar rätt snart med sin medfödda, livsbaserade medvetenhet spontant att alla personliga namn, arbeteckningar och pronomen i sig är lika betydelselösa. De upplever insikten först med stor besvikelse över att de inte ens av sina föräldrar är kända. De fattar samtidigt att själva arttillhörigheten, det av ljuset förmedlade, tveklöst igenkännbara, gemensamma utseendet – en *människa* – inte för någon säger någonting, utan är en lika stor olöst gåta för alla människor. Besvikelsen övergår då först i härmning av människornas bemötande av varandra och med tiden, då som vuxna, i en perspektivlös inkoppling i det allmänna, om skapelsens orsak desorienterade därför perspektivlöst tillämpade missbruket av talförmågan. Missbruket innebär ett spontant, alternativlöst deltagande i den allmänt vedertagna, ensidiga, omedgörliga, aldrig upphörande dels organiserade, dels oorganiserade tävlingen om maktens utveckling. Detta i förhoppning om att det till slut leder till en gemensam förståelse både av hela skapelsen och av varandra, allmänt påtänkt som fullkomlighet

Problemet med prioriteringen av de i grunden två på ytan oräkneliga, oöverskådliga språktraditionerna

Såväl det ordbaserade som det sifferbaserade språkets existens och konstruktion går bara att konstatera och lära sig att använda på var sitt självklara, naturbestämda sätt. Det ordbaserade, i praktiken till intresset för orsakssammanhang kopplade språket måste, för att vara verklighetsförankrat, ovillkorligen vara grundat på konsonanter och vokaler, på pronomen – jag, du, hon, han, vi, ni, de osv. – på fyra genus – den, det, manligt, kvinnligt – samt dels på substantiv med den därmed sammanhängande

möjligheten av deklination – nominativ, ackusativ, genitiv, dativ, ev. ablativ – dels på verb, då med möjligheten till konjugation – presens, futurum, imperfektum, perfektum, pluskvamperfektum. Det utgör således en ofattbart komplicerad struktur som varje barn dock lekande lätt lär sig att, i början som s.k. analfabeter, bruka, begagna sig av. Denna lätthet beror på att hela den naturliga skapelsen, uppenbarad som allting – stjärnor, vår sol, vår planet och allt liv på vår planet – i grunden är självklar, dvs. förklarar sig själv. Inte någonting blir av våra ordförknippningar klarare, bara på det typiskt mänskliga sättet, alltså i tal och skrift, kommunicerbara. Att lära sig det sifferbaserade, matematiska språket är väsentligen svårare genom att det av naturen är kopplat till det för människan typiska intresset för den abstrakta sidan av skapelsen. Den abstrakta sidan utgörs av vår upplevelse av avstånd, utrymme och ytterst av den obegränsade, allting omfattande, inrymmande rymden. Matematiken handlar således bara om mätbarhet av mängder, hållfastheter, längder, storlekar, proportioner, vinklar, dimensioner, och de fyra grundläggande räkneoperationerna – addition, subtraktion, multiplikation och division – och de därur utvecklade, på s.k. potenser och ekvationer grundade räknesätten, samt statistiska och andra sannolikhetskalkyler, kortsiktiga prognoser och långsiktiga framtidsforskningar. Hela det också oöverskådligt komplicerade, matematiska språket är grundat på mängder, även kallade *volymer*, *kroppar*, *dimensioner*, med olika storlekar, utvidgningar, och som relativt fasta, flytande och gasformiga upplevda former, samt med tanke på två abstrakta, således dimensionslösa, ändlösa, tidsbegreppet liknande riktningar. Dessa är betecknade med symbolerna + och - – resp. ± 1 , ± 0 , $\pm \infty$ –. De antas "möta" varandra inte som de två tiderna i nuet utan i slutet av den ändlösa framtiden. De relativt fasta formerna är även upplevda, med utgångspunkt från stjärnorna, vår sol och vår planet som **icke levande** och, utifrån biologin på jordytan, som **levande**. De levande kropparna på jordytan har då av människan med tanke på de andra arterna alltid varit upplevda med utgångspunkt från resp. art. De andra arterna är då på ett självklart, oproblematiskt sätt betraktade som hanar och honor. Med tanke på vår egen art tänker människan däremot traditionellt inte med utgångspunkt från den kända arten – människan –. Istället tänker vi människorna utifrån ett traditionellt inlärt manligt eller kvinnligt namn och ett okänt, abstrakt *Jag*. I det praktiska livet tänker vi aldrig på den oproblematiskt, som självklar igenkännbara människan utan bara på i högsta grad som problematiskt upplevda män resp. kvinnor, påtänkta som olika, gåtfulla individer, upplevda som olika, såväl för sig själva, alltså ifråga om sina egna jag, som för varandra i grunden främmande, manliga resp. kvinnliga kroppar, med varsitt gåtfullt jag i bakgrunden.

Prioriteringen av den smala vägen framför den breda

Som för filosofins historia intresserade bekant var föreställningen om maktens obegränsade utvecklingsmöjlighet före 1600-talet förankrad i den opåtagliga,

transcendentia helhetsupplevelsens panteistiska tolkning, som är typisk för den i "öst" förhärskande brahmanismens tolkning, som tillkom via upanishaderna ungefär samtidigt som Moseböckerna skrevs och började tolkas i "väst". Uppdelningen av jordytan i öst och väst och den därmed sammanhängande föreställningen att jorden är en ändlös plattform med okänt djup, den s.k. underjorden, blev emellertid irrelevant sedan Columbus år 1492 upptäckte Amerika.

Den panteistiska tolkningen har inte räknat med att skaparen redan i sin ursprungliga, icke skapade existens måste bestå av delar och ha en medveten men absolut ensidig relation till sina delar. Istället utgår panteismen från att hela skapelsens mening är att den gudomliga, ursprungligen som odelbar påtänkta naturen vill bli mångfaldigad, individualisera sig, kunna uppleva sig som en odelbar individ i relation till andra odelbara individer. Detta genom att den enda, odelbara gör sig själv till många, som grundvillkoret för att kunna uppleva sällskap (se *Chandogya*-upanishaden). De andra, i grunden odelbara, skapade delarnas alla oräkneliga bristupplevelser – otillfredsställdheter, missnöjen, lidanden – har i denna tolkning av den osynligt rådande naturen inte varit påtänkta och omtalade vare sig som brister hos naturen eller i skapelsen och inte heller som olika former av ondska utan som förorsakade av okunnighet, brist på kunskaper och därav följande makt hos deltagarna. Enligt den panteistiska tolkningen av den gudomliga, osynliga skaparen kan emellertid alla skapade deltagare med människorna i spetsen med tiden successivt komma ifrån all okunnighet. Denna av den gudomliga naturen påkallade lösning av okunnighetens problem pågår enligt panteismen genom att deltagarna i skapelsen via oräkneliga s.k. reinkarnationer, återfödelser till köttet (lat. *carne* = kött), i praktiken till oräkneliga kroppsliga former, till slut kan utveckla s.k. fullkomlig kunskap om hela skapelsen, med en därav följande obegränsad, oinskränkt makt över hela skapelsen, bli således ursprunglig skapare resp. medskapare.

Med tanke på denna via inkarnationer pågående utvecklingsprocess talar panteismen även om den allting omfattande s.k. Andens och om andarnas osynliga styrning som den s.k. smala vägen (jfr. Matt. 7:13-14). Den var, till skillnad från *den breda vägen*, som alla ofrånkomligen måste gå och då utan en andlig vägvisare bli förvillad av bara på vattenytan synliga och i samband med fasta kroppar kännbara, av en okänd, gåtfull anledning krökta, slingrande, vibrerande s.k. strålningar, vågrörelser, som samverkar till en ofattbart komplicerad ursprunglig vågmekanik. Denna tolkning av naturen medförde den ursprungliga energiteorin och de därmed sammanhängande verklighetsförklaringarna samt de s.k. astrologiska framtidsberäkningarna. Med tanke på den ändlösa framtidens beräkning infördes då vid sidan om årstidernas i dagar uppdelbara växelverkan, de s.k. tidsåldrarnas i ca. 2000 års längder uppdelbara, sammanlagt i ca. 24000 år återkommande växelverkan. Den framgår av vår syn på himlakropparnas regelbundna inbördes rörelse om vi utgår från

förhållandet mellan vår oförändrat bestående sol och intrycket av tolv oförändrat bestående s.k. stjärnbilder, kallade *zodiaken* eller djurkretsen.

Den s.k. religiösa gudstron och den spontana barnatron

Brahmanismens teori om den gudomliga naturens individualisering genom att mångfaldiga sig själv har genom hela historien kontrasterat mot den mosaiska monoteismen och även mot den spontana, enkla tron på existensen av en ursprungligen som individ påtänkt osynligt och opåtagligt närvarande skapare bakom dennes synligt och påtagligt upplevbara, meningsfulla skapelse. Denna spontana tro är allmänt omtalad som *den oskyldiga barnatron*. Det typiskt mänskliga, via talförmågan aktualiserade, filosofiska problemet beror på att även den spontana, enkla tron grundad på ett levande namn, *Gud*, liksom alla andra individuella resp. artbetecknande, levande och icke levande namn, måste via det mänskliga språket tillkomma och bli av människor via språket överenskomna. Överenskommelsen om alla namn och deras betydelse måste sedan också via språket från generation till generation upprätthållas, bevaras. Detta i praktiken via tusentals formellt olika s.k. modersmål. Dessa kallas *modersmål* eftersom vanligen kommer de första meddelandena från modern. Ordet *Gud* måste då förmedlas i omedelbar anknytning till det av skapelsen skapade problemet att allt levande på ett artbestämt sätt måste fortplanta, flerfaldiga sig, som grundvillkoret för artens fortbestånd. Den oskyldiga, även kallad *enfaldiga barnatron* tillkommer nämligen när föräldrarna är de första som enligt meddelar sina barn namnet *Gud*, för då upplever barnen namnets innebörd spontant så att på ett liknande sätt som barnets föräldrar vet om och sörjer för allt som barnet behöver så vet Gud om och sörjer för allting som alla behöver. Om upplysningen om Gud inte kommer från eniga föräldrar i samband med språkinläringen så kommer det senare ofrånkomligen från annat håll och då kan inte barnen ha samma enkla, logiskt oantastbara tolkning utan blir förvillade av alla andra oeniga, invecklade, logiskt lika oförsvarbara monoteistiska, panteistiska resp. polyteistiska tolkningar, som de senare möter i den ofrånkomliga samlevnaden. Själva ordet *Gud*, påtänkt som ursprunglig, levande skapare, är nämligen absolut ofrånkomligt för den mänskliga, allting täckande talförmågan och är därför omöjligt att avskaffa. Ordet kan vara omtalat i olika modersmål genom formellt olika bokstavskombinationer, som *Theos, Deus, Dieux, God, Gott, Dios, Isten* m.m., dock påtänkt med samma innebörd: *den ursprungliga, levande skaparen*. I grunden är innebörden densamma även när ordet *Gud* är påtänkt som *gudom* med tanke på en gudomlig, opersonlig natur eller i plural som personliga *gudar* med tanke dels på hinsides, levande, relativt förverkligade, dels på härstädes, levande, relativt oförverkligade människor, och då förknippat med de skapade människokropparnas utvecklingsbara egenskaper tolkade som lika gränslöst utvecklingsbara, fullkomliga makter: ser allt, hör allt, känner allt m.m.. Representanter för traditionen av tron på

bara en enda, ursprungligen individuell Gud har av panteismens polyteistiska uppfattning om människans obegränsade utvecklingsmöjlighet känt sig tvungna att förklara Guds skapelse, trots den uppenbara döden och oräkneliga lidanden, som absolut fullkomlig. Den mosaiska monoteismens försvarare försökte lösa problemet med gott och ont genom att meddela en teori om en antagonistisk skapare. Gud blev då påtänkt som den osynliga skaparen av allt det härstädes goda och den antagonistiska skaparen som den osynliga skaparen av allt det härstädes onda. Skaparen av allt det onda blev påtänkt som förklädd, i skepnad av en konkret orm, möjligen med tanke på abstrakt, slingrande ormrörelse, med egenskapen *frestare*, med obegränsad makt, utmålad som den kallt beräknande *Satan*, påtänkt som mörkrets representant, som lyckades få ljusets representant, kallad *Lucifer*, på fall. Allt antagligen i en tid där tanken på maktens gränslösa förverkligande fört fram till en s.k. högteknologi inriktad som vår moderna på att avskaffa allt lidande och tillmötesgå och uppfylla människornas alla tänkbara goda önskningar, förväntningar.

Panteismens tolkning av den gudomliga *Anden* och den andliga ledningens nödvändighet, tolkad som *den smala vägen*, har emellertid ifråga om dess tillämpning varit ifrågasatt av en av de kortaste upanishaderna, *Isha-upanishadens* sex s.k. dunkla verser:

Åt mörker är de vigda som ägnar sig enbart åt livet i världen och åt djupare mörker de som ägnar sig enbart åt meditation.

Livet i världen allena leder till följder av ett slag, meditation allena leder till följder av ett annat slag. Så har vi hört av de vise.

De som ägnar sig både åt livet i världen och åt meditation övervinner döden genom livet i världen, och genom meditation vinner de odödlighet.

Åt mörker är de vigda som hyllar endast kroppen och åt djupare mörker de som hyllar endast anden.

Att hylla kroppen allena leder till följder av ett slag, att hylla anden allena leder till följder av ett annat slag. Så har vi hört av de vise.

De som hyllar både kroppen och anden övervinner döden genom kroppen, och genom anden uppnår de odödlighet.

Verserna hänvisar till att all form av behovsstyrning kräver ändamålsenlig eftertänksamhet, som borde kallas såväl *vetenskapens* som *filosofins väg*, istället för de målmedvetna men om ändamålet desorienterade, meditativa eller kontemplativa

förfarandena (se även s. 14:27–15:27). Ordet *meditation*, av lat. *gå till centrum*, förknippas vanligen med människans möjlighet att medvetet uppleva en fullständig kroppsfrånvändhet. Det tolkas då som en lösning av det mänskliga problemet med såväl helhetens som delarnas identitet. Trots deras entydighet har verserna betraktats som dunkla eftersom de är svåra att förena med den gängse tolkningen av de ursprungliga fyra Vedaböckerna och den långt senare, via Upanishaderna tillkommande brahmanismen (se även den lika korta *Aytareya-upanishaden*). Upanishaderna kallas på ett missvisande sätt *Veda* eller *Vedanta*. Benämningarna hänvisar till de fyra Vedaböckerna, vilka ursprungligen, innan Upanishaderna tillfördes dem, bara innehöll till ett prästerskap riktade hymner, regler för ritualer och andra ceremonier samt för sättet att leva. De fyra Vedaböckernas mytologiska, alltså språkbaserade, bakgrund är idag omöjlig att rekonstruera. Vi kan bara konstatera att den mytologin före brahmanismen måste ha varit bakgrunden till den indiska, på sanskrit framförda språktraditionen. Efter brahmanismens tillkomst måste Vedaböckerna ha blivit kända i alla Indien omgivande, inte geografiskt utan på grund av olika modersmål avgränsade kulturområden. Brahmanismen utgår emellertid, liksom alla mytologier, inte heller från tanken på en levande helhet med levande delar, alltså från ett ursprungligt, gemensamt liv, utan också från en grundläggande, gåtfull kraftkälla, s.k. energi. Energin anses bli i skapelsen uppenbarad å ena sidan med levande bakgrund, som olika, men med varandra som stora resp. små jämförbara makter med en gåtfull möjlighet till direkt s.k. magisk viljeöverföring. Å andra sidan anses att samma, grundläggande energi är av skapelsen visad med icke levande bakgrund, som olika ytligt påtagliga, då på ett gåtfullt sätt utifrån sig själva verksamma och dessutom på ett meningsfullt sätt samverkande krafter. På så sätt utgör brahmanismen inte ett monoteistiskt alternativ till energiteorierna utan måste ha varit påtänkt som en reformation av energiteorin för att råda bot på de icke önskade konsekvenserna av en allmän desorientering om den ursprungliga levande orsaken till vårt deltagande i skapelsen, med därav följande ensidig maktmedvetenhet.

Tro och vetenskap, det goda och onda, reservationer och reservationslöshet

Allt liv är grundat på en omedelbar, inifrån uppenbarad erfarenhet av medvetenhet och dess behovsstyrning, behovet av relation. Samtidigt är behovet tillfredsställt genom en av ljuset utifrån som kroppar – för oss människor som himlakroppar, levande och icke levande föremål, samt av oss konstruerade saker – uppenbarad omgivande verklighet. Den inrymmer även de egna skapade kropparnas också inifrån uppenbarade relationsskapande behov. På villkor av medvetenheternas naturbestämda, ändamålsenliga aktiviteter, s.k. förhållningssätt, motsvarar den ljusförmedlade omgivningen, vid sidan om medvetenheternas estetiska njutning, även de kroppsliga behovens tillfredsställelse. Behoven kan de andra arterna i brist

på ordbaserad kommunikation bara omedelbart känna, **tro på** och praktiskt följa upp, utan att kunna ifrågasätta någonting. Varje behovsstyrd, på så sätt som meningsfull och ändamålsenlig upplevd aktivitet kräver emellertid vissa naturbestämda insikter om orsakssammanhang. Det betyder i praktiken kännedom om, mental förståelse av samt möjligheten att kunna minnas mer eller mindre tillfälliga förhållanden mellan de befintliga kropparnas inverkan dels på den egna kroppen, dels på andra kroppar. Därmed kommer, vid sidan om den inifrån kommande behovsstyrningen, problemet med den mentala, ytliga, tekniska, mekanistiska styrningen, **den minnesbaserade vetenskapen**, in i bilden av ändamålsenliga aktiviteter. I brist på ett allting täckande ordförråd är det för de andra arterna omöjligt att bli intresserade av och utveckla den tekniska förståelsen som ett självständigt behov, oberoende av all annan behovsstyrning. Detta intresse är däremot typiskt för det inte bara minnes- utan även ordbaserade, mänskliga tänkandet. Obetänkt om konsekvenserna har detta intresse, vid sidan om den spontana, självklara gudstron, den enkla, rationellt oantastbara barnatron, skapat människans absolut omotiverbara behov av obegränsad makt som ett självändamål. Det är emellertid motiverat med den bara emotionellt försvarbara, rationellt ohållbara motivationen att avhjälpa all okunnighet resp. bekämpa och avskaffa det onda.

Människans filosofiska problem, vid sidan om alla tekniska problem, med den emotionella upplevelsen å ena sidan av de önskade goda, å andra sidan de icke önskade onda, måste bestå livet ut av två ofrånkomliga skäl. Det ena, allmänt kända är att både **det goda och det onda tillsammans** tjänar, såväl för människan som för alla levande arters individer, den emotionella vägledningen vid det praktiska, mentala behovet att finna de ändamålsenliga vägarna för de naturliga behovens tillfredsställelse. Det andra, aldrig omtalade därför inte mentalt kända skälet är att skapelsen, som av självklara skäl inte kan åstadkomma något i verklig mening existerande, utan bara kan uttrycka aktivitet (se s. __: __-__), själv måste sörja för att allting som den skapar på jordytan ska på ett för människan mentalt klart, synligt och kännbart sätt restlöst förstöras. Skapelsens denna sig själv förstörande verksamhet, som av människan obetänkt, utan helhetsmedveten eftertanke, sedan urminnes tider har varit tolkad och upplevd som absolut meningslös och för egen del som det tänkbara värsta, ångestskapande onda, är emellertid nödvändig och även meningsfull av två anledningar. Den ena är att bereda plats, utrymme för skapelsens förnyelse av sin oöverskådliga mångfald. Den andra anledningen är att människan inte ska kunna i enighet med sitt samvete, som är det medfödda naturliga förnuftet, tolka skapelsens relativa saklighet som ursprunglig och vilja då utveckla den till en fullkomlig form. Att människan traditionellt, alltså ord- och språkbaserat går in för den tolkningen medför nämligen att vi redan i småbarnsåldern lär oss att betrakta den av skapelsen erbjudna tillvaron enbart med **oräkneliga reservationer**, som från grunden och

därför även i sin helhet bristfällig, dåligt utvecklad, otillfredsställande, ond, grym. Denna tolkning har för människan gjort det omöjligt att för ett enda ögonblick kunna uppleva, så som de andra arternas individer hela tiden gör, den tillvaro som de fötts till i sin helhet som **reservationslöst** godkänd, enbart på gott, på så sätt som älskvärd, och då de levande deltagarnas uppenbara makt över de skapade förhållandena som meningsfullt begränsad av de naturliga behovens tillfredsställelse och av behovet att undvika det onda.

Den tudelade helhetsupplevelsen och den tudelade upplevelsen av makt

Enligt historiens vittnesbörd har den obegränsade maktens föreställning fram till 1600-talet varit påtänkt med utgångspunkt från den för den stora allmänheten okända erfarenheten av de bara synliga, i grunden opåtagliga förhållandena i den kroppsfrånvända helhetsupplevelsen. Dessa förhållanden aktualiserar för de invigda upptäckten att under dessa förhållanden kunna överföra påtänkta, konstruktiva och destruktiva viljor på förhållandena i denna opåtagligt omgivande verklighet och också på andra synliga människor, som där också är opåtagliga. Möjligheten av en sådan överföring (lat. tradition) har varit tolkad och med en oförklarbar bakgrund demonstrerad som den mystiska **magiska makten**, till skillnad från den synligt och påtagligt demonstrerade **konkreta makten** som i oräkneliga olika former kommer till uttryck i den i sin helhet för alla människor lika kända, ständigt närvarande hela skapelsen.

Den typiskt mänskliga, språkbaserade, på så sätt rent teoretiska, s.k. filosofiska trosfrågan efter den i båda helhetsupplevelsorna uppenbart frånvarande orsaken till allting, har i de kända språktraditionerna aldrig fått ett enhetligt verbaliserat, via tal och skrift uttryckt svar. Denna genom hela historien i stort sett oförändrat bestående oenighet, brist i språktraditionen, har en enkel, klart konstaterbar men absolut oförsvarbar anledning. Denna enkla anledning är att människan, egentligen utan anledning, alltid haft lika svårt att ta ställning till den enkla, bara, av ett *ja* eller ett *nej* beroende, men för all livsbaserad, således ursprunglig eftertänksamhet grundläggande, frågan. Ställningstagandet gäller huruvida det finns en enda, enhetligt given orsak eller oräkneliga orsaker till skapelsen. Överenskommelsen om denna första prioritering är väsensskild från alla andra, också nödvändiga, dock mångsidiga och växlande, av olika behov på olika sätt styrda prioriteringar, i praktiken tillfälliga valmöjligheter. På så sätt är ett såväl enhetligt som varaktigt ställningstagande till trosfrågan för människan ofrånkomligt, men istället för ett avgörande ställningstagande har valet inte av någon språktradition varit betraktat som ett varandra uteslutande antingen-eller utan som två lika möjliga utgångslägen för det mänskliga tänkandet.

Den moderna, på den obegränsade dissekeringens, uppdelningens och

sammansättningen, destruktionens och konstruktionens möjlighet (analys - syntes) grundade vetenskapen, har inte medfört någon förändring i den irrationella, historiska oenigheten om orsaken till hela skapelsen. Den har bara föreslagit ett filosofiskt sett ännu mer irrationellt tillvägagångssätt som lösning av den urgamla teorin att grundegenskapen bakom skapelsen är makt.

Något mera irrationellt är nämligen omöjligt att tänka sig än att något icke levande kan vara ursprunglig orsak till någon aktivitet, t.o.m. till medvetenhet, och då påtänkt som verksamma, odelbara, alltså oförstörbara, ursprungliga delar av skapelsen, antingen förknippade med det grekiska ordet *atom*, med betydelsen *odelbar*, eller dess latinska variant som är ordet *individuell*. Denna föreställning om icke levande orsaker till hela skapelsen är lika irrationellt, oberoende av om människan tänker sig det som ett dött föremål eller som kemiskt, elektromagnetiskt eller på ett annat oförklarbart sätt fungerande, i singular form som *kvantum*, i pluralis som *kvanta*, existerande. Detta visserligen som kroppar rationellt, alltså sakligt, tänkbara men ifråga om egenskap gåtfulla, otänkbara förslag att tänka sig de synliga kropparnas ytterst oförstörbara, bara som mängder påtänkbara beståndsdelar som orsaken till allting är omöjligt att rationellt, alltså sakligt, ifrågasätta på samma sätt som man kan göra med osakliga teistiska orsaksförklaringar. Vetenskapliga hypoteser, teoretiska antaganden, gäller spekulationer om framtiden, men inte med tanke på en hinsides verklighet, utan avser antingen bevisbara eller motbevisbara förändringar i den aktuellt närvarande skapelsen. Det ateistiska lösningsförslaget har emellertid infört det ena grundvillkoret för allt tänkande – saklighet –, och då såväl för det filosofiska, egentligen teoretiska, tänkandet angående trosfrågan som för det teknologiska, egentligen praktiska tänkandet. Det var detta som medförde att förslaget så småningom blev globalt godkänt och tillämpat av de som via universiteten blev invigda i grundforskningen efter de odelbara beståndsdelarna. Att den nya, moderna naturvetenskapen grundar sin saklighet på skapelsen, alltså på de skapade kropparnas föränderliga, således relativa, icke ursprungliga saklighet är en prioritering av den ensidiga maktens utveckling med det omöjliga målet att avskaffa det onda. Prioriteringen av maktens utveckling medförde samtidigt att det andra absolut primära grundvillkoret för tänkandet, att allt sakligt tänkande i grunden ska vara meningsfullt, alltså grundat på någon mening, vilket utgör det för människan ofrånkomliga problemet med *etik*, blev irrelevant. Frågan om etik, vad som är ett permanent etiskt, både ifråga om mening och ändamålsenlighet försvarbart, tänkande och tillvägagångssätt, fick en relativt, med tanke på meningen med det allmänt vedertagna maktbegäret, underordnad s.k. dignitet, rang, betydelse, värde, roll. Först när forskningen, istället för odelbara beståndsdelar kom fram till den s.k. atomkärnan och därifrån så småningom till den av Planck, Einstein och andra introducerade, moderna energiteorin, kom det urgamla, desorienterade, förr av s.k. invigda

behandlade problemet med etik på tal. Den nya energiteorin, utformad som *kvantteori*, introducerade för grundforskningen den teoretiska tanken på och den därmed sammanhängande språkbaserade föreställningen om att inte bara kropparna utan även aktiviteterna, verksamheter är sammansatta av och uppdelbara i beståndsdelar. På så sätt blev den nya energiteorin grundad på väsentligen annorlunda krafters samverkan jämfört med samverkan av den ursprungliga energiteorins åtta krafter. Som för av filosofins historia intresserade bekant, består den gamla energiteorins samarbetande krafter, omtalade som *element*, först av tre medvetna – *gudomlig, manlig, kvinnlig* – och sedan av fem omedvetna – *eld-, luft-, vatten-, jord- och rymdelement* –.

Som för historiskt intresserade bekant förbjöd Justinianus år 529 med ett kejsarligt dekret de filosofiska skolornas offentliga verksamhet, varvid de s.k. katedralskolorna under den kristna kyrkans och munkordnarnas överseende tog över allmänhetens utbildning i de ofrånkomliga praktiska konster som utgörs av försörjnings- och samarbetsproblemet och det typiskt mänskliga problemet med talförmågan, den språkbaserade kommunikationen. De filosofiska skolorna fortsatte emellertid inofficiellt att samla stora elevskoror som från 1100-talet sammanslöt sig med början i Bologna, Oxford, Paris och Cambridge till universitet – *universitas magistrorum et disciplinarum* – uppdelade i fyra fakulteter: den filosofiska, teologiska, juridiska och medicinska. Den filosofiska fakulteten som förmedlade den obligatoriska, fyraåriga grundutbildningen var ägnad åt de av grekiska filosofer introducerade sju s.k. fria konsterna (*facultas artium liberarium*). Först när någon uppnådde *magister artium* fick den börja studiet på andra fakulteter.

Filosofins sju, ursprungligen av grekiska filosofiska skolor introducerade fria, alltså obegränsat utvecklingsbara, konster var uppdelade, först i tre (*trivium*) med tanke på talförmågans konst – grammatik, dialektik och retorik – och sedan i fyra (*quadrivium*) – geometri, matematik, astronomi och musik. Den nya moderna, på obegränsad dissekering grundade, obegränsade fysiken kom först i början av 1600-talet in på universiteten. Följden blev att allt livsbaserat filosoferande, eftertänksamhet över hela tillvarons orsak och mening blev avvisat som metafysiska spekulationer, för vetenskaplig forskning tills vidare ointressant.

Det typiskt mänskliga problemet med reservationslös tro på självklarheter

Att människan först måste förstå orsaken till hela skapelsen som ett grundvillkor för att sedan kunna förstå meningen med hela skapelsen kan inte vara annat än självklart. Orsaken till den historiska oklarheten, desorienteringen om etik – egentligen tänkandets andra grundläggande nödvändighet, att det förutom saklighet också måste vara meningsfullt, alltså grundat på någon mening, som betyder motivation, avsikt och mål – var tidigare den traditionella oenigheten om orsaksfrågan. I andra hand,

som en följdverkan av oenighet om orsaksfrågan, blockerades förståelsen av meningsfrågan av alla osakliga trosförsvar av sakligt ohållbara teorier om orsaken, ytterst grundade på den gamla kaosteorin och därav följande argumentationer för människans fria vilja.

Efter den moderna, sakliga fysikens globala godkännande tillkom en aldrig förr skådad global, teoretisk enighet om orsaksfrågan, dels om atomteorin, dels om den därmed sammanhängande slump teorin. Det har alltid varit slump teorin, alltså den grundläggande meningslöshetens föreställning, förnekelsen av att det finns ytterst en orsak till hela skapelsen, som har givit indikationen till föreställningen om människans makt och dess obegränsade, fria, öppna utvecklingsmöjlighet. Det nya problemet med den nya överenskommelsen om det teoretiska antagandet om orsaksfrågan har blivit att en erfarenhetsbaserad överenskommelse om den måste, liksom fallet är med alla vetenskapliga hypoteser, uppskjutas på obestämbar framtid, tills antagandet har visat sig antingen som hållbart, försvarbart, eller som ohållbart, oförsvarbart.

Efter 400 års intensiva, destruktiva och konstruktiva experimenteranden är det teoretiskt allmänt vedertagna antagandet om orsaken praktiskt lika obekräftat, alltså lika oförsvarbart. Det för några decennier sedan påbörjade kartläggandet av den s.k. arvs massan, egentligen naturens livsbaserade konstruktionsprincip genom experimenterandet med dess omplantering av på molekylär nivå påtänkta, sammansatta beståndsdelar, kallade anlag, gener, tillämpat kors och tvärs över de av naturen meningsfullt givna sammansättningarna som utgör gränserna för fortplantning, har i fråga om den enligt påtänkta orsaken inte medfört något framsteg.

Grundforskarna var tvungna dels att skjuta upp bevisbördan för det egentligen vetenskapliga antagandet om beståndsdelar, liksom ifråga om atomer, på obestämbar framtid, dels att i samband med varje omplantering slå ut det i naturens meningsfulla sammansättningar innebyggda s.k. immunförsvaret. Störningarna i de meningsfulla sammansättningarnas integritet visar sig sedan i att ingreppen äventyrar kropparnas fortplantningsförmåga och deras användbarhet som biologisk föda.

Det absolut första villkoret för ett praktiskt provande av den som en obevisbar självklarhet här föreslagna, sakliga hypotesen är överenskommelsen att vi slutar att betrakta skapelsen som ett i en oändlig tid pågående, meningslöst, öppet, oordnat, abstrakt händelseförlopp. Vi bör istället börja tänka oss skapelsen som utgående ur en icke skapad, således ursprunglig, oförändrat bestående, konkret existerande, levande helhet som i verklig mening är medveten om sig själv. Detta måste för helhetens vidkommande innebära medvetenhet om sina egna, lika ursprungliga, levande, alltså medvetna delar, vilka ursprungligen, i brist på avståndets perspektiv omöjligt kan vara medvetna vare sig om sig själva eller om helheten. Av denna filosofiska insikt

följer den i det följande förslagsvis anförda, ursprungligen självklara betydelsen av ordet *orsak* så som den grundläggande självklarheten för allt tänkande, därför angiven som *axiom 1*. Sedan kan vi tillsammans pröva huruvida den ur denna hypotes framgående meningen med hela skapelsen, här anförd som *axiom 2*, kan lösa vårt olösta problem med samlevnaden, som aktualiserar det etiska problemet.

Det är allmänt känt, dock inte allmänt vedertaget, trots att det står i alla seriösa uppslagsverk med den grekiska benämningen *axiom*, att självklarheter **vare sig kan eller behöver** bekräftas, förklaras, bevisas. Något som uppslagsverk däremot inte upplyser om är att om självklarheter skulle kunna bevisas eller motbevisas, ogiltigförklaras, så vore de inte självklarheter. Av detta följer dels att varje försök att bevisa eller motbevisa, självklarheter ovillkorligen måste leda till irrationella argumentationer och därmed till störningar av språktraditionen, dels att den ofrånkomliga nödvändigheten av absolut oreserverad tro på självklarheter är hela skapelsens grundproblem. Detta såväl om vi tänker oss den absoluta trons nödvändighet utifrån givarens, alltså skaparens, sida, som utifrån de oräkneliga, om livet medvetna mottagarnas resp. delaktigas sida, alltså som skaparens eller som vårt grundproblem.

Axiom 1 angående ordet *orsak*

Allt tänkande och de andra arternas reflekterande är från grunden styrt av något behov och på ytan av relativt bestående s.k. orsaker och deras verkan. Att vi betraktar det mänskliga tänkandet som något särskilt beror på att bara människan, aktualiserat av den obligatoriska men absolut lustfyllda inläringen av det mänskliga språket, är intresserad av att förstå orsaken i bestämd, alltså enhetlig och oförändrat bestående, ursprunglig form. Det betyder i praktiken att förstå den som icke skapad orsak till skillnad från alla skapade orsaker. Eftersom en sådan orsak inte är ytligt, synligt och påtagligt närvarande i skapelsen kan vi bara som ett antagande förutsätta den och då antingen tro på eller vägra tro på den. I det senare fallet fortsätta att bara tro på relativa orsaker och språkbaserade orsaksförklaringar.

Ursprunglig orsak, påtänkt som en obevisbar självklarhet, kan bara en absolut egen, enbart ur sin icke skapade existens framgående, levande vilja till en lika absolut egen, enbart av sin egen existens och sitt eget behov beroende, meningsfull verksamhet vara.

Om vi väljer att vara överens om denna självklarhet, som en människa, har ingen betydelse vilken, på grund av orsakens ytliga frånvaro måste införa i språket, så framgår som nästa självklarhet även den ursprungliga orsakens behov och det därav följande ändamålet, meningen med hela skapelsen, den ursprungliga orsakens verkan.

Axiom 2 angående ordet *verkan*

Om vi utgår från axiom 1, som i grunden är detsamma som den monoteistiska föreställningen om Gud – om vi bortser från alla irrationella argumentationer – så måste Guds, den icke skapade helhetens behov, vara önskan att bli förstådd av delarna av sin egen existens. Grunden för denna önskan kan omöjligt vara att till sina delar förmedla teoretisk vetenskap och praktisk kunskap om den icke skapade existensen, utan att förstå den levande helhetens behov som grundvillkoret för att kunna förstå skaparens levande vilja med hela skapelsen. Då kan vi förstå hela skapelsen, på grund av att den icke skapade helheten måste ha samma grundläggande och obegränsade behov som vi själva och allt levande har bakom de behov som gäller de skapade kropparnas bevarande.

De skapade kropparnas bevarande kräver av varje levande individ utvecklandet av begränsade, meningsfullt artbestämda, ensidiga makter över den omgivning som de erfar. Det behov som alla levande individer vid sidan om behovet av makt och de andra kroppsbevarande behoven har tillsammans med den levande skaparen, är väsensskilt från, absolut ojämförbart med de kroppsbevarande behoven, vilka den icke skapade, levande helheten självfallet inte kan ha. Detta obegränsade, gemensamma grundbehov är att permanent kunna uppleva oreserverad, fullständig ömsesidighet med allt levande, vilket även kallas *kärlek, gemenskap, sällskap, förtroende, trygghet* m.m..

Att behovet av makt är begränsat till jordytan och dessutom på ett meningsfullt sätt fördelat mellan de levande arterna, beror på att skapelsen själv måste sörja för att efter relativt korta levnadstider, inom ramen av ett meningsfullt slutet system, förstöra allt liv på jordytan. Detta för att bereda möjlighet för den oavbrutet pågående förnyelsen av allt liv på jordytan. Meningen med att människan via sitt språkbaserade minne är tvungen att i sin helhet konstatera livets pågående förnyelseprocess mellan befruktning och död, är rimligtvis den att hon inte, som de andra arterna, ska kunna tolka skapelsen som om den vore en icke skapad, ursprunglig verklighet.

Meddelas inte tidigt, innan den ofrånkomliga upplysningen om den ofrånkomliga döden meddelas, en allmänt vedertagen uppfattning om nödvändigheten av en självklar gudstro, så utlöser upplysningen om den allmänna dödligheten spontant den för människan typiska, gåtfulla ångesten. Den utgör då livet ut ett permanent underliggande resp. som ett damoklessvärd permanent överhängande psykiskt lidande. För att lindra, möjligen avskaffa lidandet av den gåtfulla ångesten tillkom och tillkommer oräkneliga lösningsförslag, vilka i praktiken utgör i grunden ångestladdade, på ytan entusiastiskt upplevda flyktvägar från den "otrygga", av naturen etablerade, ofrånkomliga skapelsen och de där befintliga förhållandena, till de av människorna verbalt och praktiskt skapade förhållandena med den där av

människor erbjudna, utlovade skentryggheten.

Det grundläggande problemet med en omvärdering av vanetänkandet, är att människan traditionellt, alltså i språktraditionen, är van vid att inte på ett medvetet sätt räkna med de ofrånkomliga behoven som grundläggande eftersom de gör sig påmind när de blir aktuella tills de blir tillfredsställda.

Alla människor vet att vi i vårt tänkande är styrda av ofrånkomliga, naturbestämda, och av fritt valda, s.k. personliga behov. Som en följd av att inte någon språktradition upplyser om vilka de lästräknade och systematiskt sammanhängande, livsbevarande och på så sätt grundläggande åtta behoven är, kan människan vanligen inte ens räkna upp dem, på så sätt omöjligt räkna med dem som ett slutet system, alltså en i grunden given ordning. Hon kan då bara räkna med de ofrånkomliga behoven tillsammans med de av människorna i oräkneliga antal påhittade behoven, båda tillsammans påtänkta som en oöverskådlig utvecklingsmöjlighet, med ett därav följande oöverskådligt prioriteringsproblem. Först när någon, vem som helst, uppräknar de grundläggande åtta behoven kan varje människa utifrån sin egen erfarenhet av sin i skapelsen kortvariga existens spontant igenkänna dem. Då först kan hon, om hon vill, vänja sig vid att komma ihåg dem som ett system för sig och som den grundläggande ordningen som går att räkna med och på ett meningsfullt, för alla lika tillfredsställande sätt gemensamt förhålla sig till, utan att de frivilliga behoven då skulle splittra enigheten, upplevelsen av gemenskap.

De systematiskt sammanhängande åtta som självklarheter styrande behoven

Grundförutsättningen för alla behov, såväl de ofrånkomliga, naturbestämda som de personligen valda, är **erfarenheten av medvetenhet** som är den ursprungliga, medfödda egenskapen hos allt levande innan någon erfarenhet och därav följande vetenskap om skapelsen blir aktuell. Den egenskapen skiljer kategoriskt allt levande från alla föremål genom att medvetenheten ger den obeskrivbara därför ojämförbara känslan av att finnas till. Erfarenhet av medvetenhet är för allt levande det oförändrat som detsamma bestående utgångsläget för alla andra, av människor även beskrivbara erfarenheter. Orsaken till alla språkbaserade förvillelser är att människan vanligen, alltså vanemässigt inte skiljer mellan den obeskrivbara, omedelbara erfarenheten av medvetenhet och den för människan typiska erfarenheten av sina minnesbaserade, därför beskrivbara och olika medvetenheter om densamma skapade tillvaron. De beskrivna, minnesbaserade erfarenheterna av tillvaron är då omtalade som vars och ens olika, personliga **medvetande**. De oavbrutet pågående beskrivningarna och jämförelserna av olika medvetanden överskuggar i vårt umgänge med människor helt vår gemensamma, ursprungliga erfarenhet av omedelbar medvetenhet om en egen kropp och det därav förmedlade intrycket av hela den skapade tillvaron. Själva medvetenhetens tillfredsställelse är i början given genom intrycket av hela skapelsen

som en möjlighet av ensidig estetisk njutning utan tanke på makt. Detta dock förutsatt att vi teoretiskt, alltså filosofiskt, betraktar och i praktiken upplever skapelsen som en behovsstyrd, meningsfullt fungerande helhet, alltså en given ordning som vi inte kan skapa, bara på ett av i grunden givna behov meningsfullt styrt sätt förhålla oss till.

De åtta för deltagarna i skapelsen givna, därför i första hand med de skapade kropparnas bevarande sammanhängande behoven kräver utvecklandet av meningsfullt samordnade begränsade s.k. rutiner, vilka vi tillsammans utgör det praktiska livet. De i grunden av naturen samordnade rutinerna utesluter faktiskt möjligheten av livsfunktionernas obegränsade s.k. fullkomliga utveckling – se allt, höra allt, känna allt osv. – och på så sätt så småningom behärska, råda över allt. Möjligheten av medvetet deltagande i de av naturen samordnade rutinernas utveckling kräver från skapelsens sida konstruktionen av i de skapade kropparna inbyggda sinnen och av motsvarande sinnesintryck samt möjligheten att deltagarna ska kunna minnas sina tidigare sinneserfarenheter. Från deltagarnas sida kräver utvecklingen av rutiner att först ta sinnen i bruk och lära sig att emotta skapelsens utifrån inkommande intryck och de inifrån uppenbarade behovens intryck lära sig att bruka, uppta, nyttja, inlemma och på så sätt bearbeta, tillgodogöra sig och sedan uttrycka, utstråla, utsöndra, evakuera, fränstöta eller lämna, till omgivningen återföra det tillfälligt emottagna och för bearbetning upptagna intrycket.

De för alla människor inte bara emotionellt utan även mentalt kända men aldrig som ett slutet system omtalade, för rutinerna grundläggande behoven räknade med början från de kroppsliga behoven är följande:

1. **Behovet av ljus.** Skapelsen tillhandahåller ljus genom intrycket av stjärnorna, solen, månen och närmast av blixarna. Deltagarnas mottagning och uttryck pågår då automatiskt genom att alla kroppar på jordytan och då även atmosfären och vattnet absorberar och reflekterar, uttrycker ljuset som ett ofattbart komplicerat färg- form- och skuggspel som skapar möjligheten av den s.k. estetiska njutningen.
2. **Behovet av värme.** Skapelsen tillhandahåller värme som solvärme och av blixar och av människor tända eldar och genom att alla mer eller mindre påtagliga kroppar på jordytan å ena sidan absorberar, tar upp, å andra sidan utstrålar, uttrycker, värme.
3. **Behovet av luft.** Skapelsen tillhandahåller luft via atmosfären över hela jordytan och deltagarna tillgodogör sig den relativt oproblematiskt genom in- och utandning.
4. **Behovet av vatten.** Skapelsen tillhandahåller vatten något mer komplicerat,

mångfacetterat, genom ur salta, icke drickbara världshav uppstigande ånga som övergår i moln, regn, vattendrag, insjöar och grundvatten som bryter fram som källvatten. Vattnet måste av deltagarna uppsökas för kroppens rengöring och inlemmas, intagas, som påfyllning av kroppsvätskan och efter tillgodogörandet utsöndras som svett för kroppens nedkylning samt evakueras som urin. Liksom den brukade luften efter utandning blir näring för växter, blir urinen också näring för mikroorganismer och växter vilket för människan borde tjäna som påminnelse om att tillvaron på jordytan är ett slutet system.

5. **Behovet av fast föda.** Det tillhandahåller skapelsen på det mest mångfacetterade sättet eftersom skapelsen genom detta behov åstadkommer den ofrånkomliga nödvändigheten att allas med skapade kroppar sammanhängande tillvaro efter en viss tid av bruk, tillgodogörelse, måste upphöra. Antingen upphöra genom kropparnas plötsliga förstörelse eller deras successiva förbrukning, s.k. åldrande. I bägge fallen blir den medfödda, ursprungliga medvetenhetens förbindelse till kroppen definitivt bruten. Efter den fasta födans tillgodogörelser måste även den evakueras som s.k. avföring som också tjänar som näring för mikroorganismer och växter enligt människornas urgamla insikt, välkänd genom det för människan typiska jordbruket.
6. **Behovet av reproduktion, även kallad fortplantning.** Enligt skapelsen är detta behov dubbelbottnat och därför vanligen vanemässigt och traditionellt upplevt som i högsta grad kontroversiellt trots dess grundläggande, självklara enkelhet. Upplevelsen av kontroversen beror på att skapelsen tillhandahåller reproduktionsbehovets tillfredsställelse genom representanterna av de som okända betraktade ägarna av det s.k. motsatta, andra könet. Det andra könet är emellertid i grunden, allt vanemässigt döljande till trots, inte för någon människa på något sätt mentalt okänt. Könets okändhet, dess dubbelbottnade karaktär, beror på det i grunden för alla lika välkända men aldrig omtalade förhållandet att reproduktionen enligt skapelsen följer av den i grunden absolut opersonliga, av naturen ombesörjda befruktningen och den lika kända, aldrig omtalade insikten att de i grunden oskiljbara könsrollerna av skapelsen är tudelade så att män bara kan befrukta och kvinnor bara kan bli befruktade. Av denna tudelning följer att människan, vare sig män eller kvinnor, omöjligt kan göra mer än att förverkliga själva parningsakten och sedan bara hoppas att den leder till befruktning, eller med tekniska åtgärder förhindra att akten ska leda till befruktning, vilket gäller även när människan istället för parningsakten väljer s.k. konstbefruktning. Komplikationen består bara genom att varje fertil man kan befrukta vilken fertil kvinna som helst och omvänt att varje fertil kvinna kan bli befruktad av vilken fertil man som helst, och att parningsakten kräver att bägge måste välja endast en partner utav alla möjligheter, och då antingen tillfälligt eller i det långa loppet,

med tanke på familjebildning. På valets riktighet och hållbarhet finns då oräkneliga s.k. moraliska och praktiska synpunkter som till en viss del beror på den allmänna oklarheten om att önskan av befruktning och viljan att tillfredsställa varandra utgör två från början olika infallsvinklar på parningsakten. De oräkneliga synpunkterna beror dock huvudsakligen på det allmänt vedertagna främlingskapets och den därav följande relationslöshetens störande upplevelse med tanke på vår egen art som inte har något med de två könen och könsrollernas olikheter att göra. Relationslösheten beror på de oräkneliga olika och oförenliga tolkningarna av den i grunden samma gemensamma, skapade tillvaron samt att möjligheten att kunna komma överens om en för alla lika tillfredsställande tolkning av hela tillvaron inte ens är påtänkt, bara överenskommelser om den skapade tillvarons olika detaljer. Nödvändigheten av en sådan överenskommelse aktualiseras bara inom ramen av den samlevnad som går ut på artbevarandet, som ofrånkomligen är påtvingat ett partnerval. Ett sådant partnerskap aktualiseras först bara mellan två och sedan som en konsekvens av fertilitet inom den s.k. kärnfamiljen som sedan vidgas till den s.k. släkten så långt som människan håller reda på den eller tills släkten dör ut. På grund av dess begränsning blir släktskapets tanke och upplevelse överförd även på det gemensamma modersmålet, vilket aktualiserar den nationella tillhörighetens och fosterlandets tanke och upplevelse, och den av operonliga kommuner och nationer organiserade samlevnaden med den därav följande rollfördelningen (se s. ___: -). Förhållandet mellan nationer utlöser vidare behovet av ett oförverkligat internationellt språk och på slutändan den absurda idén om behovet av en av människor organiserad, först nationell, sedan global hushållning. Idén är absurd därför att såväl talförmågans gemenskap som samlevnadens och hushållningens gemenskap är från början etablerad, förverkligad, av den i grunden enhetliga skapelsen. På så sätt knyts det filosofiska problemet med enighet gemenskap till den av alla människor via språket kända men absolut gåtfulla befruktningen, även kallad *fertilitet*.

All forskning till trots förblir emellertid såväl befruktningen som den av alla människor lika välkända erfarenheten av medvetenheten ifråga om dess ursprung absolut gåtfull. Vi kan bara konstatera och på den grunden som självklar inse och vara överens om att vi kan veta om båda, och då om medvetenheten som det absolut första. Vi kan också bara konstatera men inte kontrollera att fertiliteten efter en viss tid kommer till hos levande väsen efter kropparnas födelse och då av de ovan nämnda två olika anledningarna (befrukta resp. bli befruktad), samt att en viss, naturbestämd, kroppslig förening mellan män och kvinnor, hanar och honor, kan leda till den oförklarbara, okontrollerbara befruktningen. Sedan kan vi vidare bara konstatera och som en självklarhet inse och om vi vill vara överens

om att av en oförklarbar och okontrollerbar anledning tillkommer sedan urminnes tider i stort sett lika många manliga som kvinnliga kroppar. Till sist kan vi också konstatera och, om vi vill, vara överens om att människokroppen omöjlig kan bestå om inte kropparna av de oräkneliga arterna av mikroorganismer, växter och djur skulle bestå och då även inse och vara överens om att den av Darwin introducerade föreställningen om arternas obegränsade utveckling måste vara på ett grundläggande sätt vilseledande. Talförmågans gemenskap är emellertid förverkligad och även överenskommen genom den allmänt omtalade insikten att varje språk går att översätta till vilket annat språk som helst. Likaså är vår medvetenhet om samlevnadens gemenskap förverkligad och överenskommen genom de också allmänt omtalade kroppsbevarande behovens grundläggande, bara i en ytlig betraktelse avvikande gemenskap.

7. **Behovet av rörelse.** Att skapelsen inrymmer detta behov beror på att alla behovs förverkligande kräver en behovet motsvarande aktivitet, tillvägagångssätt, verksamhet, uttryck, beteende, med därav följande behov av makt över omständigheterna. Eftersom varje art då måste ha sitt för arten typiska beteende kan skapelsen omöjlig med makt, alltså tekniskt, mekanistiskt, bestämma alltså begränsa aktiviteterna, alltså förhindra att felaktiga tolkningar av behoven ska kunna uppstå. Bestämningen av aktiviteterna kan således bara vara livsbaserade, alltså biologiska och ligga i behoven. Den tekniska friheten har sedan urminnes tider medfört den obetänkta tolkningen att människan, den högsta arten, har möjlighet att bete sig fritt, oberoende av behovsstyrningen. Av denna tolkning följde sedan att människan kan, vid sidan om de naturbestämda bara för djur ofrånkomligen bestämda behoven, skapa och förverkliga vilka behov som helst, således har ursprunglig, teknisk skaparförmåga.

Enligt vår erfarenhet av skapelsen är inte obegränsad aktivitet möjlig utan bara s.k. interaktion. Det betyder att varje aktivitet måste ovillkorligen sluta i ett möte som kräver någon form av bemötande, s.k. förhållningssätt. Detta oberoende av vilken av de två i en ytlig syn kategoriskt skilda riktningar, den s.k. horisontella eller den vertikala, som vi tänker oss rörelsens möjlighet. Den moderna människan har vant sig vid att i likhet med den moderna vetenskapen tänka sig all rörelse som något i sig, oberoende av den omgivande verkligheten, dvs. av alla de kroppar som rörelserna synbarligen utgår ifrån. I själva verket pågår all, såväl horisontell som vertikal rörelse på jordytan bundet till jordens kropp. Enligt vår moderna insikt om jorden, de horisontella runt jorden och de vertikala, med ett ofrånkomligt landningstvång såväl när det gäller flygfä, gräshoppor, fåglar som flygplan. En fri, opåverkad, vertikal rörelse kan omöjlig finnas annat än påtänkt av människan i förhållande till intrycket av en som motståndslös påtänkt ändlös, obegränsad, oändlig, alla synliga kroppar omgivande tredimensionell

rymd. I själva verket är all från jordbundenhet, alltså från jordens gravitation, frigjord rörelse bunden genom samma gravitation till stjärnornas och då närmast till de indirekt lysande planeternas och den direkt lysande solens kropp, utan att i denna teoretiskt tänkta relation någon landning är aktuell.

Som för historiskt intresserade bekant har mänskligheten före den moderna naturvetenskapens tillkomst, istället för en ändlös, mörk rymd, bakom stjärnorna föreställt sig antingen ett runtgående, och då självständigt, eller ett horisontellt s.k. himlavalv, som t.ex. grekerna och romarna föreställde sig det. Himlavalvets horisontella föreställning skapade det olösbara problemet med himlavalvets fästen vilket medförde bl.a. den grekisk-romerska föreställningen om Atlas, en av de s.k. titanerna, som, såsom straff för sitt deltagande i kampen mot gudarna, fick uppgiften att bära himlavalvet på sina axlar. Den moderna synen på den vertikala rörelsen räknar däremot inte med något, vare sig runtgående eller horisontellt, himlavalv utan utgår från föreställningen om en urexplosion, den s.k. Big Bang, som sedan utlöste teorin om den s.k. Big Crunch. De är i praktiken påtänkta som en oföreställbar, ändlös utvidgning, ett avståndstagande mellan allting, med det motsatta alternativet, som är sammandragning, som slutar i den fruktansvärda föreställningen om total förintelse, som i sitt minsta omfång visar sig som en sols explosion och övergång i ett *svart hål* på himlavalvet som inte uttrycker annat än gravitation.

Det idag som absolut självständigt, fritt påtänkta, i själva verket absolut osjälvständiga, inte för ett ögonblick fria rörelsebehovet, då inbegripet tänkandet, aktualiserar det åttonde, egentligen väsentligaste behovet, som i likhet med reproduktionsbehovet inte direkt avser bevarandet av den egna kroppen och inte är som det sjätte behovet från början dubbelbottnat utan ambivalent. Ambivalensen innebär att rörelsebehovet aktualiserar två absolut nödvändiga men ojämförbara värden, nedan angivna som *8a.* resp. *8b.*

8a. Behovet av makt, som blir aktuellt när vi möter föremål, som kräver ett tekniskt, mekanistiskt, maktbaserat bemötande.

8b. Behovet av ömsesidighetens upplevelse när vi möter levande väsen, och då framför allt vår egen art, vilket kräver ett om de åtta grundbehoven medvetet bemötande som är detsamma som det vanligen gåtfulla etiska bemötandet.

Alternativet till teorin om obegränsad makt

Förutsätter vi, istället för den obegränsade tredimensionella, i grunden osynliga och opåtagliga rymden, den osynliga, i verklig mening konkreta existensen av en

ursprunglig, oförändrat som densamma bestående, icke skapad helhet bakom det relativt konkreta intrycket av den skapade, i grunden absolut föränderliga, på så sätt abstrakta helheten, så måste den icke skapade, ursprungliga existensen för dess ägare vara på ett annorlunda, för oss ofattbart sätt känd, påtagligt, alltså tillgängligt, som konkret upplevd, jämfört med den kändhet, påtaglighet som vi upplever med vårt skapade känslsinne. Då kan vi som eftertänksamma filosofer även inse och vara överens om att vi omöjligen kan ha någon sinneserfarenhet av och därav följande makt över den ursprungliga skaparens bakgrund trots att den ursprungligen också måste vara vår bakgrund om vi tänker oss som en levande del av den levande ursprungliga existensen. Vi kan då även inse att vi bara kan utifrån våra behov följa, lyda skapelsen och att det inte är någon blind lydnad, utan grundad på de inifrån uppenbarade åttor med varandra meningsfullt sammanhängande anvisningar som spontant, allmänt är upplevda som meningsfullt styrande behov. De är i grunden givna för alla levande deltagare i skapelsen, och utgör på så sätt, alla ytliga, formella, stora och små olikheter till trots, möjligheten att kunna uppleva ömsesidighet med den därav följande gemenskapens känsla med allt levande.

Språktraditionerna talar bara summariskt, i största allmänhet om dels av naturen påtvingade och andra behov utan att göra någon skillnad vare sig mellan grundbehoven och de oräkneliga relativa behoven som följer av grundbehoven eller i samband med de av människorna fritt skapade behov, mellan antingen skapade med eller utan anknytning till de ofrånkomligen givna grundbehoven. Denna bara summariska, ospecificerade hågkomst av behovsstyrningen beror på att människan sedan urminnes tider med tanke på valmöjligheternas relativa frihet, tolkad och upplevd som absolut, har valt att vilja utveckla ensidig obegränsad makt över hela skapelsen. Därmed har människan omedvetet, utan tanke på att vi omöjligen kan ha någon erfarenhet av skaparens utgångsläge, men inte heller sluta att tänka på det, valt bort sin möjlighet att kunna uppleva en ostörd, klar medvetenhet om ömsesidighet, vare sig med människor eller med skaparen (se __: - _). Valet att utveckla obegränsad ensidig makt har sedan tvingat människan att i sin dagliga, mentala medvetenhet om skapelsen förtränga sin inifrån kommande medvetenhet om hela behovsstyrningen. De ofrånkomliga behoven är nämligen då upplevda som begränsningar av makt – dock i en underliggande spontan medvetenhet om att den kroppsbevarande behovsstyrningen inte går att förändra, utveckla, eftersom alla ofrånkomliga behov är periodiskt återkommande och omöjligen kan bli på ett slutgiltigt sätt tillfredsställda, alltså definitivt förverkligade. Traditionellt låst till viljan att utveckla makt blir det aldrig påtänkt att meningen med behovsstyrningen skulle kunna vara att alla levande deltagare på samma mångfacetterade sätt oavbrutet ska kunna njuta av den i grunden gemensamma tillvaron. Valet av den ensidiga maktmedvetenhetens obegränsade utveckling har sedan urminnes tider medfört att språktraditionen värderar

behovsstyrningen på två kategoriskt skilda sätt. Uppföljandet, förverkligandet, tillfredsställelsen enbart av de ofrånkomliga behoven är då betraktat som icke utvecklande, ett s.k. vegeterande. Endast de med tanke på makt fritt valda, allmänt som ursprungliga betraktade behovens förverkligande betraktas av språktraditionen som utvecklande.

Styrningen av alla, både de ofrånkomliga och de av människorna uppfunna behoven kallades *den breda vägen*. På grund av alla enhetligt sammanräknade behovs oräkneliga antal, har denna väg varit svårtolkad, eftersom det bara går att följa upp, "förverkliga" ett behov i taget, omöjligen alla de behov som maktens utveckling kräver. Samtidigt talades det också om *den smala vägen*, mest känd genom Matt. 7:13-14. Den har emellertid varit ännu mer svårtolkad eftersom inte någon språktradition i samband med denna väg har talat om styrande behov, utan bara om lydnad av auktoriteter som är styrda av ifråga om orsak som gåtfulla framförda krafter och makter.

Språktraditionens tudelning

Kravet på lydnad har då tudelat språktraditionerna genom två inbördes lika splittrade och med varandra oförenliga syner på auktoriteter. Antingen har då språktraditionen hänvisat till en med ett levande namn omtalad, på så sätt som personlig upplevd, f.ö. okänd skapare, t.ex. *Gud*, i praktiken till dennes mest kunniga förmedlare, uttolkare, och då ursprungligen utan någon tanke på mänskliga, s.k. humanistiska egenskaper. Eller så har den hänvisat till en både okänd och opersonlig, gudomlig natur och till den gudomliga naturens mest kunniga uttolkare. Bägge har utgått från tanken på en s.k. hinsides verklighet, men bara den opersonliga tolkningen av skaparen har från början aktualiserat tanken på fullkomliga, mänskliga egenskaper. Eftersom de fem första, direkt kroppsbevarande behoven innebär ett av nyfödda i en ytlig syn på dem klart visat absolut beroende av hela skapelsen, ansågs det spontant att den personliga skaparen – Gud –, som än idag är allmänt påtänkt med egenskaperna *fullkomlig makt* och *fullkomlig kärlek*, omöjligen kan ha något behov. Det ansågs att skaparen då, som Aristoteles även har uttalat det, skulle sakna något som den inte har och därmed inte skulle kunna vara fullkomlig. Att hänvisningen till en existerande Gud har blivit splittrad, oenig, har berott dels på att de ansvariga för de monoteistiska traditionerna inte har förmedlat gudstron som självklar. De kunde därför inte hålla sin språkbaserade hänvisning till Gud opåverkad av mänskliga egenskaper grundade på förhållandena i skapelsen och opåverkad av medvetenheten om att alla människor upplever att de själva har en begränsad makt och en därav följande begränsad möjlighet att skapa och styra samt att uppleva begränsad kärlek. Dels och framförallt har monoteismens splittring berott på att mänskligheten i den historiskt kontrollerbara tiden aldrig har utgått från antagandet att skapelsen skulle kunna vara

fullkomlig, alltså enbart på gott. Istället har språktraditionerna varit helt säkra på, övertygade om och oresonabelt låsta till uppfattningen att skapelsen är på både gott och ont, dock utan att kunna tillskriva Gud en ond avsikt. Den allmänna erfarenhetsbaserade övertygelsen om skapelsens dualism, motsägande natur, aktualiserade med tanke på förmedlingen av den namngivna skaparen, förutom de mänskliga sinnenas egenskaper, ytterligare fler mänskliga egenskaper med utgångspunkt från det onda tolkat som Guds bestraffning med därmed sammanhängande föreställningar om prioritering, belöning, straff, rättvisa m.m.. Oenigheterna inom monoteismen har således alltid gällt tolkningarna av dels Guds, dels det ondas ifråga om bakgrund gåtfulla, outgrundliga egenskaper. Antagligen som ett försök att lösa problemet med monoteismens splittring tillkom en annan hänvisning till nödvändigheten av auktoritetstro med tanke på förmedlarna av trosfrågan, den s.k. panteismen, som ofrånkomligen leder till polyteism. Panteismen hänvisar nämligen i grunden till en gudomlig, således en levande men opersonlig natur som enligt den panteistiska tolkningen avser att bli personlig, alltså namngiven, inom ramen av det pluralistiska deltagandet i den av den opersonliga naturen skapade mångfalden (se *brahmanismen*, s. ___). Denna tolkning innebar visserligen inte något problem med enbart en fullkomlig, personlig skapares egenskaper däremot med alla enbart från ofullkomliga mänskliga, humanistiska, egenskaper utgående relativa skapares ofullkomliga egenskaper. De relativa skaparna kan med ytterst få undantag bara efter deras död åberopas som fullkomliga auktoriteter.

Monoteismen, med utgångspunkt från Mose, skapade en konkret och namngiven "förklaring" av orsaken till det onda genom bilden av en gåtfullt verksam orm, kallad *Satan*, och dennes anhängare, *djävlar*. Däremot har panteismen som förklaring av det onda infört en panteismens opersonliga utgångsläge motsvarande, lika opersonlig och traditionellt fortfarande kvarlevande abstrakt föreställning om ett grundläggande *kaos* bakom den gudomliga naturen som sin "förklaring" av skapelsens ofullkomlighet. Tanken på ett grundläggande kaos har medfört en helt annan, med monoteismen oförenlig syn på människans auktoritet, och därmed också på lydnadsfrågan. I det monoteistiska fallet krävs lydnad av den som bäst känner till den frånvarande, levande skaparens och det levande ondas egenskaper. I det panteistiska fallet krävs lydnad av den som föreslår den bästa och då för alla lika tillfredsställande ordningen istället för det opersonligt rådande, för alla människor lika outhärdliga kaoset och slumpmässigheten, i praktiken frånvaron av en sammanhållande ordning, bakom den skapade bilden av oräkneliga levande och icke levande ordningar (se s. ___: - -).

Den skapade kroppen tillvända resp. frånvända verklighetssynen

Att synen på auktoritet och lydnadskrav i bägge fallen har blivit splittrad och hejdlöst

pluralistisk beror på den för människan typiska möjligheten att medvetet kunna uppleva en relativt kroppsfrånvärd helhetsupplevelse vid sidan om den kroppstillvända. Eftersom den egna skapade kroppens känsla helt bortfaller i det relativt kroppsfrånvända medvetenhetstillståndet, så bortfaller även all på känselsinnet grundad erfarenhet av den för känselsinnet typiska tillgängligheten, även kallad påtagligheten. Samtidigt inträffar ett bortfall även av synsinnets vanliga erfarenhet av den ursprungliga, icke i färger nedbrutna upplevelsen av ljuset – solen och stjärnorna – som vanligen, trots deras otillgänglighet, liksom allt för känselsinnet tillgängligt, är påtänkta som konkret existerande. Det ersätts av intrycket att allting lyser.

Maktbaserat, teknologiskt och livsbaserat, biologiskt tänkande

I alla frågor om tekniska orsakssammanhang är det bättre att lyssna till och följa auktoriteternas råd och anvisningar, framför att vilja lära sig enbart av sina misstag. Med tanke på lösningen av den typiskt mänskliga frågan om orsaken till och meningen med hela skapelsen är det däremot omöjligt att vare sig lyssna till auktoriteter eller tillämpa härmning som tillvägagångssätt, alltså att som djur gör härma det synliga beteendet hos den egna artens vuxna tills de själva blivit vuxna, eller att lära sig av sina misstag. Det beror på att allt tänkande ovillkorligen måste vara sakligt, alltså teknologiskt, grundat på intrycket av skapelsens relativa saklighet, vilket är grundvillkoret för att kunna tillfredsställa den egna kroppens biologiskt givna behov. På så sätt måste allt meningsfullt tänkande vara i grunden biologiskt motiverat och i sitt förlopp teknologiskt, av den omgivande skapelsens intryck motiverat. Den filosofiska frågans lösning kräver därför som utgångsläge för vårt tänkande ett antagande om ett absolut sakligt och levande utgångsläge bakom hela skapelsen och då grundat på skaparens livsbaserade behov som motivation bakom skaparens relativt uppenbarade tillvägagångssätt.

Det typiskt mänskliga problemet med ansvar

Kraven på lydnad av auktoriteter ifråga om lösningen av det filosofiska problemet med orsak och verkan har sedan urminnes tider aktualiserat den mentalt omedvetna, därför allmänt som okänd betraktade känslan av en tredje auktoritet och lydnaden av denna. Den är dock allmänt omtalad med benämningen *samvetet*, men som anonym, okänd, hemlighetsfull, gåtfull, outgrundlig. Samvetet visar sig emellertid inte för ägaren av samvetet på något sätt som vare sig outgrundligt eller okänt. Via språket traditionellt redan från småbarnsåldern identifierad med föreställningen om ett existerande *Jag* och den därav följande, inlärd föreställningen om maktlöshet, kräver dock samvetet en speciell rannsakan ifråga om dess innehåll som endast var och en själv kan utföra, omöjligen någon annan. Andra kan bara teoretiskt hänvisa

till, påminna om dess existens men omöjliga lära, säga något om dess innehåll eller förmå någon att lyda och använda sig av samvetet. Samvetet är i praktiken den enda absolut vederhäftiga, pålitliga, och därtill gemensamma auktoriteten när det gäller att lösa det för människan ofrånkomliga problemet med att förstå den ursprungliga, icke skapade, på så sätt oförändrat som densamma bestående men osynliga och opåtagliga orsaken och dennes verkan.

Makten kan omöjliga vara motivationen för skapelsen

Alla arters nyfödda är i början lika maktlösa, men de upplever sig inte som maktlösa. De vädjar redan med utseendet och därtill med vissa läten, om bistånd, i praktiken om ömsesidighetens erfarenhet, eftersom de i början bara kan erfara medvetenhet men absolut inte veta, alltså vara medvetna om och minnas något om den nya verkligheten som de blivit födda till. Trots detta kan de inte uppleva sig vare sig som okunniga eller bristfälligt medvetna. De upplever klart och tydligt en reservationslös ömsesidighet i förhållande till den eller dem som visar samma reservationslösa ömsesidighet, igenkännande som lika, genom att de tillmötesgår dem med allt som de behöver. De utstrålar samtidigt en självklar, tveklös övertygelse om att de kan och kommer att lära sig allt som de behöver i den nya situationen. I denna orubbliga övertygelse börjar de att i tur och ordning ta sina sinnen i bruk och också i tur och ordning fatta de inifrån uppenbarade behoven och deras olika krav på att i den nya verkligheten självständigt börja förverkliga, tillfredsställa dem. I brist på mänsklig talförmåga kan de andra arterna aldrig ställa frågan *Hur?* och frågan *Varför?*, och inte heller människan innan hon lär sig att tala. Alla arter upplever emellertid det praktiska problemet *Hur?* i samband med kravet på de ofrånkomliga behovens självständiga tillfredsställelse i och med födelsen. Frågan *Varför?* kan däremot de andra arterna aldrig, bara människan tänka sig i samband med att hon lär sig att tala. Då börjar barnen i ett aldrig sinande flöde att ställa frågan *Varför?* osystematiskt i alla möjliga sammanhang och sedan mer och mer systematiskt, som de vuxna. Människan behandlar sedan traditionellt frågan *Varför?* på två varandra uteslutande sätt, dels grundat på språktradition, alltså på människornas tal och skrift, dels på vår allmänna medvetenhet om en på en skapad kropp grundad erfarenhet av den skapade verklighet som vi fötts till, dock hela tiden utan att någon människa kan finna i språktraditionen eller själv komma fram till ett enda helt tillfredsställande svar. Detta beror på att det bara går att **konstatera** men inte **förklara** varför det finns solar, planeter, metaller, mineraler, kemi, liv på jordytan, och varför det på jordytan finns oräkneliga olika mikroorganismer, växter, djur och människor. Att människan sedan urminnes tider, livet ut har varit plågad av frågan *Varför?* utan att komma fram till ett tillfredsställande svar beror på att människan alltid velat forska efter och veta om och utifrån denna vetenskap förklara orsaken till hela skapelsen, istället för att inse omöjligheten av ett sådant förfarande. Istället för att vara störd av frånvaron av

intrycket av skaparens existens, borde människan utgå från att skaparen har samma grundegenskap som allt levande, alltså är medveten, och då tänka sig skaparens otillgängliga existens så som vi upplever alla levande kroppar på jordytan, som en från sina delar oskiljbar helhet enligt de ovan föreslagna axiomen (1) och (2), vilket förutsätter att vi börjar omtala för att alla ska komma ihåg och räkna med de styrande åtta grundbehoven, istället för att bara räkna med fem.

Det är skapelsen som förklarar orsaken till allt gåtfullt, inte människor

Sedan insikten om den växande bristen på tvärvetenskap mellan det växande antalet olika fackvetenskaper och om den därav följande nödvändigheten av ett nytt s.k. paradigm, egentligen en ny grundsyn, i mitten av 1900-talet plötsligt allmänt blev påtalad, har s.k. religiösa gärna påpekat att den moderna naturvetenskapen inte kan skapa liv, *inte ens ett grässtrå*, vilket alla människor egentligen vet om. De slutade emellertid med detta sanna men bristfälliga påpekande sedan grundforskarna för första gången i den kända historien började att utifrån sin ursprungligen från Demokritos lånade föreställning om skapelsens beståndsdelar – påtänkt som den nya grundsynen – i fortsättningen försöka kartlägga skapelsens gåtfulla, biologiska, på s.k. DNA-molekyler grundade konstruktionsprincip vid sidan om det sedan 1600-talet påbörjade, misslyckade försöket att kartlägga skapelsens konstruktionsprincip med tanke på okända atomer, som har varit påtänkt som mekanistiskt, fysikaliskt, tekniskt fungerande. Målet för den nya kartläggningen har blivit detsamma som med det tidigare försöket att kartlägga atomernas verkan: att uppnå fullständig kontroll och därav följande makt över hela skapelsen.

Den grundläggande bristen i såväl det religiösa påpekandet som i grundforskarnas nya forskningsmål är att de inte räknar med:

1. livets grundegenskap, som enligt allas erfarenhet är erfarenhet av medvetenhet till skillnad från erfarenhet av minne, och inte heller med alla medvetenheters i grunden meningsfulla behovsstyrning,
2. att skaparen, den ursprungliga orsaken till hela skapelsen, också skulle kunna vara på ett meningsfullt sätt behovsstyrd (se s. __: __ - __), och på den grunden någon som, till skillnad från ett kaos, tryggt går att räkna med.

Förutom dessa två brister finns det ytterligare två, lika väsentliga brister i det religiösa påpekandet som såväl religiösa som den moderna, i grunden ateistiska naturvetenskapen är omedveten om, aldrig räknar med. Den ena är att människan, trots att hon klart inser att hon omöjligen kan skapa medvetenhet och ett därmed sammanhängande kroppsligt liv, saknar en omtalad, traditionell insikt om att hon bara kan konstatera men omöjligen skapa den allmänt omtalade men ifråga om sin bakgrund absolut gåtfulla befruktningen (se s. __: __ - __). Traditionellt, alltså

språkbaserat, inser människan, med utgångspunkt från dess synliga konsekvenser, att befruktning är den absolut nödvändiga grunden för tillkomsten och uppväxten av allt liv på jordytan. De synliga konsekvenserna börjar med det av både människor och djur som gåtfullt upplevda parningstvävet. Bara människan kan då teoretiskt förutsätta och verbalisera uppfattningen att befruktning måste ske som förutsättning för de levande kropparnas fortplantning, men omöjligt skapa, åstadkomma befruktning. Den andra, egentligen fjärde, och för det filosofiska tänkandet mest avgörande bristen i det religiösa påpekandet och ateismens tro är omedvetenheten om att det är lika omöjligt för människan att skapa, åstadkomma de som icke levande påtänkta föremåls, objektens orsak, yttersta början. Föremåls början är idag av den moderna naturvetenskapen påtänkta, inte längre som atomer, utan som ifråga om bakgrund lika absolut gåtfulla beståndsdelar, kallade *elementarpartiklar*, *grundämnen*, *molekyler*, senast som *kvanta*, vilka via ett gåtfullt s.k. kemiskt släktskap, affinitet, resp. elektromagnetism anses kunna åstadkomma, konstruera såväl alla föremål som de levande kropparna.

Orsaken till slutsatsernas och de därav uppbyggda omdömenas osäkerhet och förvillelse, med därav följande, i grunden sedan urminnes tider lika argumentlöst pågående angrepp och försvar av allas från alla andra avvikande, olika, t.o.m. som unika betraktade, omdömen, är den en gång i tiden absolut frivilligt accepterade föreställningen om det mänskliga tänkandets speciella frihet, påtänkt som absolut oberoende. Tänkandets och det därav följande beteendets frihet blev då för människans vidkommande förankrat, inte i den allmänna medvetenheten om hela skapelsen utan i föreställningen om ett bara för människan existerande *Jag*. Jaget har då varit upplevt hos nyfödda som absolut maktlöst, därför som oproblemiskt. Som vuxna blev sedan Jaget betraktat som därifrån från födelsen på olika sätt utvecklade och då som problematiska omdömen, omtalade som var och ens *Själv*, som *Jag själv*, och som utvecklade av var och en själva, antingen med fullt ansvar eller brist på ansvar. Ansvaret, ovan omtalat som *samvetet*, var före 1600-talet påtänkt och omtalat som problemet med *etik*, och då i förhållande antingen till en personlig Gud eller med tanke på en operativ, gudomlig natur. Sedan 1600-talet blev alla tankar på den absoluta orsaken och meningsfrågan, tillsammans med alla tankar på gudomlighet, livsåskådning, etik och världsåskådning, som metafysiska frågor tills vidare lagda åt sidan (se s. __: __ - __). På så sätt fortsätter vi att förtränga också vår medvetenhet om att inte bara människan utan varje levande deltagare har samma frihet genom att de själva som vuxna, all behovsstyrning till trots, har fullt ansvar för sin livsföring. Friheten yppar sig i praktiken genom att alla medvetna deltagare, till skillnad från föremål, kan välja och vilja rätt och begå misstag, i det senare fallet välja och vilja på ett för sin egen del otillfredsställande eller skadande sätt. Att behoven hos de olika arterna varierar på ytan, beror på att friheten av arternas valmöjligheter måste av

skapelsen vara på ett meningsfullt bestämt sätt artbegränsade enligt s. 33:29-34:2. Denna frihet är dock för de andra arterna bara tillfälligt störande, då när de möter sådana arter som uppvisar en för dem existenshotande vilja. Den viljan utlöser då nödvändigheten att tillfälligt försvara sig, dock utan att detta då på något sätt inverkar på de andra arternas annars på ömsesidighetens upplevelse grundade medvetenhet om hela tillvaron.

Innan mikroskopet och teleskopet var uppfunna ansågs det allmänt som en självklarhet att skaparen omöjligen kan som en skapad del, alltså som en synlig och påtaglig deltagare, vara närvarande i sin skapelse. Den synliga och på jordytan tillgängliga skapelsen blev då betraktad som i grunden konkret men föränderlig, därför i en filosofisk betraktelse som en bedräglig skenverklighet, s.k. illusion. På så sätt har de gamla tidernas filosofer, representerade av ett prästerskap, även kallade *vise*, på sanskrit *rishis*, med betydelsen upplysta eller siare, synska, betraktat verkligheten även i sin helhet som abstrakt existerande, vilket de ansåg vara på ett övertygande sätt bekräftat av den kroppsfrånvända helhetsupplevelsen, då tolkad som den ursprungliga verkligheten. Den abstrakta synen på hela verkligheten blev sedan grunden för alla tre teistiska teorier om orsaken till skapelsen: den monoteistiska, den panteistiska och den polyteistiska. De tre teorierna, alltså verbalt organiserade uppfattningarna, måste helt ha överskuggat den ursprungliga, spontana, självklara, därför inte organiserbara gudstron.

Som tidigare sagts har den fjärde formen av verbaliserad teism, ateismen, på grund av dess bara på förnekelse grundade betydelselöshet, därför alternativlöshet, aldrig ha kunnat uppstå på annat sätt än som spontana tankar hos enskilda tvivlare på alla tre teismer. Med denna historiska bakgrund blev först i Europa, där monoteismen förhärskade och vars verbala organisation, teori, på universiteten blev hänvisad till den teologiska fakulteten, atomismen och därmed ateismen så småningom globalt betraktad som en epokgörande nyhet. På grund av den av atomernas osynlighet följande avsaknaden av en praktisk innebörd och atomteorins därav följande filosofiska betydelselöshet, alltså alternativlöshet, oanvändbarhet, blev den nya, moderna vetenskapen tvungen att förklara frågan om orsaken till hela skapelsen som en tills vidare icke avslutbar, öppen angelägenhet tills den lyckas komma fram till de påtänkta atomerna. Det gjorde emellertid inte atomismens första verbala organisatör, Demokritos. Han framförde en sluten teori, men eftersom han inte kunde tänka sig livets grundegenskap, medvetenheten, som atomernas egenskap, förutsatte han en kosmisk virvelrörelse som på ett mekanistiskt sätt driver fram atomerna i ett slutet tomrum (se s, #). Han kunde således inte ange målet med atomernas rörelse som utveckling av makt, utan hänvisade istället till det grekiska ordet *euthymia*, som betyder sinnesfrid eller sinnesro, således motsatsen till att vara i ständig rörelse. Han föreställde sig nämligen, istället för medvetenhet, med sinnen utrustade själar, som är

mekanistiskt sammansatta och upplösbara och bestående av runda och glatta, på så sätt maximalt rörliga atomer.

Teorin att hela verkligheten är abstrakt existerande var i grunden även i den allmänna synen förankrad i tanken på den kroppsfrånvända helhetsupplevelsen som dock bara ett fåtal hade någon praktisk erfarenhet av. Därför har ansvaret för det för människan ofrånkomliga filosofiska problemet av allmänheten varit anförtrott till det fåtal som var invigda i den kroppsfrånvända helhetsupplevelsen. Själva ansvaret gäller då å ena sidan livsåskådningen, alltså problemet med det individuella livets orsak och mening, å andra sidan ansvaret för världsåskådningen, alltså problemet med orsaken till allting och meningen med den absoluta interaktionen mellan allting, personligen upplevt som den ofrånkomliga samlevnaden, och därmed också ansvaret för samhällenas och staternas organisation.

Att ett etiskt tillvägagångssätt är gåtfullt för den med tanken på den obegränsade maktens utveckling identifierade människan, beror på att det då är omöjligt att vid ett första möte ens gissa vilket självtillverkat behov utav alla möjliga som för en människa på den gemensamma vägen mot maktfullkomlighet för tillfället är aktuellt att förverkliga, förrän hon själv eller någon annan talar om det. Ömsesidighetens gemenskap kan då dessutom bara vara påtänkt i en oviss framtid när maktfullkomligheten blir förverkligad av flera. Denna framtidsdröm om maktfullkomlighetens gemenskap måste ursprungligen ha aktualiserat de av filosofiska mytologier beskrivna polyteistiska förhållandena, där medvetenhet om en skapad, gemensam verklighet som alla tillhör med sin jordbundna tillvaro inte är omtalad, med undantag för uppdelningen av människan i män och kvinnor, samt för solen och planeterna, dock inte inom ramen av solsystemet utan inom ramen av ett astronomiskt påtänkt förhållande som skapar människans föreställning om tidsåldrar och de s.k. astrologiska förhållandena, som i vissa mytologier i en gåtfull samverkan är orsaken till människoliknande släkter och deras föreståndare, i den grekiska mytologin *Zeus*, i den romerska *Jupiter*. Förhållandet inom slakten var påtänkt som ett förhållande mellan olika självständiga medvetenheter, beskrivna som manliga resp. kvinnliga gudar, alltså ursprungliga verkligheter för sig, dock utan att de skapar något, utan bara samarbetar eller bekämpar varandra.

Den praktiska tillämpningen av alternativet till teorin om obegränsad makt

Det absolut första villkoret för en praktisk tillämpning av alternativet till teorin om obegränsad makt är att vi kommer överens om att vi måste sluta att för oss själva, andra och våra barn dölja vår verkliga identitet bakom de med språket ofrånkomligen inlärdade pronomen, och då framförallt bakom det självbetecknande, gåtfulla *jaget*, och då inse att vi omöjligt kan hindra det historiskt fastrotade döljandet på annat sätt än att allmänt börja tala om de levande deltagarnas identitet som den för alla lika kända,

självklara, på intet sätt gåtfulla erfarenheten av medvetenhet.

Det praktiska döljandet av den självklara identiteten som *medvetna deltagare* börjar med den för alla välkända kurragömmaleken att de vuxna kastar en duk över barnens huvud och frågar t.ex. *Var är Erik?*, vilken barnen sedan fortsätter att utveckla på sina barnsliga, oskyldiga sätt. Döljandet fortsätter sedan mer och mer på allvar, grundat på ytliga jämförelser och den därav följande tävlingsandan, en aldrig upphörande tävling om vem som kan allting bäst och vad som är vackrast, och då med tanke på alla tänkbara konster, s.k. prestationer, var och en påtänkta som ett ändamål för sig utan tanke på varför, alltså ändamålet och meningen med alla konsterna inom ramen av den som gåtfull betraktade helheten.

Det enda gåtfulla i hela skapelsen är att dess ursprungliga skapare är osynligt och opåtagligt, ändå på något sätt närvarande bakom det med ett osynligt och opåtagligt, ändlöst närvarande tomrum omslutna, till synes sammanhangslösa allting. Vårt problem är att skaparen då inte är tolkad som aktivt närvarande orsak till allting, utan på ett missvisande sätt som överksam, praktiskt frånvarande, och själva skapelsen inte som den osynliga skaparens aktivitet och därför inte som oavbrutet pågående och därför föränderlig, utan som relativt bestående, existerande, men som sådan absolut föränderlig.

På teorin om en icke skapad verklighet grundade, systematiska eftertankar om den både frånvarande och samtidigt närvarande orsaken visar emellertid att varken Gud eller deltagarna i skapelsen, människan inbegripen, kan skapa något absolut nytt, vare sig något existerande eller något som det inte alltid har varit möjligt att göra (se 33: __ - __ och __).

Att det måste finnas en för våra sinnen otillgänglig, icke skapad, oförändrat bestående, utifrån sig själv aktiv, alltså levande, verklighet bakom hela skapelsen, således bakom alla skapade, föränderliga och förstörbara, relativt fasta och mindre fasta existensformer, kan omöjligt vara annat än självklart. På grund av dess frånvaro måste vi åberopa, dock omöjligt kunna bevisa, dess existens. Tanken på en icke skapad verklighet aktualiserar det andra självklara grundvillkoret för en praktisk tillämpning av detta självklara alternativ till den missvisande teorin om maktens obegränsade utvecklingsmöjlighet. Det samtida och lika nödvändiga, bara i följd andra, grundvillkoret är dels en omvärdering av ordet *meditation* till *ändamålsenlig eftertänksamhet* istället för som vägen till kroppsfrånvändhet (se s. 26: __ - __), dels en omvärdering av ordet *känsla*. Känsla är allmänt tolkat som en ursprunglig, ifråga om ursprung dock gåtfull, inifrån kommande styrning av de levande deltagarnas val och därav följande viljor för resp. mot något. Därför finns de lika många olika känslor som olika något.

Om vi utgår från vår erfarenhet av vår egen tillvaro så utgör den i första hand, innan något val blir aktuellt, erfarenheten, egentligen känslan, av medvetenhet, som är den absolut första förutsättningen för all vidare erfarenhet. I andra hand finner vi att vår av djupa sömnperioder tillfälligt avbrutna erfarenhet av medvetenhet är förenad med en nyfödd, växande, senare fullvuxen kropp och att kroppen på ett omedelbart sätt upplyser vår medvetenhet dels om kroppens periodiskt återkommande behov, dels om en omgivande, kroppslig verklighet som tillfredsställer såväl medvetenhetens permanenta, oförändrat bestående behov av relation som kroppens olika och periodiskt återkommande behov med tanke på kroppens överlevnad. Så långt gäller detta för alla levande, på så sätt av medvetenheternas och av de egna kropparnas behov styrda, deltagare i skapelsen.

Två absolut ojämförbara former av vetskap och makt, skaparförmåga

I tredje hand, aktualiserar tanken på en icke skapad, levande helhet insikten om att en levande skaparen ovillkorligen ensam måste äga all makt över den icke skapade, levande helheten, och på så sätt även över sin skapelse. Det betyder i praktiken att skaparen omöjligt kan uppleva vare sig någon frihet eller, i likhet med deltagarnas behov i skapelsen, något behov av makt för att klara sin existens resp. försvara sin existens mot hotet från andra makter. Ägaren av den icke skapade helheten måste således ha en absolut enastående, kategoriskt annorlunda verklighetsupplevelse och därav följande makt och skaparförmåga, som är ojämförbar med den verklighetsupplevelse, makt och skaparförmåga som deltagarna i skapelsen har. Däremot måste skaparen av vår verklighet ha samma livsbaserade grundegenskaper som allt deltagande förutsätter, alltså vara medveten, och då i helhetens fall utan någon form av prioritering, alltså val av något i hela sin icke skapade existens. Däremot måste det för skaparen vara omöjligt att på delarna av sin icke skapade existens överföra någon som helst kunskap om (1) skaparens och delarnas ursprungliga situation, (2) den ensamma skaparens därav följande, oförändrat bestående behov, samt (3) skaparens därmed sammanhängande syfte med hela skapelsen. Principiellt gäller ett liknande, ofrånkomligt problem som skaparen har även för den i skapelsen deltagande högsta arten, kallad *människa*, och hennes problem med filosofin. Den kategoriska skillnaden är att skaparen villkorlös kan förstå allting och kan, vid sidan om den för allt liv ofrånkomliga behovsstyrningen, såsom inifrån kommande, omedelbart påtvinga människan även behovet av en allting täckande talförmåga. Detta som grundvillkor för att den högsta arten på jordytan ska kunna inse det som inte någon deltagare i skapelsen, bara skaparen kan förstå, veta om och ha makt över. Trots all sin makt kan skaparen omöjligt direkt förhindra utan bara genom ackumulerande, icke önskade konsekvenser indirekt motverka människornas filosofiska villfarelser, så länge människan med tanke på hennes språkbaserade, traditionellt påtvingade intresse för hela orsakssammanhanget, tolkar

talförmågan som en möjlighet att utveckla en med skaparen jämförbar, vetskap om och därav följande makt över allting, hela skapelsen. Konsekvenserna av talförmågans filosofiska feltolkning är gemensamma, till skillnad från feltolkningar av sådana orsakssammanhang som aktualiseras av de för den egna kroppens bevarande ofrånkomliga behoven, som drabbar varje enskild deltagare för sig.

Av föreställningen om behovet av fullkomlig makt följer sedan alla antingen enbart fantasifulle eller på kroppsfrånvändhetens upplevelse grundade teorier om ett levande tillstånd "efter detta", alltså efter det jordiska livet, som enligt den allmänna, spontana tolkningen slutar med ett okänt dött tillstånd. Föreställningen om ett dött tillstånd och de rationellt lika oförsvarbara teorierna om livet efter det jordiska livet gör att livet på jordytan just för den högsta arten inte är, som för de övriga arterna, i grunden dominerat av lust, utan av ångest. Omvärderingen, i praktiken frigörelsen, från den från småbarnsåldern invanda föreställningen om ett grundläggande dött tillstånd, är såväl för Gud som för andra människor omöjlig att påverka. Det kan bara ske på vars och ens eget initiativ i medvetenhet om att i den frågan har varje människa absolut fri valmöjlighet på grund av att skaparen inte är synligt och påtagligt närvarande i skapelsen. Problemet är att insikten om talförmågans felbedömning förutsätter i själva utgångsläget: (1) en överenskommelse om den obevisbara självklarheten att det bakom den skapade verkligheten ovillkorligen måste finnas en icke skapad, ursprunglig verklighet, (2) en överenskommelse om en annan obevisbar självklarhet, som följer av den första överenskommelsen: att deltagarna i skapelsen omöjligt kan ha ursprunglig skaparförmåga. (3) Eftersom självklarheter är vare sig bevisbara eller motbevisbara (se s. __: __ - __) måste bägge överenskommelserna vara grundade på vars och ens medvetenhet om de egna viljornas i grunden absoluta frihet från, oberoende av, andras via talförmågan uttryckta viljor. Då vet alla människor, även om vi kollektivt inte räknar med det, att alla de egna medvetenheternas i grunden lika fria, egna viljor däremot är absolut beroende å ena sidan av de inifrån tillkommande, ofrånkomliga behoven och å andra sidan av det utifrån tillkommande aktuella intrycket av hela skapelsen. Med tanke på dessa tre grundläggande överenskommelsers praktiska tillämpning krävs ytterligare en, allmänt som svårast betraktad, överenskommelse om att omvärderingen i första hand gäller endast tanken på det enbart språkbaserade, obefintliga, bara som en fantasiprodukt, s.k. illusion, existerande jaget och människans allting täckande talförmåga. Detta till en början utan någon som helst tanke på den missförstådda identitetens och talförmågans icke önskade, psykiska och fysiska konsekvenser, utan endast med tanke på talförmågans praktiska användbarhet till att förstå varandra och vårt förhållande till skapelsen och dess skapare. Denna överenskommelse förutsätter som en självklarhet först och främst tanken på alternativet, att vi redan har accepterat det självklara antagandet om skaparens existens och skaparens mening med hela

skapelsen och börjat pröva det. Annars fortsätter vi i likhet med andra vanemässigt tänka och använda talförmågan, vid sidan om till att förstå och förklara rent tekniska orsakssammanhang, till att omedveten om skaparen förvillat varandra ifråga om de grundläggande frågorna om skaparen, orsaken och meningen med hela skapelsen.

Något som sedan urminnes tider omedvetet har förvillat mänskligheten är att människorna inte offentligt räknar med, och därför allmänt är "ovetande" om, är att mänskligheten. vid sidan om det sifferbaserade och det till den kroppsfrånvända helhetsupplevelsen hänvisande symbolspråket, i det allmänna dagliga bruket av talförmågan alltid har haft två formellt, kategoriskt skilda språkbruk. Det första, muntliga, direkt överförda, av alla människor tillämpade, på så sätt grundläggande språkbruket – också symbolspråket –, är det som oavbrutet pågår mellan människor över hela jordytan med utgångspunkt från över 6000 formellt olika modersmål. Det andra är det till skriftens symbolik överförda, på så sätt indirekta språkbruket, som inte kan pågå på samma spontana, omedelbara sätt utan kräver läs- resp. skrivkunighet. Det pågår på ett uteslutande (lat. exklusivt) sätt bara mellan läs- och skrivkunniga människor som allmänt är betraktade som lärda, tillhörande den s.k. *intelligentia*, medan de som bara behärskar det förstnämnda språkbruket allmänt vedertaget är betraktade som *analfabeter* och bedömda som icke lärda, utbildade.

Att varje språk som talas över jordytan kan översättas till alla andra språk, visar klart och tydligt att de, vid sidan om alla olikheter, i grunden är lika. Det betyder i praktiken allting, hela vår erfarenhet av den gemensamma tillvaron lika täckande. Bara ifråga om begränsade detaljer och bedömningen av förhållandet, alltså orsakssammanhanget, mellan det synliga allting och uppfattningen om orsaken till allting har språkbruket blivit olika, från varandra avvikande. Avvikelserna gäller såväl livsåskådning, världsåskådning, som synen på den ofrånkomliga interaktionen och samlevnaden.

Uppfinningen av det sammansatta förstoringsglasat, i slutet av 1500-talet som teleskop, i början av 1600-talet som mikroskop, och den därmed sammanhängande upptäckten av människans möjlighet att på ett obegränsat sätt kunna tekniskt sönderbryta, uppdelat och sedan igen sammanfoga det skapade allting, alltså hela skapelsen, utlöste ateismen. I praktiken är ateismen den urgamla, i den s.k. antiken av Demokritos aktualiserade, spontana teorin om att skapelsen efter all förstörbarhet måste bestå av oförändrat bestående beståndsdelar, påtänkta, även före Demokritos, som *atomer*, i praktiken som skapelsens osynligt och oåtkomligt närvarande minsta byggstenar. I förhoppningen att genom sönderdelning av allting kunna komma fram till och kontrollera de okända byggstenarna bakom allting har Demokritos teori med början från Europa så småningom globalt blivit allmänt anammad som en möjlig och så småningom åtkomlig orsaksförklaring av hela skapelsens uppkomst. Så har

ateismen, med sin på atomer grundade saklighet, varit tvungen att ta avstånd från de tre sedan urminnes tider, via språkinläringen förmedlade teismerna och från alla tankar på en gudomlig natur, men har i likhet med de tidigare generationerna och deras för orsaksfrågan ansvariga inte heller insett att styrningen av de åtta ofrånkomliga grundbehoven ger en spontan, meningsfull, primär utbildning, och då inte bara för människan utan för alla levande väsen, och att den andra, ofrånkomliga, tekniska utbildningen är en i praktiken ofrånkomligen påtvingad, men sekundär, spontan följd av den primära, i grunden behovsstyrda. Behovsstyrningen går inte att via språket, med utgångspunkt från skapelsens saklighet behandla, så länge hågkomsten av alla åtta, lika ofrånkomliga grundbehoven inte föreligger, vare sig hos allmänheten eller hos de ansvariga.

Efter 1600-talet har ansvaret för den filosofiska orsaks- och meningsfrågan blivit överfört från de i den gamla meningen filosofiskt lärda s.k. vise, till de sedan 1100-talet vid universitetens filosofiska fakultet i de sju fria konsterna utbildade lärda. Dessa påbörjade i början av 1600-talet, vid sidan om den kristna teologin, forskningen efter de av Demokritos påtänkta, icke levande skaparna. De nya ansvariga för filosofin har inte, som de tidigare, behövt lägga fram rationellt oförsvarbara teorier om skaparna av det goda och onda. Däremot har de varit tvungna att skjuta upp svaret på förhållandet mellan det goda och onda på en obestämbar framtid och under väntetiden försöka försvara det rationella i valet av atom- och slump teorin som utgångsläge för det filosofiska tänkandet och bestämt vidmakthålla sin uppfattning att skapelsens minsta delar ovillkorligen måste vara orsaken till det största, alltså helheten, och att förhållandet omöjligt kan vara omvänt.

Den i grunden ateistiska, moderna naturvetenskapens denna uppfattning utgår från samma, för det filosofiska tänkandet grundläggande antagande som den urgamla panteismen och polyteismen utgår från, alltså teorin om en grundläggande ordning, s.k. kaos. Denna teori har sedan urminnes tider ansett motivera på människonivå behovet att skapa ordning och upprätthålla den som grundvillkor för att på ett meningsfullt sätt kunna förhålla sig i den gemensamma men motsägelsefulla, av gott och ont styrda tillvaron.

Människans grundläggande problem med den allting täckande talförmågan har alltid varit det att om inte upplysningen om en enda, ursprunglig skapare – Gud – meddelas till de nyfödda, och då av i denna fråga eniga föräldrar, innan upplysningen om den ofrånkomliga döden blir aktuell, så har inte barnen möjlighet att som utgångsläge för den filosofiska frågans lösning tänka sig och uppleva den ursprungligen självklara gudstron så som den ovan på s. __ är framförd som den oskyldiga barnatron. Den ofrånkomliga upplysningen, först om släktförhållandet – mor, far, syskon, kusiner

osv. – och sedan den s.k. sexualupplysningen medför då att barnen, istället för att tro på bara en Gud försätts i en sedan orubblig, livet ut varande övertygelse om att den högsta arten på jordytan har ursprunglig skaparförmåga, kan skapa allting, t.o.m. liv och medvetande. Denna spontana, obetänkta tro karakteriserar i grunden såväl den urgamla panteismen och polyteismen som den moderna ateismen. Den ytliga skillnaden är att ateismen inte, som panteismen, talar om förverkligade och oförverkligade gudar, samt om tänkbara men oförsvarbara myter och mytologier om gudarnas beskaffenhet och inbördes hierarkiska förhållande till varandra. Ateismen godkänner inte ordet *Gud* resp. *gudomlighet*, utan tror på en framtida kollektiv maktfullkomlighet, detta i ett demokratiskt förhållande till varandra.

Att en dialog om meningsfrågan och den därmed sammanhängande frågan om etik inte kan förekomma, bara hävdandet av olika rationellt, alltså sakligt lika oförsvarbara uppfattningar och synvinklar beror på att bakom alla oenigheter finns en emotionellt absolut försvarbar, men filosofiskt sett irrationell, absolut oförsvarbar enighet om att gott och ont är omöjligt att förena. Filosofiskt sett en orubblig, teoretisk enighet om att så länge skapelsen inrymmer något ont kan vare sig skapelsen eller skaparen vara fullkomlig. Denna enighet gav anledningen till hävdandet och försvaret av alla lika irrationella teorier och myter om ett från allt ont befriat, s.k. fullkomligt liv efter det jordiska eller om två olika liv där gott och ont är delade från varandra. Eftersom alla dessa i tre oeniga former av teismer uppdelade och förnyade teorier är lika obevisbara har den bakomliggande enigheten om ofullkomlighet kunnat bestå hur länge som helst.

Tanken på att dissekeringens möjlighet av allting är obegränsad har medfört den moderna vetenskapliga ateismen, en historiskt sett ny teori om det goda och det onda. Istället för att vänta på fullkomlighet efter döden har den moderna vetenskapen gått in för föreställningen att inte nöja sig med, som alla de andra levande arterna gör, att med uppstånd av alla sina mentala och kroppsliga förmågor vara tvungen att undvika det onda. Den moderna vetenskapen anser att människan med uppstånd av alla sina förmågor kan och bör utveckla, så småningom fullkomlig makt över hela skapelsen och därmed inte bara undvika, utan så småningom avskaffa det onda. Det onda är då påtänkt dels som de inifrån, genom åldrandet hotande, dels som alla de utifrån hotande lidandena. Den emotionellt absolut önskvärda, därför allmänt som lika lockande men filosofiskt sett absolut orimliga, därför obevisbara, men, liksom i alla filosofiska frågor, också omöjliga motbevisbara förhoppningen, kan på så sätt oemotsagd överleva som en framtidsdröm. Alla försök att i praktiken förverkliga den dagdrömmen måste dock på grund av sin omöjlighet, istället för direkta misslyckanden medföra ofrånkomliga, oförutsedda, allmänt som icke önskade, således som onda betraktade s.k. biverkningar, som då i sin tur måste avskaffas. Förverkligandet av människans obegränsade makt går emellertid inte enbart ut på att

avskaffa det onda utan även på att vid sidan om de befintliga goda lika obegränsat skapa mer och mer gott, avnjutbart. De allmänt icke önskade, oförutsedda biverkningarna uppstår av att människan av naturen i bägge fallen tvingas att gå emot försvaret av skapelsens meningsfullt slutna system, dess s.k. immunitet eller integritet; med tanke på det onda gå emot på ett direkt sätt, med tanke på det obegränsade goda på ett indirekt sätt.

Detta på en allmän ofullkomlighet grundade antagande med det därmed sammanhängande vanetänkandet är faktiskt det enda som hindrar människan från att i vilket ögonblick som helst kunna börja medvetet uppleva själva medvetenhetens och de andra medvetenheternas grundläggande likhet och en därav spontant följande gemenskap, såväl med alla levande deltagare i skapelsen som med skaparen. Då kunde vi också i en allmän kännedom om skapelsens ändamål börja komma fram till insikten att skapelsen som vi erfar den på gott och ont är absolut fullkomlig för ändamålet. Detta inrymmer möjligheten för alla levande deltagare att i samband med existensbevarandet kunna göra bristfälliga och felaktiga slutsatser. Samtidigt skulle den typiskt mänskliga, filosofiska uppfattningen om en grundläggande ofullkomlighet vara omöjlig. Därmed faller också den, på alltings, även människans, ofullkomlighet grundade idén att deltagarna i skapelsen, och framför allt människan, liksom våra datorer kan utveckla ofelbarhet.

Förhållandena i verkligheten är inte maktbaserade, vare sig hierarkiska eller demokratiska

I det praktiskt pågående totala samarbetet mellan allting har varje skapat föremål och varje skapat, levande kropp sin naturbestämda roll. Det obegränsade samarbetet innebär i praktiken för alla föremål en av naturen fysikaliskt samordnad, behovs- och viljelös samverkan, och för alla medvetna deltagare dels samlevnad, en behovsstyrd samverkan med andra behovsstyrda, levande kroppar, dels en ytlig samvaro med icke levande kroppar (lat. *objekt*, till skillnad från s.k. *subjekt*), utan resp. med underliggande vilja "framkastade" kroppar. Allt begränsat samarbete, såväl det minsta, bara mellan två pågående, som mellan flera, liksom den största, obegränsade, mellan allting i hela skapelsen pågående interaktionen, måste nämligen ovillkorligen vara grundad på en meningsfull rollfördelning för att samarbetet av alla levande deltagare ska kunna upplevas som en varaktigt fungerande, slutna ordning, som går att på ett meningsfullt sätt förhålla sig till. Detta till skillnad från tanken på ett s.k. öppna förhållanden som omöjliga kan upplevas som en begriplig ordning, utan bara konstateras som pågående på ett för tillfället antingen acceptabelt eller oacceptabelt sätt. I det senare fallet som föränderliga på ytan däremot inte, som människan alltid har på ett missvisande sätt tänkt sig, även från grunden förändringsbara, därför från grunden som för människan oacceptabla påtänkta förhållanden.

Oberoende av i vilken storleksordning mellan det minsta och det största vi än tänker oss ett samarbete, måste vi känna till meningen, avsikten och målet, med samarbetet ifråga, för att kunna förstå och förhålla oss till det som en ordning, ett meningsfullt slutet system. Vi måste då också komma ihåg att människan traditionellt tolkar och upplever hela skapelsen som en absolut interaktion mellan allting, således som ett absolut slutet system, dock inte som ett meningsfullt slutet system. Meningsfrågan – *Vad är syftet med det hela?* – har traditionellt, och då i alla språktraditioner, varit ett omtvistat, öppet och auktoritärt behandlat problem.

Det enda tekniska, filosofiskt sett obefintliga, dock allmänt som oövervinnligt påtänkta problemet är att de två ovannämnda insikterna om människans och skaparens identitet så långt vi kan se bakåt i historien aldrig har varit som pågående, lika medvetenheter, utan bara som egendom påtänkta, olika medvetanden, via språket kommunicerade, vare sig muntligt eller skriftligt, öppet framförda för en allmän prövning. På så sätt är det ovan framförda förslaget om både skaparens och människans ursprungliga identitet, påtänkt som medvetenhet, historiskt sett nytt. Prövningen, alltså tillämpningen av detta självkara alternativ kräver därför en fullständig frigörelse från alla bundenheter till historiska, via språket, alltså teoretiskt, i det förflutna irrationellt förankrade, därför rationellt oförsvarbara teistiska ideologier. Då framför allt frigörelse från bundenhet av teismernas gemensamma mål att lösa människans filosofiska problem med skapelsen utifrån antagandet att människan kan utveckla en oinskränkt makt över det onda i skapelsen, vilket samtidigt innebär ett icke godkännande av hela skapelsen.

Visserligen är vanetänkandet och de därmed sammanhängande vanorna, även kallade *rutinerna*, bindande och allmänt omtalade som *en stor herre*. Vanan är dock vare sig en "monark", med obegränsade, absoluta befogenheter eller en "oligark", med olika, fördelade befogenheter eller en "demokrat", med ospecificerade, lika befogenheter, utan i grunden absolut maktlös. Människans av oräkneliga vanor sammansatta personliga vanetänkande och därav följande tal och beteende borde inte betraktas i relation till andras vanetänkande utan i relation till vars och ens vanligen som gåtfullt upplevda samvete, medvetenheternas ofrånkomliga, meningsfullt samarbetande motparter. Samvetets gåtfullhet beror på att allas framvisade vanetänkanden utgör en ofattbart komplicerad blandning av rättvisande, korrekta, och på olika sätt förvrängda, inkorrekta spegelbilder av den för alla lika okända människan. I den allmänna desorienteringen om människans identitet är nämligen människornas olika, "individuella" vanetänkande, allmänt upplevt, bedömt och framfört som ursprunglig, originell, utvecklingsbar skaparförmåga. Konsekvensen är en tudelad ansvarskänsla, dels med tanke på den ständigt aktuella, samtidigt inifrån och utifrån uppenbarade skapelsen, som utgör samvetet, dels med tanke på språktraditionen, människornas tekniska och biologiska, i bägge fallen mekanistiska, detaljförklaringar och därpå

grundade förhållningsregler, samt den ifråga om detaljer ovissa framtiden, som då är upplevd som från grunden oviss.

I den mellan allting pågående samverkan, interaktionen, ingår allting med en i stort sett oförändrat bestående artbundenhet, där alla olika föremål och levande deltagare representerar sedan urminnes tider i stort sett bestående, olika arter inom samma meningsfullt samverkande, slutna system. Systemet är inte hierarkiskt, alltså med makt organiserat, utan av de i grunden allmänt kända, inifrån uppenbarade, inte av oss utan av naturen ofrånkomligen bestämda åtta behoven och deras ofrånkomliga tillfredsställelse. Det emotionella problemet med människans "oövervinneliga" problem med vanetänkandet, är den traditionella låstheten till det efterlängtade unikskaftet, olikheten, med därav följande ensamhet, och då till valet av motpart. Den mentala sidan av problemet är att hon utav de av alla människor lika välkända åtta grundbehoven bara betraktar de ovan som de fem första omnämnda – ljus, värme, luft, vatten, fast föda – som ofrånkomliga. De ovan som de två nästa omnämnda behoven av artbevarande och rörelse är betraktade som fritt valbara och det sist nämnda, åttonde behovet som två skilda, av varandra oberoende och var för sig, dels som ensidig makt, dels som ömsesidighet, likaså ensidigt utvecklingsbara. Den från småbarnsåldern invanda, via språkinläringen tillkommande, allmänt vedertagna åsikten om det aldrig i ett sammanhang omtalade åttonde, egentligen själva grundbehovet, medför att barnen i fortsättningen och även som vuxna, bara kan ensidigt, som två självändamål uppleva och utveckla de två var för sig, som varandra som ett antingen-eller uteslutande motsatser och aldrig som två enhetliga, absolut inte kontroversiella behov, och då inte ens i förhållande till de som absolut maktlösa, oavbrutet tillkommande nyfödda människorna. Hela problemet, som egentligen inte är något problem, är att ömsesidigheten för alla levande deltagare hela tiden är förverkligad av naturen, däremot inte makten. Ömsesidigheten kan därför omöjlig utvecklas, åstadkommas utan att det då måste ske på bekostnad av ömsesidighetens ursprungligen självklara upplevelse.

Nyckeln till sanningen och sanningen är två helt skilda saker

Att ordet *Gud* i olika synonyma former har varit infört i alla kulturer som symbolen för den yttersta sanningen vet i grunden alla människor. I frånvaron av denna orsak säger, avslöjar dessa ord inte någonting om deras innehåll, betydelse, men för den skull är det omöjligt att avskaffa, glömma symbolen.

Om en människa absolut självmant godkänner och som utgångsläge för sitt tänkande även börjar systematiskt tillämpa det självklara, (se axiom 1 och 2) därför för alla människor lika lätt tänkbara antagandet om en icke skapad, ursprunglig, levande, om sig själv i verklig mening medveten helhet bakom den skapade helheten, så blir den människan med omedelbar verkan medveten om både orsaken till och meningen med

skapelsen. Det medför i praktiken medvetenhet om ett rationellt användbart utgångsläge för det för människan ofrånkomliga filosofiska tänkandet; istället för antagandet om ett grundläggande kaos och om möjligheten att kunna avskaffa det onda. Förhållandet att ordet *Gud*, både i singular och plural form, sedan urminnes tider har figurerat i alla språk visar att ordet, både som *Gud* och *gudar*, är lika lätt tänkbart för alla människor, men endast genom att sluta tala om och komma ihåg det som egentligen alla vet, att Gud och gudar är ett antingen eller. Denna lätthet har samtidigt varit orsaken till det filosofiska tänkandets alla förvillelser. Före 1600-talet var grunden för förvillelserna att den s.k. transcendent, absolut opåtagliga, icke konkreta, helhetsupplevelsen, påtänkt som *det abstrakta*, var tolkad som den ursprungliga, oförändrat bestående, i verklig mening varande helheten, bakom intrycket av den delvis, bara på jordytan, med känselsinnet, som konkret, påtaglig, upplevbara skapelsen. Av den anledningen blev *det abstrakta* betraktat som utgångsläge för det filosofiska tänkandet, till skillnad från det s.k. världsliga, allmänt tillämpade, från intrycket av det konkreta utgående tänkandet, som är grundat på skapelsens relativa påtaglighet. Den urgamla idén om det ursprungliga abstrakta som det filosofiska tänkandet utgångsläge blev på 1600-talet ersatt med föreställningen om konkreta *atomer*. Dessa blev då påtänkta som oförändrat bestående, alltså som icke skapade, men icke levande, ändå utifrån sig själva aktiva delar bakom de av ljuset visade obeständiga, föränderliga allting. Förvillelsen i bägge fallen är antagandet att människans medvetenhet om sitt deltagande i skapelsen är begränsad, icke fullständig och måste därför utvecklas tills den blir obegränsad och då fullständig. Om någon börjar tillämpa den ovan nämnda tanken på en icke skapad helhet och på den grunden tanken på en levande, bara om sig själv, sina levande delar, medveten Gud, som den enda ursprungliga skaparen, så kommer den med lika omedelbar verkan inse att alla människor med utgångspunkt från den grunden skulle kunna uppleva varandra som definitivt lika, inom ramen av samma meningsfullt slutna system. Då inser den människan också och utan att på något sätt vara störd, negativt berörd av insikten, att det är absolut omöjligt att uppleva eller komma fram till upplevelsen av likhet genom att utveckla tekniska kunskaper, alltså makter över skapelsens alla oräkneliga, lika begränsade, s.k. relativa orsakssammanhang mellan ytligt sett definitivt absolut olika detaljer, delar av skapelsen. Ostördheten av den insikten beror på insikten att den inte på något sätt inverkar på människans möjlighet att använda sin skaparförmåga. Insikten gäller bara den omöjliga, därför i längden såväl psykiskt som fysiskt ödeläggande föreställningen om möjligheten att obegränsat, alltså som ursprungliga, kunna utan tanke på konsekvenserna utveckla alla s.k. konster, egentligen kunskaper, färdigheter.

Att vi vanligen inte kan se skapelsens alla detaljer betyder på intet sätt att vi och även de andra arterna inte är på ett absolut ändamålsenligt sätt verklighetsanknutna. Det

ursprungligen bestående förhållandet till den icke skapade helheten måste för alla levande deltagare vara omöjlig att erfara annat än som enbart medvetenhet, utan någon annan kunskap om den ursprungliga helhetens existens. För att delarna ska kunna uppleva mer än medvetenhet måste den icke skapade helheten för sina delar skapa illusionen av, upplysningen om, i praktiken ett sinnesbaserat intryck av, en relativt sakligt, absolut ändamålsenligt konstruerad, särskild, i grunden icke existerande verklighet. Eftersom motivationen bakom hela konstruktionen måste vara skaparens behov att bli förstådd av sina delar såsom skaparen, kan helheten inte på ett ofrånkomligt sätt binda delarna till skapelsen. Det förklarar delarnas styrning genom de i olika perioder livet ut som desamma återkommande, ofrånkomliga behovens ändamålsenliga, på olika sätt lustfyllda tillfredsställelse och alla därmed sammanhängande valmöjligheter, vilka människorna på ett missvisande sätt tolkar som fascinerande friheter. Skaparens behov att icke direkt binda förklarar också varför skapelsen även för alla medvetna deltagare ofrånkomligen är förgänglig, icke varaktig. Den personliga förgängligheten skapar människornas spontana skräck-, ångestfyllda föreställning om det förgängliga livets varaktigt bestående motsats, påtänkt som ett grundläggande, dött, medvetstlost tillstånd. Den fantasieggande tanken på en perspektivlös, obegränsad frihet och den grundläggande dödsångesten tvingar sedan den filosofiskt obetänkta, därför om meningsfrågan och etiken desorienterade människan till att gå in för och binda sig till tanken på obegränsade utvecklingsmöjligheter, med början från själva medvetenhetens utveckling, av panteismen omtalad som *medvetandeutveckling*. Denna obegränsade, fria utvecklingens tanke har sedan urminnes tider varit allmänt upplevd som bundenhet till den s.k. karriären, i praktiken till våra föreställningar om *hierarkiska* maktförhållanden. Dessa föreställningar är grundade dels på av naturen etablerade samarbetsformer, dels på av människor, och då med tanke på makt resp. rang, över- resp. underlägsenhet, grundade, mänskliga samarbetsformer. Bundenheten till föreställningarna om *karriär* och *hierarki* blir därtill förstärkt genom den också sedan urminnes tider allmänt vedertagna föreställningen att människan, till skillnad från de andra arterna, kan och har rätt att äga jordytan. Till en början måste den möjligheten och rättigheten ha varit påtänkt i samband med organisationen av människornas inbördes samlevnad, som en förutsättning för en fredlig samlevnad, där människorna till skillnad från de andra arterna inte behöver, med tanke på andra människor, oavbrutet bevaka sina revir, alltså förutsättningarna för överlevnaden. Detta måste ursprungligen ha skett också i en klar medvetenhet om den möjlighet till överenskommelse om allting, vilket den för människan ofrånkomliga, allting inrymmande talförmågan medför. Samtidigt måste det då även ha förhärskat en allmänt insikt om det som överenskommelsen avser – allting, den obegränsade, hela tillvaron – måste i grunden vara självklar, i sin helhet giltig, oberoende av vad deltagarna tänker om den. Detta borde betyda en allmän insikt om att inte någonting

kan bli klarare av att varje medveten deltagare, inklusive människan, av ren självbevarelse har ett ofrånkomligt behov att utveckla två ifråga om utgångsläge kategoriskt skilda men absolut oskiljbara, ändamålsenligt sammanhängande insikter: å ena sidan, med tanke på föremål, maktbaserade, teknologiska insikter, å andra sidan biologiska insikter med tanke på levande deltagare. Bägge tillsammans, både de tekniska och de biologiska, utgör det s.k. omdömet och måste vara anpassade till skapelsen, kan således omöjligen vara ursprungliga.

Så länge den på hela verklighetens självklarhet grundade lösningen även av den filosofiska frågan om orsaken inte figurerar i språktraditionen, är skapelsens högsta art på grund av frågans ofrånkomlighet tvungen att med sitt typiska, språkbaserade tänkande utgå å ena sidan från det indirekta synintrycket av den totala skapelsen omgivande, i sin helhet öppna gränslösheten, rymden, tomheten, i praktiken ingenting, å andra sidan från intrycket av himlakropparnas rörelser och av alla levande deltagares gåtfulla, oavbrutet pågående tillkomst och kortvariga aktiviteter på jordytan med deras ofrånkomliga förgänglighet. Eftersom det är lika omöjligt att utveckla fortsatta tankegångar grundade på gränslöshet som grundade på förgänglighet, måste människan även i sitt obegränsade, filosofiska intresse för hela orsakssammanhanget utgå från att utveckla de nyss nämnda två väsensskilda av självbevarandet påtvingade, teknologiska resp. biologiska, tankesystemen som alla i förhållande till jordytan till synes utifrån sig själva rörliga deltagare tillämpar. Det **teknologiska**, på utseendet och därav visade kvantiteter grundade, även kallat mekanistiska tänkesättet är grundat på studiet av föremålets inre sammansättning och på deras ytliga förhållande till andra föremål varvid även de levande kropparna är betraktade och matematiskt beräknade som föremål, olika storlekar, mängder. Det kategoriskt annorlunda men från den andra absolut oskiljbara, **biologiska**, kvalitativa, även kallat ändamålsenliga tänkesättet är grundat på studiet av de levande kropparnas inre förhållanden och deras rörliga förhållande till både föremål och andra levande kroppar. I frånvaro av ett på hela verklighetens självklarhet grundat svar på orsaken till och meningen med hela skapelsen i alla formellt olika modersmål, tillkommer i samband med språkinläringen och den fortsatta språkbaserade utbildningen ytterligare två men inte bara formellt utan från grunden skilda språkbruk, å ena sidan det **psykologiska**, å andra sidan det **politiska**. Båda blir då "grundade" på den allmänna desorienteringen om både verklighetens och människans identitet, alltså bådas grundläggande, oförändrat som densamma bestående egenskap, med en därav följande felbedömning av människans förmåga att skapa ordning. Själva felbedömningen är grundad på den allmänt vedertagna uppfattningen, praktiskt taget orubbliga teorin, om i grunden kaotiska, icke ordnade, på så sätt onda förhållanden, med den därav följande tolkningen att skapelsen är bedräglig, vilseledande måste av människor från grunden förändra, omskapas.

Det finns i grunden inte något fel vare sig på den av människorna eller av de andra levande arterna tillämpade förmågan att skapa tekniska konstruktioner så länge dessa är på ett ändamålsenligt sätt verklighetsanknutna, vilket i praktiken betyder anpassade till de åtta grundbehoven och vår medvetenhet om den befintliga skapelsen. Det för människan ofrånkomliga filosofiska problemets krav är att i samband med att människan börjar lära sig att på ett språkbaserat sätt tänka och tala, samtidigt kunna möta såsom ett första svar på den frågan en allmän, enhetlig, motsägelsefri uppfattning om människans och alltings förankring i den ursprungliga, icke skapade verkligheten. Om de vuxna inte motsvarar detta krav så lär sig alla människor spontant att på samma desorienterade sätt om den ursprungliga verkligheten inte tro reservationslöst på något annat än på människans möjlighet att reservationslöst, alltså undantagslöst, kunna bestämma allt, ospecificerat, summariskt påtänkt.

Att det i samband med de tekniska konstruktionerna finns oräkneliga begränsningar och möjligheter till omedvetna misstag och medvetna bedrägliga förfaranden beror i grunden på att de levande arterna i det allmänna näringsberoendet av varandra inte ska kunna hota arternas fortbestånd. Människans tolkning av den tekniska destruktions- och konstruktionsförmågan som obegränsad medför däremot gång på gång den risken, då som oförutsedd, icke önskad konsekvens, med påföljande insatser för att rädda de hotade arterna.

Idén om en obegränsad urbanisering och en obegränsad, global hushållning

Den från Demokritos härledda ateismens tolkning av människans obegränsade tekniska skaparförmåga medförde i samband med det energidrivna, ofelbara tekniska tänkandets uppfinning att människor för några decennier sedan började stå i kö för inflyttning i hejdlöst växande storstäder. I praktiken innebär urbanisering att människorna flyttar så nära till varandra som möjligt, alltså samlas, organisera sin samlevnad, på tänkbart minsta område genom att så långt det går bygga bostäderna ovanpå varandra. Den allmänt vedertagna men filosofiskt obetänkta därför bedrägliga ideologin, framtidsförväntningen, bakom detta förfarande är å ena sidan att underlätta det mödosamma, besvärliga problemet med det ofrånkomliga livsbevarandet, i praktiken problemet med den s.k. försörjningen och fortplantningen, å andra sidan, och framförallt, för att främja människans behov av gemenskap, samhörighet. Tanken att underlätta det ofrånkomliga behovet av livsbevarande har skapat nästa ifråga om konsekvenser lika obetänkta hypotes, att det är möjligt att förverkliga en obegränsad, global hushållning, påtänkt i ordets grekiska form, som är *ekonomi*, dock inte i det grekiska ordets ursprungliga betydelse, då påtänkt som *hushållning* med naturens produktivitet med tanke på vad varje människa av naturen ofrånkomligen behöver. Istället har ordet *ekonomi* blivit påtänkt med tanke på vad

som går att med vinst köpa och sälja av jordens men framförallt av människornas hejdlöst växande produktivitet dels i de icke urbaniserade, dels i de urbaniserade förhållandena. Detta i en allmän, klar medvetenhet om att alla människor vid varje transaktion, även kallad omsättning, helst vill vinna så mycket som möjligt och absolut inte förlora.

Alla människor vet innerst inne om, bara mer eller mindre förträngt, som en självklarhet, att det är omöjligt att ha endast en, obegränsat utvecklingsbar, multinationell stad och bara ett, obegränsat utvecklingsbart, multinationellt företag. Den insikten har dock under de senaste decennierna mer och mer och till slut praktiskt taget helt blivit överskuggad av det mekaniserade, energidrivna och ifråga om mening och mål programmerade tänkandets snabba utveckling till en aldrig förr skådad s.k. datateknologi, i praktiken enbart av sin programmering beroende, därför som misstagsfritt fungerande artificiellt tänkande.

På samlevnadens andra, inte direkt med hushållning sammangående områden har den moderna upptäckten av *energi* och *energidrift* varit tillämpat och utvecklat långt före datorerna, påtänkt som *automatik*, i praktiken som våra tekniska konstruktioners artificiellt inbyggda självgående. Till skillnad från den gamla föreställningen om energi, påtänkt som magisk och världslig makt, har den moderna, på skapelsens destruktionsmöjlighet grundade konstruktiva maktens, i praktiken kraftens föreställning som energi, sin praktiska upprinnelse i det urgamla nyttjandet av luftens, vattnets, människornas och tämjbara djurs rörelse, som påtagligt uppenbarade drivkrafter av mänskliga konstruktioner med tanke på transport av människor och s.k. förnödenheter, av människor eftertraktade varor, vilka ska transporteras, förflyttas, bytas resp. säljas och köpas.

Som ifråga om sin orsak osynligt, därför i en spontan, ytlig syn som gåtfullt fungerande drivmedel tillkom som första exempel för vårt historiska minne omkring 1200-talet genom upptäckten av krutets användbarhet till skjutvapen såväl i offensivt som defensivt syfte. Med den drygt 300 år senare tillkommande, på skapelsens föränderliga saklighet grundade, då nya naturvetenskapen tillkom tanken på *energi* när Kepler introducerade föreställningen om *lägesenergi* istället för ordet *tyngd* och därmed aktualiserade tanken på fallfärdighet resp. fall, som utlöste Newtons matematiska beräkningsformel av komplicerade gravitationsförhållanden. Formeln är grundad på upptäckten att det från alla synliga och som påtagliga tolkade kroppar utgår en gåtfull dragningskraft som är beroende av kropparnas storlek, inbördes avstånd och rörelse. Den har sedan urminnes tider varit allmänt upplevd som en bara från jorden kommande självklarhet som bara tekniskt är problematisk, filosofiskt som entydigt, av alla människor dagligen lika klart upplevd, på så sätt ointressant. Först på 1700-talet tillkom upptäckten av den "självständiga", av både vind och

vattendrag oberoende, ångans drivkraft som praktiskt tillämpbar såväl vid tillverkning, fabrikation som för transport och användning av våra tekniska konstruktioner. Utvecklingen av ångan som drivkraft, kombinerat med luftens och vattnets och framförallt krutets krafter, utlöste den från Europa utgående kolonialiseringen av alla kontinenter och den av erövringar ofrånkomliga nödvändigheten av s.k. konsolidering, även kallat sammansmältning. Den innebär den alltid lika övermäktiga uppgiften att förena inbördes oeniga kulturer till ett enhetligt, för alla lika tillfredsställande samarbete om det ofrånkomliga livsbevarandet med tanke på alla enskilda deltagares och alla arters överlevnad. Uppgiften är för deltagarna övermäktig av den enkla, förut nämnda anledningen att samarbetet hela tiden är på ett meningsfullt sätt förverkligat, oberoende av om det är av människor uppmärksammat eller icke uppmärksammat, och därför omöjligt någon gång i framtiden kan av människor förverkligas.

Vi kan utan vidare som en självklarhet inse och vara överens om att skaparen och de medvetna deltagarna i skapelsen i grunden måste vara lika medvetna, således ha samma grundegenskap, utan att de medvetna deltagarna i skapelsen kan på ett sinnesbaserat sätt erfara vare sig skaparens eller deltagarnas ursprungliga existens. Det betyder i praktiken att ursprunglig vetenskap och därav följande skaparförmåga kan bara skaparen ha. Den enda förutsättningen för denna insikt är att vi slutar att med vårt tänkande utgå från att det inte finns någon given ordning samt att skapelsen, inte bara på ytan utan även som helhet betraktad, är föränderlig, öppen, obestämd. Utifrån denna insikt om och tro på Gud, på bara en ursprunglig skapare, kan vi sedan istället börja att med utgångspunkt från skaparens ursprungliga egenskap, som måste vara medvetenhet och bara i andra hand allmakt, och den därmed sammanhängande självklara meningen med skapelsen, undersöka om det går att förstå skapelsen som en meningsfullt slutet, absolut ändamålsenligt konstruerad ordning.

Problemet med den i grunden obefintliga bundenheten, låstheten, till vanetänkandet är att även om någon människa muntligt eller skriftligt inför den självklara tanken på en icke skapad helhet, vilket skapelsen omöjligt kan upplysa människan om, så behöver förslaget inte få någon som helst verkan för det allmänt tillämpade tänkesättet. Människorna kan oförändrat fortsätta att med tanke såväl på den osynliga skaparen som på den synliga människan utgå, inte från egenskapen *medvetenhet*, utan från egenskapen *skapare* som själva grundegenskapen. I de tre teismernas tidevarv var egenskapen *skapare* påtänkt och allmänt omtalad dels som *Gud*, dels som *gudomliga*, bara mer eller mindre rättfärdiga resp. kunniga människor. I ateismens tidevarv började människan, med tanke på atomer och den fram till upptäckten av atomerna obegränsade destruktionens möjlighet, enbart framtidsfixerat sluta att offentligt använda de tre teismernas vokabulär och att befatta sig med deras olika osakliga, filosofiska teorier. Istället tänkte sig ateismen skaparförmågan som

enbart deltagarnas ursprungliga egenskaper, utan någon tanke på nödvändigheten av medvetenhet som förutsättning för skaparförmågan. Försöket att sluta tala om och på så sätt sluta komma ihåg såväl ordet *Gud* som ordet *gudomlighet* genom att omtala dem som människornas påhittade, av ångest och okunnighet påkallade tröst, utan att kunna vare sig lägga fram eller beskriva alternativet, har bara medfört den moderna energiteorin. Till skillnad från den ursprungliga är den inte påtänkt som olika vibrationer utgående från levande väsen som makter, från föremål som krafter, utan som från tanken på ett *kvantum*, i plural *kvanta*, utgående strålningar, påtänkta som strängar med olika våglängder och styrkor, s.k. frekvenser, ytterst som *supersträngar*.

Brytningen med den urgamla låstheten till den missvisande tolkningen av medvetenheten och skapelsen som energi och att människan via sin allting täckande talförmåga har en av naturen given obegränsad, på så sätt ursprunglig skaparförmåga är omöjlig att genom argument genomföra hos andra. Själva låstheten kan bara var och en själv upplösa genom att inse och som ett utgångsläge för sitt tänkande börja pröva det självklara alternativet. På grund av omöjligheten att samtidigt kunna tillämpa båda, eftersom uppfattningen om en resp. flera skapare som ett antingen eller utesluter varandra, väljer människan, i början utan någon erfarenhet av, således i en absolut blindhet inför alternativet, spontant sin vana att fortsätta tillämpa det allmänt vedertagna, från barndomen invanda utgångsläget med dess kända konsekvenser.

Det allmänna vidmakthållandet av vanan beror också på att de missvisande filosofiska teoriernas oförutsedda, icke önskade konsekvenser omöjligen kan visa sig på samma emotionellt och mentalt entydiga sätt som konsekvenserna av alla misstag i teknologiska sammanhang. Den allmänt vedertagna felbedömningen av vår skapelseförmåga kan i sina konsekvenser bara visa sig tudelat: dels som en för andra osynlig, gåtfull, psykisk, egentligen emotionell, bara enskilt upplevbar ödeläggelse av omdömet, dels som den för alla människor lika klart upplevbara successiva ödeläggelsen i den synliga miljön, i vilken den som från allting oberoende, fristående, påtänkta människan inte är som ofrånkomligen ingående inberäknad. Alternativet skulle innebära att människan definitivt upphör att tänka sig som av hela skapelsen oberoende och istället börjar tänka sig som en ofrånkomligen samverkande del i en meningsfullt samverkande, på så sätt slutna, aktivt fungerande, skapad helhet.

Det finns sedan urminnes tider, bara om samma skapelse medvetna, men med utgångspunkt från olika ytliga omständigheter utgående, olikt tänkande människor, idag flera miljarder, vilket knappast gör det tänkbart att en människa ska kunna bryta alla olika vanetänkanden. Detta trots att vi idag genom den moderna vetenskapens

och teknologernas samverkan utvecklat möjligheten att samtidigt framföra ensidiga informationer till alla som har skaffat sig samstämda mottagare och sändare för sådana. Språket, skrifterna och den nya s.k. massmedierna fungerar emellertid inte bara för information, utan även lika perfekt för desinformation, och inte bara via tal utan även i form av meningsförmedlande skrifter, dikter, sång, musik, bilder, danser, mimik, teateruppvisningar, således som utbildningar i alla urgamla, utvecklingsbara konster och med särskild tanke på den s.k. underhållningen av varandra. Till skillnad från underhållningen av de växande storstädernas konstruktion, är underhållningen, som roandet av varandra, påkallad av den oavbrutet växande bristen på gemenskap i den urbaniserade samlevnaden, vilket beror på att ursprungliga skapare omöjligt kan uppleva sig som i grunden eniga.

Absolut frihet, parat med absolut beroende

Som tidigare nämnts kan den som levande påtänkta, icke skapade skaparen, som inte kan ha någon icke skapad verklighet utanför sig själv, omöjligt uppleva vare sig någon frihet från eller beroende av sin egen verklighet. Däremot måste den ha ett i grunden, för oss som en självklarhet tänkbart och via vårt språk även kommunicerbart, biologiskt förhållande till, och en därav på ett meningsfullt sätt betingad, för oss absolut otänkbar, teknologisk makt över sin egen verklighet.

Huruvida språkbaserade informationer om människans skaparförmåga utgör desinformationer eller ändamålsenliga informationer, har alltid varit lika obestämbar på grund av de sedan urminnes tider pågående, lika oavgjorda diskussionerna huruvida människan har eller inte har en fri, från den omgivande verkligheten oberoende, vilja. Frågan är omöjlig att genom språkbaserade argument komma överens om, eftersom den från början är fel ställd. Den har nämligen bytt ut ordet *medvetenhet*, som är grundegenskapen, det självklara utgångsläget för det levande tillståndet, mot ordet *vilja*, som bara kan bestå som medvetenhetens konsekvens, således som medvetenhetens behov som kan antingen bli tillfredsställt eller, om viljan att tillfredsställa det är feltänkt, förbli otillfredsställt. Påtänkt som förverkligandet av ursprunglig skaparförmåga är redan behovet feltänkt feltänkt och därför måste viljan att förverkliga det förbli otillfredsställt.

Något som alltid har vilselett människans bedömning av talförmågan är att den ger oss en ojämförbart lättare möjlighet än de andra arterna har genom härmning, att på våra avkommor överföra alla nödvändiga, av behoven och deras ändamålsenliga mening begränsade insikter om de i skapelsen rådande, s.k. relativa, i grunden osynliga, opåtagliga sammanhangen mellan orsak och verkan. Dessa sammanhang är relativa, på olika och annorlunda sätt begränsade, genom att i frånvaron av den ursprungliga orsaken kan allting i skapelsen betraktas som såväl orsak som verkan.

De andra självständigt rörliga arterna utgår i sina reflektioner över orsakssammanhang från de inifrån uppenbarade, principiellt för alla arter gemensamma, ofrånkomliga, naturbestämda behoven, vilka bara på den synliga ytan visar sig som växlande och avvikande. De kan därför i grunden på ett pålitligt sätt räkna med dessa behov hos sin egen art, som vi också gör hos våra avkommor och även hos de andra arterna (se även s. 4:9-26). Språkförbistringens möjlighet, som inte kan uppstå för de andra arterna, består genom att språket även har ord för medvetenheten och dess alla tänkbara behov. Vi kan på så sätt, vid sidan om de ofrånkomliga, naturbestämda behoven, skapa oss och kommunicera föreställningar om oräkneliga behov, men då enbart av tekniska konstruktioner, omöjligen av flera biologiskt grundade, och i kombination av språk och härmning överföra de då påtänkta föreställningarna om tekniska konstruktioner även på andra. Eftersom det är omöjligt att leva i växelverkan av oräkneliga behov, är varje människa tvungen att med tanke på de tekniska behoven, då absolut frivilligt, välja, alltså vilja eller rata, avstå från dem.

Eftersom desorienteringen om den ursprungliga orsaken, därför även om talförmågans naturliga mening, såväl historiskt som i det allmänna bruket, är så djupt rotad och oöverskådligt komplicerad, är en återgång till ett ursprungligt, på hela verklighetens självklarhet grundat tänkande omöjligt, annat än samtidigt, från det desorienterade tänkandets första början, som inträffar när människan föds och börjar lära sig att tala. I praktiken måste detta ske genom att vi slutar att på tänkandets alla områden skapa obegränsade föreställningar om tänkandets obegränsade utvecklingsmöjlighet och istället införa upplysningen om medvetenheten som grundegenskap och att tänkandets naturliga mening är att komma fram till å ena sidan av behoven, å andra sidan av den synliga skapelsen begränsade insikter om relativa orsakssammanhang. Vi måste samtidigt i samband med inläringen av grammatiken för barnen poängtera att det inte är jaget utan medvetenheten som är den levande tillvarons grundegenskap, som undantagslöst alla levande deltagare i skapelsen äger och omöjligen kan vare sig skapa, utveckla eller förlora, lämna, genom att koncentrerat tänka, reflektera, eller genom att sova eller dö. Att genomföra detta är emellertid omöjligt utan att först den i grunden i olika forskningsområden uppdelade naturvetenskapens representanter blir eniga om att de måste i en gemensam, offentlig deklaration globalt avskriva de urgamla, teoretiska föreställningarna om ett grundläggande kaos och de därpå grundade föreställningarna om människans ordningsskapande förmåga, samt den s.k. religiösa och världsliga synen på det onda. Om naturvetenskapens formellt, med tanke på minsta beståndsdelar, förenade men inbördes oeniga, opersonliga institution skulle lämna en sådan global deklaration, så skulle alla de andra i språktradition och i s.k. utbildning engagerade, till olika samfund sammanslutna men inbördes lika oeniga, opersonliga

institutioner öppna sig för det självklara alternativet. Då skulle även den av institutionerna organiserade men av samma anledning oeniga, däremot personliga s.k. allmänheten göra samma sak. Alternativet kan då inte vara annat än tron på bara en ursprunglig, oförändrat bestående, sakligt existerande, levande, enbart om sig själv medveten verklighet, påtänkt så som en enbart av ett, för alla människor lika begripligt behov styrd skapare av hela skapelsen.

Den obefogade, frivilligt valda ansvarslösheten

Samtidigt gäller det att allmänt inse det definitivt ansvarslösa i att hela mänskligheten, identifierad med tänkandet som grundegenskap, till ett fåtal överlämnar ansvaret för de två oskiljbara, för människan typiska frågorna dels om orsaken till och meningen med hela skapelsen, dels om den därmed sammanhängande frågan om etik, ett allmängiltigt, biologisk, i hela verkligheten förankrat förhållningssätt. Konsekvensen av denna ansvaröverlåtelse kan inte vara annan än att människan livet ut måste leva i desorientering om de två typiskt mänskliga frågorna, och då tillsammans med det fåtal som axlat den omöjliga uppgiften att förklara det självklara. Den omöjliga uppgiften, som förr var representerad av s.k. invigda, är idag globalt överförd uppdelat, dels på den globala naturvetenskapen, när det gäller den osynliga och opåtagliga orsaksfrågan, dels på den om människans grundegenskap desorienterade psykologin, dels på mer eller mindre lokala politiker resp. ekonomer, när det gäller samlevnaden i den allmänna desorienteringen om ett gemensamt etiskt förhållningssätt. Ansvarets denna uppdelning gör att inte bara avskrivningen av slump teorin och de därmed sammanhängande tankarna på obegränsade utvecklingsmöjligheter utan även provandet av alternativet, måste vara påbörjat av samma institution som före avskrivningen påbjöd det irrationella antagandet om alltings ofullkomlighet och det ateistiska antagandet om orsaken som utgångsläget för det typiskt mänskliga, filosofiska tänkandet. Vem som helst kan och egentligen borde omedelbart pröva att med sitt tänkande utgå från det självklara alternativet så fort någon hör talas eller läser om den möjligheten. Ändå skulle en onödig fördröjning av en sådan insikt bestå om inte en om alternativet enig naturvetenskap skulle bryta den historiskt fastrotade desorienteringen om orsaksfrågan och det därmed sammanhängande, splittrade vanetänkandet.

Att utgå från den sakligt, oförändrat bestående existensen av en icke skapad verklighet är enkelt därför att vi vare sig behöver eller kan på ett erfarenhetsbaserat sätt tänka oss om den annat än att den måste vara som vi själva levande och att den därför som allt levande måste erfara medvetenheten som sin grundegenskap. Däremot som en kategorisk skillnad från oss, måste vi inse att den inte kan ha någonting utanför sig själv, eftersom det är otänkbart att det skulle kunna existera

flera ursprungliga, av varandra oberoende verkligheter, samt att den måste vara odödlig, vare sig börja eller sluta existera. Därav framgår att den, också i en kategorisk skillnad från oss, bara kan erfara sig själv, sin egen existens, i praktiken sina av sin helhet absolut ofrånkomligen omslutna delar, medan allt annat levande erfar allting, även de inifrån kommande behoven, som utifrån tillkommande. Oförankeligheten måste av den levande helheten vara upplevt som permanent relation, utan någon möjlighet till val, alltså prioritering och utan möjlighet till någon som helst frihet och oberoende. Genom dessa i grunden självklara antaganden, alltså trosföreställningar, har vi redan förstått den ursprungliga, icke skapade verkligheten och varje ytterligare föreställning, tolkad som vetenskap, om den kan bara bli förvillande. På så sätt är den typiskt mänskliga, filosofiska frågan om den ursprungliga orsaken och meningen löst som den självklara nödvändigheten av absolut tro, utan någon som helst möjlighet till en ytlig vetenskap.

Den typiskt mänskliga förvillelsen när det gäller talförmågan börjar med att bara den i skapelsen med en obegränsad talförmåga deltagande högsta arten kan komma på den osynliga, filosofiska idén om orsak och verkan och, då med utgångspunkt från intrycket av avlidna kroppar, den osynliga idén om ett grundläggande dött tillstånd bakom det levande tillståndet, och via språket sprida denna idé redan från småbarnsåldern till sina medmänniskor och på så sätt få den idén till att bli allmänt vedertagen, generation efter generation fungera som ett s.k. ekorrhjul. Av den idén följer sedan även den i grunden osynliga, filosofiska föreställningen om den ensidiga maktens och den osynliga frihetens och oberoendets idé och få även dessa till att bli från småbarnsåldern allmänt vedertagna. Detta i början helt utan argument, med den senare successivt tillkommande motivationen, meningen och målet, att försöka praktiskt utveckla den ensidiga makten, kunskapen, för att komma ifrån, frigöra sig själv, andra och hela mänskligheten från nödvändigheten av blind tro, egentligen från den först skapade, fruktansvärda idén om ett grundläggande dött, alltså medvetenlöst tillstånd.

Om vi antar att den ursprungliga, levande helhetens mening med hela skapelsen, inbegripen den högsta artens obegränsade talförmåga, är att själv bli av den högsta arten förstådd som orsaken till hela skapelsen, så kan detta bara indirekt vara inbyggt i skapelsen som ett grundvillkor för att den högsta artens individer ska kunna förstå varandra. Så blir det också självklart att skapelsen kan vare sig hindra eller bryta den högsta artens allmänna, i grunden absolut välmenta, men av samma anledning – skaparens osynlighet – desorienterade vilja att utveckla vetenskap och kunskap om skaparen för att såväl för sig själv som för andra kunna förklara allting, hela skapelsen. Förklaringarna pågår, utan att någon språktradition gör en klar skillnad mellan filosofi och vetenskap, mellan obegränsade och begränsade förklaringar. Detta i den egentligen självklara, men aldrig omtalade insikten om att alla

obegränsade förklaringar borde börja med, utgå från, alltså vara grundade på, klarhet om den ursprungliga orsaken till hela skapelsen, det typiskt mänskliga problemet med allt sammanhang mellan orsak och verkan. Inte heller tänker någon tradition på konsekvenserna av att en sådan grundläggande klarhet sedan urminnes tider är allmänt förväntad som färdigförklarad av ett fåtal mer eller mindre trovärdiga och till syvende och sist av en enda trovärdig människa. Under tiden vill emellertid varje människa som en självklarhet vara upplevd av andra som trovärdig, men så länge det är allmänt vedertaget att förvänta sig sanningen av andra, och då ytterst av en enda människa, blockerar vi själva möjligheten att kunna uppleva vare sig oss själva eller andra som trovärdiga, i praktiken som på ett pålitligt sätt verklighetsförankrade, inte bara indirekt genom språktraditionen. Ändå måste vi i grunden, så länge vi inte själva teoretiskt, alltså mentalt, utifrån maktens, frihetens resp. oberoendets föreställning bryter det, vara pålitligt verklighetsanknutna, annars kunde vi inte bedöma andras tal som trovärdigt resp. icke trovärdigt.

Eftersom vi föds som i början maktlösa, är vi absolut beroende av bistånd, s.k. omhändertagande. De vuxna, som svarar för omhändertagandet och språkinläringen, har då glömt och påminner därför inte barnen om att vi blir på samma sätt som alla levande deltagare, parallellt med inläringen av språket, lika successivt helt verklighetsanknutna. Denna egentligen första anknytning sker genom omedelbar erfarenhet av det meningsfulla sammanhanget mellan det inifrån kommande intrycket av de ofrånkomliga behoven och det av ljuset och sinnena förmedlade, utifrån kommande intrycket av en omgivande verklighet. Detta gör att vi under uppväxttiden successivt på ett spontant sätt förstår, blir medvetna om, allting var för sig och även förstår en hel del begränsade orsakssammanhang mellan allting, vilket människornas oräkneliga, mer och mer invecklade, avancerade tekniska produkter inte bjuder på. Människornas tekniska konstruktioner måste vi när vi erfar dem ytligt konstatera, i de flesta fall utan att spontant kunna härma dem som de andra arterna gör med sina tekniska konstruktioner. Sedan måste vi inte men kan om vi vill, då med hjälp av andras förklaringar, i olika grader utveckla förståelse, dels av deras konstruktion med tanke på tillverkning, reproduktion resp. förbättring, utveckling, dels av deras verkan, alltså bruk och inverkan, å ena sidan på oss själva, å andra sidan på andra och de övriga s.k. omständigheterna, även kallad *miljön*. Våra konstruktioner är då på grund av deras oräkneliga mångfalt allmänt betraktade som en särskild verklighet för sig som med tanke på alla konstruktionernas obegränsade utvecklingsmöjlighet är värderad som överlägsen den i stort sett oförändrat bestående skapelsen. Det anses därför att deras utveckling bör prioriteras vid sidan om det ofrånkomliga livet med alla påtvingade förhållningssätt.

Införandet av tanken på den icke skapade verklighetens saklighet och människans därav följande självklara, oberoende av olika skolutbildningar när det gäller den för

alla människor lika tillgängliga tron på skaparen och dennes mening med hela skapelsen. Den fungerar som nyckeln till hela sanningen, som med omedelbar verkan kan frigöra alla människor från den allmänt vedertagna uppfattningen att vi måste överföra ansvaret för hela orsakssammanhanget på andra. Vi måste då se upp med att överföringen genom hela historien har tvingat människan att behöva leta i den ändlösa språktraditionen bland alla de där, av levande och avlidna människor delgivna, som kompletta förkunnade filosofier, för att hitta en trovärdig eller det trovärdigaste av de få förklaringar som någon granskar, vid sidan om de av modersmålet påbudna. Det som mänskligheten alltid tycks ha glömt att tänka på – i vart fall inte finns omtalat i någon språktradition – är att själva förväntningen att såväl orsaken till som hela skapelsen måste i form av undervisning bli förklarad av någon människa, blockerar definitivt tillkomsten av en självklar insikt om skaparen, om deltagarna i skapelsen och om hela skapelsen, därmed tillämpningen av den ovan beskrivna nyckeln till en självklar gudstro.

Införandet av det självklara antagandet om den ursprungliga, icke skapade verklighetens saklighet får inte på något sätt medföra en avskrivning eller ogiltigförklaring av de två på skapelsens saklighet grundade, dels teknologiska, dels biologiska tänkesätten. Däremot måste vi som ett grundvillkor för tillämpandet på ett bestämt, uttalat sätt avskrivna tanken på deras obegränsade utvecklingsmöjlighet, som har skapat de omöjliga föreställningarna om *den perfekta datorn*, *den obegränsade urbaniseringen*, *den obegränsade hushållningen* och *den mångkulturella samlevnaden* i storstäder vid sidan av den etablerade samlevnad och interaktion som skapelsen indirekt förmedlar. De dagliga problemen med de för alla levande deltagare typiska förhållandena mellan dem själva och det omgivande allting, och mellan allting har sedan urminnes tider i talförmågans relation till varandra varit reducerade till två ord som skapade de för människan typiska föreställningarna om *orsak* och *verkan* samt det för människan ofrånkomliga problemet med förhållandet, sammanhanget, mellan de två orden. Barnen hör dessa omtalade i samband med sin successivt växande erfarenhet av nya och nya relationer och blir mer och mer intresserade av att på samma sätt som de vuxna förstå allt sammanhang med utgångspunkt från dessa två ord. Redan efter 2-3 år av språkinläring börjar barnen, först för att komma underfund om vad de vuxna menar med orden *orsak* och *verkan*, osystematiskt fråga efter sammanhang och då påtänkta dels som orsaken till de synliga allting, dels med tanke på de osynliga relationerna mellan de synliga allting, och då framför allt med tanke på förhållandet mellan människor. När de sedan via språket får meddelandet om det levande tillståndets förgänglighet, får deras först lekfulla frågande efter *Hur?* och *Varför?* ett helt nytt och samma gåtfulla utgångsläge som de vuxnas filosofiska frågor, funderingar och svar har. Då kommer spontant in i talförmågan, vid sidan om de gåtfulla orden *orsak* och *verkan*, det lika gåtfulla ordet

ansvar.

I början är det för barnen självklart att orsaken måste ha ansvaret för sin verkan och de kan då inte tänka sig annat än att orsaken till det mänskliga språket är de tidigare födda som lär ut språket. Den självklara följden är då att de förväntar sig att de tidigare födda ska ta ansvaret för språkets praktiska användbarhet redan i samband med språkets utläring, i början som modersmål och sedan som vidareutbildning. Barnens krav är då att de vuxna inte ska visa att inte kunna svara på barnens gemensamma självklara, naturliga frågor på ett tillfredsställande sätt, eller bli irriterade av självklara frågor.

Antagandet om en i verklig mening sakligt, oförändrat bestående, icke skapad, levande, ursprunglig existens är enligt min livsbaserade, filosofiska uppfattning det enda redovisbara, filosofiska, på självklarheter grundade svaret på såväl frågan om orsak som frågan om ansvaret för dess verkan. Människans ena problem med detta antagande är att det på grund av dess självklarhet vare sig kan eller behöver förtydligas, bevisas. Obevisbarheten är emellertid inte något problem eller anledning till blind tro, eftersom antagandets praktiska hållbarhet med utgångspunkt från den ursprungliga, levande orsakens självklara behov är av alla människor, oberoende av olika modersmål och olika skolutbildningar, som självklar upplevbar och då med likhetens spontant och reservationslöst förenande verkan.

Alla barn inser när de hör de vuxna tala om det gåtfulla ordet *orsak*, att den ursprungliga orsaken till allting, inbegripet sig själva, inte är som direkt intryck närvarande i skapelsen. Barnen kan då omöjligen tänka sig att själva kunna bilda sig en uppfattning om den. De är tvungna att förvänta sig även förklaringen av det grundläggande orsakssammanhanget mellan skaparen och skapelsen av de tidigare födda, och då på samma sätt som de från början har gjort med alla orsakssammanhang som de håller på med att lära sig, dels att förhålla sig till dem, dels att som orsak själva skapa sammanhang. Ett offentligt uttalat antagande om en icke skapad helhet i samband med ordet *Gud* kan nämligen även barn redan under språkinläringen förstå och börja praktiskt pröva. Hela problemet med ansvarsöverföring och med det ändlösa bollandet med oräkneliga, lika motsägelseladdade, därför oförsvarbara svar skulle då kunna upphöra med omedelbar verkan.

Filosofiernas alla motsägelser beror i grunden på att den ofrånkomliga erfarenheten av skapelsens föränderliga saklighet är absolut motsägelsefull. Tolkat som ursprunglig saklighet medför den med tanke på den ofrånkomliga döden spontant det av erfarenhet absolut obekräftade, därför absolut irrationella antagandet om det levande tillståndets motsats som det grundläggande tillståndet, utgångsläget, orsaken bakom hela skapelsen. Det är denna irrationella teori som sedan urminnes tider

medfört föreställningen om att Gud och de levande deltagarna har samma utgångsläge för sina skaparförmågor. Som tidigare sagts är det omöjligt att erfara någonting utan medvetenhet. I grunden utgår alla levande deltagares reflektioner över orsakssammanhang – såväl över de teknologiska, tekniska, mekanistiska, när deltagarna möter och bemöter behovs- och viljelösa föremål, som de biologiska, när deltagarna möter och bemöter levande varelser – från sina erfarenheter av medvetenhet och sina skapade kroppars ofrånkomliga behov. Sedan, som en följdverkan av medvetenhetens ofrånkomliga bundenhet till en egen kropp, således i andra hand, från viljan att med hjälp av ett ändamålsenligt tänkande tillfredsställa sin kroppens behov. Då, således i tredje hand, upplever alla levande deltagare behovet att förstå orsakssammanhang med utgångspunkt från de två av skapelsen givna, ovan nämnda utgångslägena, det tekniska resp. det biologiska. Först i fjärde hand följer sedan erfarenheten av ett minne, att de kan minnas sina tidigare erfarenheter. Minnet medför då dels att de levande deltagarna samtidigt kan erfara helheten av alla sina under uppväxttiden successivt tillkommande erfarenheter och därmed uppleva den obeskrivbara erfarenheten av alltings odelbara samhörighet och den ofrånkomliga gemenskapen mellan sig själva och allting. Dels medför minnet att medvetenheten kan korrigera sin tidigare förståelse av olika orsakssammanhang, anpassa sitt omdöme, även kallat förstånd, till den oavbrutet pågående, ytliga föränderligheten. De andra arterna upplever då också, lika klart och tydligt som vi, att tillfredsställelsen av vissa behov, t.ex. behovet av revir, mat, vatten, fortplantning, i praktiken kan bli kontroversiella i medvetenhet om andras likartade behov. I brist på den språkbaserade föreställningen om ett i grunden dött, icke levande tillstånd kan de dock omöjligen uppleva, så som människorna gör, alla de av behoven skapade konflikterna som livshotande. Deras medvetenhet om alltings samhörighet och därav följande upplevelse av gemenskap blir därför inte störd inte ens av att matbehovet kräver en biologiskt tillverkad föda och då kan hota även den egna kroppens integritet.

Så länge vi inte avskriver alla filosofiska teorier som är grundade på i grunden icke levande bara på jordytan levande, både onda och goda förhållandena, kommer varje barn att uppleva sitt medvetna deltagande i skapelsen med utgångspunkt, först från ett personligt, levande pojk- resp. flicknamn, och snart därefter även som en från ett personligt *Jag*, utgående vilja, med påföljd att den medfödda, entydigt livsbaserade och av givna behov styrda, meningsbaserade helhetsupplevelsen kommer i ett underläge. Jaget, viljan och tänkandet blir då upplevda som om de vore ursprungliga, fria förmågor att bestämma, som inte har med kroppens givna, begränsade behovens tillfredsställelse att göra. Att vilja genom tänkandet utveckla medvetenheten som ett i grunden desorienterat ändamål för sig, påtänkt som ett självständigt behov, skapar med sina oförutsedda konsekvenser den mest kontroversiella, konfliktladdade

strävan.

Det som med tanke på den för människan typiska föreställningen om filosofin, i praktiken språkbaserade produktionen av teoretiska antaganden om orsaken till allting, så lätt förvillar, är att alla våra av behov logiskt motiverade såväl slutsatser som antaganden om orsak och verkan ovillkorligen måste vara sakliga och då, utan tron på en sakligt existerande, icke skapad helhet, enbart grundade på vår vetenskap om skapelsens relativa saklighet. Det är skapelsens relativa saklighet som bildar de för alla levande deltagare i grunden av gemensamma behov styrda, bara på ytan olika, teknologiska och biologiska tanke-systemen. Idén att obegränsat kunna utveckla dessa tanke-system var för sig, som två av varandra oberoende tanke-system för sig, medför uppfattningen att våra filosofiska funderingar över hela skapelsens orsak inte får vara begränsade av behovsstyrningen och de därmed sammanhängande förutfattade meningarna och deras olika logik, alltså av biologiska hänsyn. På så sätt har även skaparen av allting, som förutsätter att den äger obegränsad makt, sedan urminnes tider varit påtänkt att vid sitt skapande icke vara påverkad av något behov, alltså borde kunna bli förstådd som utan en bestämd vilja fungerande. Att förstå skaparen som maktens obegränsade ägare utan någon begriplig motivation bakom maktens användning och då på ett meningsfullt sätt förhålla sig till en meningslös skapelse är omöjligt. Därför har det sedan urminnes tider ansetts att deltagandets mening är, inte att förstå skaparens mening, utan att själv få all makt, och då kunna bestämma, styra, få skapelsen att anpassa sig till människornas meningar. Problemet med omvärderingen av denna historiskt fastrotade betraktelse är att det är omöjligt att tillsammans pröva och komma överens om det självklara alternativets följdverkan, om motparten aldrig har hört talas om en absolut behovsstyrd skapare, utan någon som helst frihet, och då låst, bunden av sitt personliga vanetänkande, oprövat vägrar att tänka på, alltså utan argument avfärdar, det självklara antagandet och dess inneboende logik, som ett möjligt utgångsläge för tänkandet.

Eftersom dagens allmänna ansvarsöverföring i första hand drabbar, belastar de opersonliga institutionerna med det orimliga ansvaret, måste upplysningen om motsatsen till den allmänt vedertagna tanken på ett grundläggande kaos och ett grundläggande dött tillstånd med därav följande öppna, obegränsade förhållanden först accepteras och personligen överenskommas av de opersonliga institutionerna, som driver fram tanken på tänkandets obegränsade utveckling. Sedan gäller det att inse att vi i den filosofiska frågan inte kan göra mer än att inse det absurda i kaosteorin och i tanken på ett dött tillstånd och istället föreslå provandet av tanken på ett meningsfullt slutet system, det som vi kallar en ordning. Av självklara skäl måste den opersonliga, i olika fackvetenskaper uppdelade, moderna naturvetenskapens institution vara först med att i en inbördes enighet öppet avskrika kaosteorin och motsatsen till det levande tillståndet med den därav följande föreställningen om

öppna, obegränsade, bristfälliga grundförhållanden, eftersom det är den institutionen som har infört och aktivt påbjuder det filosofiskt nya, ateistiska, på icke-levande föremål grundade, teknologiska lösningsförslaget av kaosproblemet. Om de naturvetenskapliga institutionerna, istället för det påtänkta meningslösa, öppna grundförhållandet, börjar föreslå en prövning av antagandet om ett meningsfullt slutet system, påtänkt som en även skaparen inbegripande, behovsstyrd ordning, påtänkt med den icke-skapade verklighetens som bakgrund, så måste även de andra opersonliga institutionerna, inbegripna den i säljare och konsumenter uppdelade opersonliga marknaden, och då hela den s.k. allmänheten, följa exemplet. Vi skulle då t.o.m. kunna gå förbi hela belastningen av det historiskt fastrotade vanetänkandet, genom att i dess första början, alltså med tanke på språkinläringen och varje nyfödd, helt enkelt sluta att indoktrinera föreställningarna om ett grundläggande, dött tillstånd, om kaosteorin och om människans obegränsade, ursprungliga skaparförmåga och den därav följande, ödeläggande tävlingslusten.

Slutord

Avsikten med denna skrift är inte att presentera en ny filosofi, vid sidan om de av tusentals modersmål och inom varje modersmål av miljoner individer representerade och via talförmågan oavbrutet presenterade uppfattningarna om såväl orsaks- som meningsfrågor. Skriften har tillkommit i den allmänna medvetenheten om att orsaken till allting är i skapelsen frånvarande, vare sig synlig eller påtaglig, och att den, om den inte i en överenskommen, enhetlig mening figurerar i språktraditionen, av någon måste bli införd i språket som ett axiom. Det betyder utan förklaringar, bara som en påminnelse om självklarheten att orsaken till allting ändå på ett osynligt och meningsfullt bestämmande sätt måste vara närvarande bakom skapelsen.

Påminnelsen måste på människonivå, alltså med tanke på människans språkbaserade kommunikation, ovillkorligen införas som grundvillkor för att hon inte ska bli förvillad av skapelsens oräkneliga existensformer, varav alla, i frånvaro av den ursprungliga orsaken, tillfälligt och växlande kan bli betraktad som såväl orsak till något som verkan av något. Dock framförallt för att människans filosofiska funderingar inte ska drabbas av den mest konfliktladdade, på så sätt mest ödeläggande förvillelsen genom att hon börjar betrakta den i skapelsen med en synlig och påtaglig men förstörbar resp. förgänglig, skapad kropp deltagande människan som ursprunglig skapare. Den föreliggande skriftens förklaringar går ut på att påminna om de historiska förvillelserna, i grunden koncentrerade till fyra teismer, varav den fjärde, *ateismen*, alltid måste ha varit den inte bara relativt utan slutgiltigt ödeläggande, eftersom den är omöjlig att reformera, på grund av att den inte bara förvanskar utan summariskt förnekar all gudstro och gudomlighet. Den vill bara räkna med människans framtida maktfullkomlighet och då enbart med tanke på det onda i skapelsen, eftersom det goda enligt den ateistiska tron inte kommer från den i grunden som kaotisk betraktade skapelsen utan från människorna.

Med tanke på införandet av alternativet bör vi inte tänka på några nya åtgärder, utan snarare ännu mer intensifiera alla de åtgärder, förehavanden som vi hela tiden är engagerade i. Dels som utbildning inom de olika, visserligen sakligt tänkande men av missriktad grundforskning – atomteorin – i grunden desorienterade, och av den anledningen splittrade moderna naturvetenskaperna. Dels som utbildning inom i grunden osakliga och opersonliga institutioner för studiet av människan – psykologin – och studiet av s.k. sociala åtgärder som avser att avhjälpa de växande oförutsedda, icke önskade konsekvenserna av den allmänt vedertagna slump teorin. De sociala åtagandena är barnomsorg, sjukvård, mentalvård, hjälp till handikappade och gamla. Vi måste även fortsätta och intensifiera räddningen av den konkurshotade, opersonliga urbaniseringen och omhändertagandet av de kortvarigt eller långvarigt s.k. utslagna. Däremot måste vi avskryva urbaniseringens omöjliga, i och med datorernas uppfinning allmänt vedertagna, men filosofiskt helt obetänkta målsättning

att organisera en global hushållning med alla resurser. Då med ett enda undantag, som är den som obegränsad påtänkta "resursen" människa. Detta undantag drabbar alla människor och skapar det ständigt överhängande konkurshotet mot hela urbaniseringsföretaget och till sist konkursen av människan, som i praktiken håller igång det omöjliga företaget.

Antagandet om en obegränsad utvecklingsmöjlighet av allting, inbegripen människan, medför spontant den för människan typiska låstheten till föreställningen om *tävling* vid åsynen av interaktionen mellan allting. Låstheten till bedömningen *tävling*, med den därav följande, spännande tävlingsandan, uppstår och fortlever genom att varje språktradition sedan urminnes tider tolkar alla former av tävling som utvecklande, allmänt främjande för den mänskliga, obegränsade skaparförmågans utveckling. Alternativet tolkas som ett icke utvecklande s.k. vegeterande. I själva verket går alla tävlingar ut på att vinna, bekämpa, segra, besegra, slå ut motparten. Det som då bedrar är att den även medför ett maximalt skärpt samarbete, sammanhållning, mellan flera, tillfälligt eller stadigt förenade, små eller stora grupper, vilket dock på intet sätt inverkar på upplevelsen av det ursprungliga målet när olika grupper tävlar med varandra. Varje levande deltagare i skapelsen gör som en självklarhet under alla omständigheter sitt bästa, som grundvillkor för att den ska kunna överleva, utan att tävla med sin egen art. Att det sedan urminnes tider varit en lika svår uppgift att organisera den högsta artens samlevnad, dels med varandra, dels med de övriga omständigheterna beror på den grundläggande felbedömningen av människans allting täckande talförmåga. Utan tanke på dess självklara, naturliga mening blir den spontant bedömd som bristfällig, icke allting täckande och därför som utvecklingsbar. Som nyfödda är vi tvungna att förvänta allt ansvar för vår fortlevnad av de tidigare födda. Den första upptäckten som alla barn gör när de börjar lära sig att tala är att talförmågan medför en helt ny möjlighet till ömsesidig kännedom av varandra. De märkbart lyser av glädje när de upptäcker detta. Snart därefter märker de att talförmågan så som de vuxna använder den lika perfekt tjänar motsatsen, att differentiera sig som okänd, enastående och att de då får de vuxnas fulla stöd. Då börjar den sedan aldrig mer upphörande tävlingen om fullkomlighet på alla tänkbara områden.

En skrift, liksom talförmågan, kan omöjligen åstadkomma mer i samband med tron på en icke skapad helhet som bakgrund till hela skapelsen än att föreslå den. Ordet *Gud* med synonymer har som icke skapad orsak alltid figurerat i alla språktraditioner. Huruvida antagandet om en icke skapad, levande helhet med levande delar blir i samband med ordet *Gud* hört och då ifrågasatt och därmed prövat eller förblir ohört och då utan och då utan något ifrågasättande avfärdat kan omöjligen någon annan, bara var och en själv bestämma. Svårigheten att bestämma sig består av att människan då måste sluta med att som hittills överlåta ansvaret för den yttersta

orsaksfrågan till andra eller åta sig uppgiften att ensam eller tillsammans med vissa söka, forska efter den osynliga orsaken innanför eller utanför sig själva. Detta för att sedan som en komplett förklaring redogöra för sökandets slutresultat i förhoppningen att på så sätt kunna göra antagandet begripligt, tillgängligt, som vetenskap bevisat för andra.

Det finns inte någon rimlig anledning till att vissa deltagare i skapelsen ska kunna som vetenskap uppleva skaparens existens som synlig och påtaglig, vare sig i detta eller i något kommande liv eftersom då vore hela skapelsen fullständigt meningslös. Därför kan inte något sökande och inte heller de därmed sammanhängande filosofiska språktraditionerna säga något om skaparens mening med och därmed inte heller om den etiska bakgrunden till skapelsen, bara åberopa den ensidiga makten eller den ensidiga kärleken som motivation. Denna genom hela historien bestående brist låser alla språktraditioner och därmed de nya generationerna till den olösbara, om skapelsens mening desorienterade därför omotiverade, helt meningslösa tvisten dels om en eller flera skapare, dels till det illusoriska antagandet att alla deltagare i skapelsen kan förr eller senare bli maktfullkomliga skapare, är således blivande gudar i vardande. Grundat på dessa inlärdade antaganden om ensidig makt och ensidig kärlek börjar alla barn i takt med den successiva språkinläringen sin livet ut pågående, icke avslutbara utveckling av sig själva, och sedan att försöka utveckla andra, utifrån den inlärdade, missvisande föreställningarna att vi kan utveckla obegränsad makt och att vi genom samlag själva skapar våra avkommor, alltså människan, vår egen art. Detta medför i praktiken dels en låsthet till tävlingsandan om den ensidiga makten och den ensidiga kärleken mellan alla människor, dels en låsthet till en missvisande släktmedvetenhet och en därmed sammanhängande släktkänsla som utesluter samma känsla för hela släktet, alltså för de övervägande delen av alla människor som inte vi själva har skapat.

Därmed är hela föreliggande resonemang om antagandet av en icke skapad helhet framme vid vanetänkandets absolut känsligaste punkt som är de för människan ofrånkomliga men av omständigheter opåverkbara, därför som absolut fria upplevda två valtvången. Det ena är valet mellan på självklarheter baserad tro resp. vetenskapsbaserad makt. Det andra, som sammanhänger med det första, är valet mellan en reserverad resp. oreserverad kärlek med tanke på den obegränsade hela tillvaron. Att ställningstagandet till dessa två frågor är maximalt känsligt, beror på att upplevelsen av absolut reservationslös kärlek för den om yttersta orsaks- och meningsfrågan desorienterade människan är möjlig endast i mötet med tillkommande nyfödda som fötts med friska kroppar. En liknande upplevelse av likhet, ömsesidighet, s.k. släktskap, med därav spontant följande reservationslös kärlek kan sedan tillkomma om valet av en könspartner sker på ett obetänkt, emotionellt oreserverat, s.k. spontant sätt, utan tanke på de tudelade könsrollerna.

Släktmedvetenhetens filosofiska ifrågasättande, som det här är fråga om, tolkas därför inte som ett försvar av den reservationslösa, därför äkta släktmedvetenheten utan som ett angrepp på, ett avfärdande av de två ovan nämnda, av olika anledningar lika lätt övergående förekomsterna av äkta, oreserverade, släktskapskänslor.

Att anledningen till släktupplevelsens störning är olika beror på att barnen genom födelsen på samma sätt, utan någon störning blir emotionellt bundna till släkten och slätkänslan, och då grundat på den medfödda erfarenheten av en deltagande medvetenhet om ursprungligen samma levande tillstånd som gäller för alla levande deltagare. Våra barn, till skillnad från andra arters nyfödda, lär sig dock snart, liksom föräldrarna har gjort när de var små, att i omedvetenhet om hela orsakssammanhanget mentalt börja uppleva släktskapet grundat med tanke på arvets roll vid konstruerandet av de levande kropparna. Denna tanke medför spontant den ovan nämnda, missvisande föreställningen att det är vi som via samlag skapar våra barn, vilket definitivt inskränker människans upplevelse av släktskap. Släkten börjar då upplevas enbart i förhållande till de barn som vi själva "skapar" resp. till de människor som vi, med tanke på arvet anser oss är orsaken till att vi finns till, och på så sätt kan vidareföra släkten och den därmed sammanhängande slätkänslan. Denna till våra egna barn resp. våra förfäder begränsade upplevelse av en grundläggande ömsesidighet, även kallad *likhet*, *gemenskap*, *släktskap*, får självfallet sin speciella grundläggande störning såväl för barnen som för föräldrarna, när barnen i samband med könsrodnaden blir intresserade av att åstadkomma, skapa en egen gåtfull, till en början för alla lika okänd släkt. Utan en språkbaserad överenskommelse om den självklara, av alla levande deltagare dagligen välkända erfarenheten av livsbaserad, icke förvärvad, utan medfödd medvetenhet som grundegenskap, har vi sedan i det dagliga mötet med alla de människor som inte tillhör den s.k. egna släkten inte någon känd egenskap att utgå ifrån, är vi således absoluta främlingar, tills någon introducerar sig själv eller blir introducerad av andra.

Något släktskap, en på likhet grundad känsla av ömsesidighet, såsom det spontant är upplevt i mötet med nyfödda, kan dock omöjligen bli upplevd genom introduktion av människor som inte tillhör släkten. Introduktionen medför istället en helt annorlunda känsla av samhörighet, som på ett missvisande sätt allmänt är omtalat som *bekantskap*. Introduktionen leder nämligen inte till någon bekantskap utan är början till upplevelsen av någon av de tre formerna av ytligt samarbete som människan via språket uppdelar tillvaron, alltså den ursprungligen obegränsbara samvaron i.

Den första är då det s.k. *familjelivet*. Samvaron där är upplevd dels som alla deltagares arbete med sig själva, dels som samarbete med den s.k. släkten. Där blir alla deltagare i och med tillkomsten introducerade med ett personligt pojk- eller flicknamn och med de opersonliga *pronomen*, som för eget vidkommande innebär

det för alla lika pronomenet *Jag*. Vid denna introduktion blir dock barnet inte mer känt än i och med födelsen. Inom familjelivet är allas arbete med sig själva betraktat som *privatliv*, medan utåt är hela familjelivet upplevt som det noga skyddade privatlivet i en kategorisk skillnad från det offentliga, gemensamma livet.

Den andra typiskt mänskliga samarbetsformen aktualiseras av människans allting täckande talförmåga som, till skillnad från härmning, kräver en språkbaserad dels teknologisk, dels biologisk utbildning, skolning, angående de osynliga orsakssammanhangen. Detta i olika skolor pågående samarbete aktualiserar introduktion av ytligt obekanta deltagare i det s.k. *studentlivets* samarbete med lärarna.

Den tredje för människan typiska samarbetsformen pågår i det, all avskärmning till trots ofrånkomligen offentliga livet som människan uppdelar i olika, från varandra avgränsade s.k. *yrkesliv*. Den ursprungligen privata, men då allmänt som främling, för andra som absolut okänd, betraktade människan känner sig tvingad att utifrån ett yrke introducera sig själv eller bli introducerad av andra, och då som ensidig givare av makt, tekniskt kunnande eller som ensidig givare av kärlek, förmågan att älska resp. bry sig om. I den allmänna uppdelningen av samvaron, i sin pågående, odelbara form omtalad som den obegränsbara tillvaron, är människornas samverkan betraktad som ensidiga bidrag med utgångspunkt från yrken och yrkeskunnighet eller yrkesskicklighet, i den historiska tiden början från de två kategoriskt skilda s.k. transcendentia resp. profana vetenskaperna och deras tolkningar, introduktioner av orsakssammanhang s.k. kausalitet. Vetenskapernas tolkningar, såsom olika yrken betraktade, är förmågan att mäta med den därmed sammanhängande *matematiken*, *teknologin*, *biologin*, *människokunskapen*, uppdelad i helningskonst, läkekonst, själavård och mentalvård, *politiken*, uppdelad i privat resp. yrkespolitik, och sist men inte minst *filosofin*, också uppdelad i privat och yrkesfilosofi.

Alla dessa oavbrutet pågående introduktioner av oss själva och andra, omväxlande av varandra beror ytterst på att det för människan typiska filosofiska problemet med hela den skapade tillvarons orsak och mening inte är överenskommet, är olöst, okänt, gåtfullt, med påföljd att orsaken till vårt deltagande i den skapade tillvaron då också måste vara icke överenskombar. Detta innebär att vi även för varandra, alla introduktioner till trots, måste förbli i grunden lika okända, gåtfulla. Den grundläggande okändheten bakom den ytliga, formella kändheten måste också bestå så länge människan söker efter kunskap, vetenskap och därav följande makt över den icke skapade samvaron, för att utveckla och förverkliga ursprunglig skaparförmåga över den ursprungliga verkligheten. Detta i en av en missvisande inlärning följande omedvetenhet om att hon tillsammans med skaparen och alla levande deltagare i skapelsen på samma sätt erfar den ursprungliga verklighetens grundegenskap som är

medvetenhet, den absoluta, yttersta grundförutsättningen för, nyckeln till all verklighetsupplevelse och därav följande kunskaper och skaparförmågor.

All vetenskap avser förverkligande och därav följande tillfredsställelse dels av våra ofrånkomliga, även kallade *biologiska* eller *naturliga* behov, dels av våra absolut fritt valda behov, antingen i anslutning till eller oberoende av de ofrånkomliga, av naturen påtvingade behoven. De andra levande arterna kan bara ha erfarenhet av det levande tillståndet och därav följande vetskap om skapelsen och då samtidigt erfarenheten av det levande tillståndets gemensamma grundegenskap. Genom indoktrinering av föreställningen om en ursprunglig mänsklig, obegränsad skaparförmåga gör vi våra barn omedvetna om att de äger skaparens absoluta grundegenskap men absolut ingenting av skaparens kunskap och skaparförmåga.

Det typiskt mänskliga, filosofiska problemet består av att verkligheten inte bara är existerande utan också aktiv, verksam. Själva existensen kan vi endast tänka oss som en i grunden oförändrat existerande, tredimensionell form, i plural som former, och då med olika storlekar mellan den största och den minsta. Som den största är den påtänkt som den obegränsade, därför som "abstrakt" omtalade, tredimensionella, rymden. I minsta format som den s.k. punkten, antingen påtänkt med minsta tänkbara utsträckning som en minimal glob, som i atomteorin, eller utan utsträckning och då som abstrakt men rörlig som i Euklides beskrivning av den s.k. geometrin, de på jordens kropp baserade mätningarna, beräkningarna av de synliga, tredimensionella formerna.

Om vi tänker verklighetens existens i plural form så måste vi tänka oss själva aktiviteten, verksamheten som existerande förbindelselänkar mellan det pluralistiska allting och ytterst mellan alla punkter. Punkterna måste då också vara påtänkta antingen som abstrakt eller som konkret existerande glober. Själva de existerande förbindelselänkarna är då påtänkta som från existerande makter resp. krafter utgående antingen raka eller vibrerande trådar, strängar, längder, sträckor, verksamma strålningar. Själva problemet är då att vi vid beräkningar av aktiviteter i skapelsen inte har någon oförändrat bestående existens som en s.k. fast punkt att utgå från. Den allmänna insikten om detta medförde att den som för drygt 2000 år sedan kom fram till upptäckten av hävarmens lag spontant utbrast i det obetänkta, bara med en fast punkt räknande uttalandet: *ge mig en fast punkt och jag ska rubba jorden*. Den som nästan 2000 år senare kom fram till upptäckten att människans möjlighet att dissekera, destruera är obegränsad drog däremot inte samma spontana slutsats att vi människor kan förstöra allting. Upptäckten blev då också på ett förhastat, obetänkt sätt, allmänt tolkad som människans möjlighet att obegränsat kunna konstruera en bättre verklighet istället för den befintliga. Uttalandet blev då grundat inte med tanke på bara en fast punkt utan utifrån två fasta punkter. Den ena blev då påtänkt som

människans oförändrat bestående, så småningom fullkomliga deltagande, omtalad som *Jaget* resp. *Självvet*. Den andra fasta punkten blev då allmänt placerad i universum påtänkt som alltings oförändrat bestående delar, i början omtalade som *atomer*. Obetänktheten gäller själva verktygets beskaffenhet, det som i bägge fallen egentligen utför arbetet, och då med både destruktion och konstruktion, i det förra fallet påtänkt som hävarmen, i den moderna naturvetenskapen påtänkt som strålning, verksamma strängar, senast som *supersträngar*.

Om vi byter ut tanken på den ena fasta punkten, det gåtfulla *Jaget* resp. *Självvet*, mot den av alla levande deltagare i skapelsen dagligen erfarbara *medvetenheten*, som är såväl vår och de andra levande deltagarnas som skaparens absoluta grundegenskap, grundvillkoret för all kunskap, känsla och förstånd, och tanken på skapelsen mot tanken på en icke skapad, ursprunglig verklighet, så medför det spontant som en självklarhet ett helt nytt förhållande såväl till skaparen som till varandra och till hela skapelsen, som är omöjligt att via talförmågan överföra på andra. Förslaget förutsätter, både hos förslagsgivarna och mottagarna, en på självklarheter grundad filosofisk övertygelse om att deltagarna i skapelsen omöjligen kan ha någon annan erfarenhet än av medvetenhet och av skapelsen och absolut inte någon erfarenhet av vare sig skaparen eller den icke skapade, ursprungliga verkligheten, på så sätt inte heller av deltagarnas ursprungliga existens. Omvärderingen från alla möjliga egenskaper med tanke på skaparen och deltagarna till enbart medvetenhetens erfarenhet, kan bara var och en själv av absolut egen fri vilja åstadkomma, vilket gör att allt resonemang om den yttersta orsaksfrågan egentligen är meningslös. Klart framstår dock det faktum att om vi inte kommer överens om att i samband med språkinläringen påminna barnen om deras erfarenhet av medvetenhet som deras livet ut bestående identitet och om vi inte samtidigt inför tanken på en icke skapad, ursprunglig verklighet, så måste desorienteringen om den typiskt mänskliga, filosofiska frågan med därav följande oförutsedda, icke önskade konsekvenser bestå och ackumuleras, fortsätta att växa. Detta ända tills de successivt ödeläggande, psykiska och fysiska konsekvenserna av den allmänt vedertagna övertygelsen att människa, den högsta deltagande arten, istället för den befintliga kan skapa en bättre verklighet, blir lika outhärdliga för alla. För att då inte bara återgå till den gamla slump- och energiteorin med tanke på oräkneliga gudar i vardande, måste vi lämna, offentligt ta avstånd från, både den gamla och den nya slump- och energiteorin. Lika klart framstår då att både avståndstagandet och det därav följande nya tänkandet och talet måste utgå från den för 400 år sedan introducerade naturvetenskapen som då, omedveten om konsekvenserna, införde den nya slump-teorin som efter 300 år förde fram till den nya energiteorin.